

John Flanagan
**HRANIČÁŘŮV
UČEŇ**

KNIHA PRVNÍ
ROZVALINY GORLANU

FANTASY

John Flanagan
HRANIČÁŘŮV
UČEŇ
KNIHA PRVNÍ
ROZVALINY GORLANU

www.egmont.cz
EGMONT

Copyright © John Flanagan 2004
© Cover Illustration: Paolo Barbieri
© Graphic Design: Arnoldo Mondadori Editore SpA, Milano.
All rights reserved

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMVIII jako svou 2108. publikaci
Z anglického originálu *Ranger's Apprentice. The Ruins of Gorlan*
přeložila Zdena Tenklová
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.
Tisk CPI Moravia Books, s. r. o.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-0990-5

Michaelovi

Prolog

Morgarath, pán Deštných a temných hor, někdejší baron z Gorlanu v Araluenském království, přejel pohledem své ponuré deštivé panství a snad už potisící zaklel.

Tohle je všechno, co mu teď zbylo – hromada rozeklaných žulových skalních stěn, roztroušené bludné balvany a mrazivé hory s hlubokými průrvami a strmými úzkými průsmyky. Samé skály a kamení, nikde žádný strom, ani náznak zeleně, která by tu jednotvárnost oživovala.

Přestože tomu bylo už patnáct let, co ho zahnali do téhle zakázané říše, která se stala jeho vězením, ještě pořád si pamatoval krásné zelené palouky a hustě zalesněné kopce svého bývalého léna. Říčky plné ryb, pole bohatá na úrodu a spoustu zvěře. Gorlan bylo nádherné místo plné života. Deštné a temné hory byly mrtvé a pusté.

Na hradním nádvoří prováděl výcvik oddíl wargalů. Morgarath je chvíli sledoval a naslouchal rytmickému hrdelnímu prozpěvování, které provázelo každý jejich pohyb. Byly to zavalité znetvořené bytosti s rysy napůl člověčími, ale s dlouhým, zvířecím čenichem a tesáky jako medvěd nebo velký pes.

Wargalové se vyhýbali styku s lidmi a odedávna žili a množili se v těchto nepřístupných horách. Kam až paměť sahala, nikdo je nikdy ani okem nespátlil, ale zkazky a legendy o divokém kmeni napůl inteligentních příšer v horách přetrvávaly. Když plánoval povstání proti Araluenskému království, vypravil se Morgarath z Gorlanského léna do hor a pokusil se je najít. Jestli takové bytosti existovaly, mohly by mu přinést výhodu ve válce, která měla nastat.

Trvalo mu to celé měsíce, ale nakonec je našel. Až na monotónní zpěv beze slov nepoužívali wargalové žádný mluvený jazyk. Jejich komunikace spočívala v primitivní formě vnímání myšlenek. Byli prostého ducha a nijak zvlášť inteligentní. Tudíž byli jako stvoření k tomu, aby je ovládala nadřazená inteligence a silná vůle. Morgarath je podrobil své vůli a proměnil je ve svou dokonalou armádu – odpornější než noční můra, absolutně nelítostnou a naprosto podřízenou jeho myšlenkovým rozkazům.

Při pohledu na ně si vzpomněl na skvěle oděné rytíře v blýskavé zbroji, kteří se utkávali při turnajích na hradě Gorlanu a jejich dámy v hedvábných šatech je přitom povzbuzovaly a potleskem odměňovaly jejich obratnost. Když je v duchu srovnal s těmihle znetvořenými kreaturami s černou srstí, znovu zaklel.

Wargalové, naladěni na jeho myšlenky, jeho rozmrzelost vycítili a neklidně se ošívali. Rozzlobeně jim přikázal pokračovat ve výcviku a rytmičné prozpěvování znovu začalo.

Morgarath odstoupil od nezaskleného okna blíž k ohni, který nedokázal vyhnat z ponurého hradu vlhkost a chlad. Patnáct let, pomyslel si znovu. Patnáct let uplynulo od doby, kdy povstal proti tehdy čerstvě korunovanému králi Duncanovi, mladíčkovi, jemuž bylo jen něco přes dvacet. Jak nemoc starého krále postupovala, Morgarath si všechno pečlivě naplánoval. Spoléhal na to, že nerozhodnost a zmatek, které budou po králově smrti následovat, vnesou rozkol mezi ostatní barony a jemu poskytnou příležitost zmocnit se trůnu.

Tajně cvičil svou armádu wargalů, shromažďoval je v horách a připravoval je na okamžik úderu. Pak, během deseti dnů chaosu a žalu, jež následovaly po králově smrti, kdy se baroni sjížděli na hrad Araluen k pohřební slavnosti a své armády ponechali bez velitelů, zaútočil. V několika dnech rozdrtil bezradné vojsko bez velení, které se mu pokusilo postavit na odpor, a obsadil jihovýchodní čtvrtinu království.

Mladý a nezkušený Duncan proti němu nemohl nikdy obstát. Království bylo jeho, stačilo jen si ho vzít. Trůn byl jeho, stačilo jen říct.

Pak dal lord Northolt, nejvyšší velitel armády starého krále, dohromady několik mladších baronů a vznikla družina věrných, která podpořila Duncanovo odhodlání a posílila slábnoucí odvahu ostatních. Armády se střetly na Hackhamské pláni u řeky Kuřavky. Pět hodin byla bitva nerozhodná, za četných útoků a protiútoků a s velkými ztrátami na životech. Řeka Kuřavka je mělká, ale její zrádné břehy s pohyblivým pískem a měkkým bahnem vytvářely nepřekonatelnou bariéru, která chránila Morgarathovo pravé křídlo.

Jenže pak jeden z těch odporných otrapů v šedém plášti, co se jim říká hraničáři, převedl přes tajný brod šestnáct mil proti proudu řeky oddíl těžké kavalerie. Jezdci v brnění se objevili v rozhodujícím okamžiku bitvy a napadli zadní voj Morgarathovy armády.

Wargalové, vycvičení mezi skalami v horách, měli jednu slabinu. Báli se koní a v žádném případě nedokázali vzdorovat tak překvapivému útoku jezdeckva. Nevydrželi a ustupovali k úzkému průsmyku Tří stupňů a zpět do Deštných a temných hor. Morgarath šel s nimi, jeho povstání bylo poraženo. Ve vyhnanství zůstal patnáct let. Čekal, spřádal tajné plány a nenáviděl muže, kteří mu tohle provedli.

Ted' usoudil, že nadešel čas pomsty. Špehové hlásili, že království už není tak ostražité, že je spokojené samo se sebou a na Morgaratha žijícího v horách už skoro zapomnělo. Jméno Morgarath přešlo do říše pohádek. Matky ho používaly, když

potřebovaly zkrotit zlobivé děti – hrozily, že když děti nebudou poslouchat, černý pán Morgarath si pro ně přijde.

Čas dozrál. Ještě jednou povede své wargaly do útoku. Ale tentokrát bude mít spojence. A tentokrát nejdřív celou zemi zaplaví nejistotou a zmatkem. Tentokrát nikdo z těch, kdo se proti němu předtím spikli, nezůstane naživu, aby mohl pomáhat králi Duncanovi.

Protože wargalové nebyli jediní dávní a strašliví tvorové, které v těchto ponurých horách objevil. Měl další dva spojence, dokonce ještě hrůznější – děsivé šelmy kalkary.

Dozrál čas, aby je vypustil do světa.

Jedna

„Zkus něco sníst, Wille. Zítra je velký den, konečně.“ Jenny, blondátá, hezká a veselá, s povzbudivým úsměvem ukazovala na talíř, kterého se Will sotva dotkl. Pokusil se jí úsměv oplatit, ale dopadlo to bídne. V jídlu se jen povrtal, přestože talíř před ním byl naložený jeho nejoblíbenějším pokrmem. Dnes večer mu žaludek svíralo napětí a očekávání, nedokázal se přinutit, aby spolkl jediné sousto.

Věděl, že zítra je velký den. Vlastně to věděl až moc dobře. Zítřek bude největší den v jeho životě, protože zítřek je Den vybírání a zítra se rozhodne, jak prožije zbytek života.

„Nervy, to si umím představit,“ řekl George, položil plnou vidličku a v rozvážném gestu sevřel klopky svého krátkého saka. George byl hubený, vyčouhlý knihomol. Fascinovala ho všechna možná pravidla a předpisy a bavilo ho každý problém prozkoumávat a rozpítávat ze všech stran – někdy dost zdlouhavě. „Nervozita je strašná věc. Ta tě prostě úplně dostane, takže nemůžeš myslet, nemůžeš jíst, nemůžeš mluvit.“

„Já nejsem nervózní,“ vyhrkl Will a všiml si, jak Horác zvedá zrak a chystá se pronést nějakou posměšnou poznámku.

George několikrát pokývl hlavou a přemýšlel o tom, co Will řekl. „Na druhou stranu,“ mudroval, „trocha nervozity může vlastně zlepšit výkon. Může posílit postřeh a zrychlit reakce. Takže jestli máš trochu strach, tedy pokud ho opravdu máš, tak to neznamená, že by sis kvůli tomu měl dělat starosti – abych tak řekl.“

Chtě nechtě se Will musel pobaveně usmát. Napadlo ho, že George by byl ve svém živlu jako právník. Určitě si ho druhý den ráno vybere mistr písař. Možná, napadlo Willa, že v tom právě spočívá jeho problém. Jedině on ze všech pěti chráněnců má strach z výběru, který se měl konat už za dvanáct hodin.

„Měl by si dělat starosti,“ posmíval se Horác. „Protože kdo z mistrů bude chtít za učně právě jeho?“

„Nervózní jsme určitě všichni,“ řekla Alyss. Usmála se na Willa jedním ze svých vzácných úsměvů. „Bylo by divné, kdybychom nebyli.“

„Já teda nejsem!“ prohlásil Horác. Pak zčervenál, protože Alyss zdvihla jedno obočí a Jenny se zahihňala.

To bylo pro Alyss typické, pomyslel si Will. Věděl, že téhle vysoké půvabné dívky už přislíbila učednické místo lady Paulina, která řídila diplomacii na hradě Redmontu. To, jak předstírala, že je kvůli zítřku nervózní, a jak taktně přešla Horácův trapas, ukazovalo, že něco z diplomacie už umí.

Jenny samozřejmě zamíří do hradní kuchyně, panství mistra Chubba, redmontského šéfkuchaře. Po celém království byl proslavený hostinami pořádanými v impozantním jídelním sále hradu. Jenny měla ráda jídlo i vaření a její vyrovnaná povaha a nezníitelně dobrá nálada z ní udělají neocenitelnou součást personálu v rušných hradních kuchyních.

Horác si zřejmě vybere bojovou školu. Will chvilku sledoval, jak dává zabrat hromadě pečeného krocana, šunky a brambor, kterou si naložil na talíř. Horác byl na svůj věk velký a byl rozený sportovec. Možnost, že neuspěje, se fakticky rovnala nule. Horác byl přesně ten typ, jaký sir Rodney pro svoji bojovou školu potřeboval. Silný, urostlý, zdravý. A ne moc bystrý, malinko jízlivě si pomyslel Will. Bojová škola

byla pro kluky jako Horác cestou k rytířství – nebyl sice urozený, ale byl fyzicky schopen sloužit království jako voják.

Takže zbýval jen Will. Jaká bude jeho volba? A co je ještě důležitější, jak neopomněl zdůraznit Horác, který mistr by vzal za učně jeho?

Den vybírání byl v životě hradních chráněnců zkrátka klíčovým okamžikem. Chráněnci byli osiřelé děti, vychovávané díky šlechetnosti barona Aralda, pána Redmontského léna. Jejich rodiče většinou zemřeli ve službách lénu a baron považoval za svou povinnost postarat se o děti bývalých poddaných, vychovat je a poskytnout jim příležitost, aby zlepšily své životní postavení, jak jen to bylo možné.

Takovou příležitost nabízel Den vybírání.

Každým rokem mohli hradní chráněnci, kteří dovršili patnáct let, požádat, aby byli přijati za učně u mistrů různých oborů, jež sloužily hradu a jeho obyvatelům. Obvykle se řemeslo vybíralo podle toho, čím byli jejich rodiče nebo jaký měli mistři na hradě vliv. Chráněnci žádný vliv zpravidla neměli a tohle byla možnost, jak si mohli zajistit budoucnost.

Chráněnci, jež si nikdo nevybral nebo pro které se nenašlo uplatnění, byli přiděleni do rodin sedláků v blízké vesnici na zemědělskou práci. Pěstovali obilí a chovali zvířata pro potřeby obyvatel hradu. Will věděl, že k tomu dochází zřídka. Baron a mistři si pokaždé dali záležet, aby chráněnce k nějakému řemeslu přidělili. Stát se to ale mohlo a takového osudu se bál ze všeho nejvíc.

Horác teď zachytil jeho pohled a nafoukaně se usmál.

„Přece jen máš v plánu požádat o bojovou školu, Wille?“ zeptal se s pusou nacpanou krocánem a bramborami. „Tak to radši něco sněz. Budeš potřebovat trochu zesílit.“

Funěl smíchy a Will se na něj ušklíbl. Před pár nedělemi Horác tajně vyslechl, jak se Will svěřil Alyss, že by moc chtěl, aby ho vybrali do bojové školy, a od té doby se Willův život změnil v utrpení, protože Horác při kdekaké příležitosti zdůrazňoval, že Willova drobná postava se absolutně nehodí pro tvrdý výcvik.

Horác měl nejspíš pravdu a tím bylo všechno ještě horší. Zatímco Horác byl vysoký a svalnatý, Will byl malý a šlachovitý. Byl hbitý a rychlý a měl překvapivou sílu, ale prostě nebyl tak velký, jak bylo na učeně bojové školy potřeba. Pár posledních let se utěšoval nadějí, že než se dostaví Den vybírání, mohl by během krátké doby rychle vyrůst. Jenže k tomu nikdy nedošlo a den D už byl za dveřmi.

Když Will nic nenamítal, Horác usoudil, že si může připsat bod za slovní potyčku. Což byla v jejich divokém vztahu výjimka. Po dobu několika posledních let se s Willem často pral. Horác byl silnější, a tak obvykle nad Willem vítězil, i když se vzácně stávalo, že rychlost a mrštnost Willovi umožnila uštvět nečekaný kopanec nebo ránu pěstí a pak utéct dřív, než Horác stihl ránu vrátit.

Jestli ale Horác celkově vycházel líp z fyzických srážek, pak bylo u něj velmi nezvyklé, aby vyhrál nějaké slovní střetnutí. Willův důvtip byl stejně hbitý jako jeho tělo a skoro vždycky se mu podařilo mít poslední slovo. K rvačkám mezi nimi ve skutečnosti často vedla právě tahle Willova potřeba: měl se ještě naučit, že mít poslední slovo není pokaždé nejlepší. Horác se teď rozhodl svou výhodu zužítkovat.

„Aby ses dostal do bojové školy, na to potřebuješ svaly, Wille. Opravdické svaly,“ prohlásil a rozhlížel se po ostatních u stolu, aby zjistil, jestli někdo nemá námitky. Ti si ale soustředěně hleděli svých talířů. Rostoucí napětí mezi oběma chlapci jim nedělalo dobře.

„Hlavně mezi ušima,“ odsekl Will. Jenny se bohužel nedokázala ovládnout a vyprskla smíchy. Horác zrudl a začal se zvedat ze židle. Jenže Will byl rychlejší, a než se Horác vůbec dokázal vymotat od stolu, byl už u dveří. Horác se spokojil s tím, že za ustupujícím Willem vychrlil poslední urážku.

„To je správný! Jen utíkej, ty Wille Nikdo! Jsi nikdo a nikdo tě nebude chtít za učeně!“

Will v předsíni slyšel to rýpnutí na rozloučenou a cítil, jak se mu krev nahrnula do tváří. Tenhle posměšek nenáviděl ze

všeho nejvíc, i když se snažil, aby to Horác na něm za žádnou cenu nepoznal, protože si uvědomoval, že by mu tím poskytl další zbraň.

Pravdou bylo, že Willovo příjmení nikdo neznal. Nikdo nevěděl, kdo byli jeho rodiče. Na rozdíl od stejně starých druhů, kteří žili na hradě už předtím, než jejich rodiče zemřeli, takže se o jejich rodinách vědělo vše, Will se objevil prakticky odnikud jako novorozenec. Před patnácti lety ho našli na schodech opatrovny, položeného v košíku a zabaleného do malé deky. K ní byl připíchnutý lístek se stručným nápisem:

Jeho matka zemřela při porodu.

Jeho otec zemřel jako hrdina.

Postarejte se prosím o něj. Jmenuje se Will.

V tom roce přibyl jen jeden další chráněncem. Alyssin otec byl poručíkem jezdeckého a padl v bitvě na Hackhamské pláni, ve které byla poražena a zpět do hor zahnána armáda wargalů. Alyssina matka, zničená tou ztrátou, podlehl horečce několik dní potom, co se dítě narodilo. Takže pro neznámé dítě byla v opatrovně spousta místa a baron Arald byl v jádru laskavý člověk. I když okolnosti byly neobvyklé, svolil, aby Willa přijali jako chráněnce hradu Redmontu. Dalo se předpokládat, že pokud bylo sdělení pravdivé, Willův otec padl ve válce proti Morgarathovi, a protože baron Arald byl v té válce jedním z vůdců, cítil povinnost uctít oběť neznámého otce.

Tak se Will stal redmontským chráněncem a díky baronově šlechetnosti měl zajištěnou výchovu a vzdělání. Jak šel čas, postupně k němu a Alyss přibývali další, až jich ve skupině stejného věku bylo pět. Jenže zatímco ostatní si na své rodiče pamatovali, nebo jako v případě Alyss existovali lidé, kteří je znávali a mohli o nich vyprávět, Will nic ze své minulosti neznal.

Proto si vymyslel příběh, který mu po dobu dětství, jež strávil coby chráněncem na hradě, dodával sílu. A jak roky

ubíhaly a on přidával různé barvité podrobnosti, nakonec tomu příběhu sám uvěřil.

Věděl, že otec zemřel hrdinskou smrtí. Takže bylo jediné rozumné stvořit obraz otce jako hrdiny – rytíře válečníka v plné zbroji, který bojuje proti wargalským hordám, kosí je napravo nalevo, až ho nakonec udolá jejich velká početní převaha. Tu vysokou postavu si Will velmi často v duchu vykresloval. Viděl každý detail otcova brnění a výzbroje, nikdy ale nebyl schopen představit si jeho tvář.

Jako voják by otec od něj očekával, že půjde v jeho stopách. Proto byl výběr bojové školy pro Willa tak důležitý. A čím se zdálo méně pravděpodobné, že ho vyberou, tím zoufaleji se upínal k myšlence, že by mohli.

Vyběhl z opatrovny na potměšlé hradní nádvoří. Slunce už dávno zapadlo a pochoďně rozmístěné zhruba po dvaceti krocích na zdech hradu vrhaly mihotavé, nestejněměrné světlo. Na chvíli zaváhal. Do opatrovny se vrátit nechtěl, další Horácovy jedovatosti by nevydržel. Vedlo by to jen k další rvačce mezi nimi – ke rvačce, kterou by Will nejspíš prohrál. George by se pravděpodobně pokoušel analyzovat situaci, zkoumal by ji z obou stran a pořádně by to celé zamotal. Alyss s Jenny by se ho asi snažily uklidnit, to mu bylo jasné – Alyss hlavně proto, že spolu celou dobu vyrůstali. V tuhle chvíli ale o jejich soucit nestál a nedokázal by snášet Horácovy úšklebky, takže zamířil na jediné místo, kde měl jistotu, že bude sám.

Velikánská smokvoň, která rostla poblíž ústřední hradní věže, mu často poskytla útočiště. Will se výšek nebál, hladce šplhal po stromě a pokračoval výš a výš, daleko nad místo, kde by se každý jiný zastavil, až se dostal do slabšího větroví na samém vrcholku – pod jeho váhou se větve houpaly a prohýbaly. V minulosti často před Horácem utekl právě sem. Urostlejší Horác se nemohl Willovi rovnat v rychlosti šplhání a také se mu nechtělo pronásledovat ho tak vysoko. Will našel vhodnou vidlici a uvelebil se v ní. Jak se větve komíhaly ve večerním větru, jeho tělo se poddávalo pohybům stromu. Dole

bylo vidět zmenšené postavy strážců, kteří pravidelně obcházeli hradní nádvoří.

Zaslechl, jak se otevírají dveře opatrovny, a když shlédl dolů, spatřil Alyss. Vysoká dívka ho chvíli marně hledala na nádvoří, pak zřejmě pokrčila rameny a zase se vracela dovnitř. Protáhlý obdélník světla, který se otevřenými dveřmi rozlil po nádvoří, zmizel, jakmile za sebou zlehka zavřela dveře. Pomyslel si, že je zvláštní, jak často lidi nenapadne podívat se nahoru.

Měkce zašumělo peří a na vedlejší větvi přistála sova. Hlava se jí kývala, zachytávala každíčký paprsek mdlého světla. Lhostejně si ho prohlížela, podle všeho věděla, že z něj strach mít nemusí. Byla lovec. Tichý letec. Vládce noci.

„Ty aspoň víš, co jsi zač,“ řekl tiše sově. Opět pokývala hlavou a pak se vznesla do tmy a nechala ho samotného s jeho úvahami.

Světla v oknech hradu postupně zhasínala. Pochodně shořely na doutnající zbytky, jež se vyměňovaly až o půlnoci při střídání stráží. Jedno hořící světlo vlastně ještě zbývalo, a jak věděl, bylo v baronově pracovně, kde lord z Redmontu pravděpodobně ještě pročetl zprávy a různé listiny. Pracovna byla v podstatě ve stejné výši jako jeho stanoviště na stromě a Will mohl dobře vidět statnou postavu barona, usazenou za stolem. Konečně baron Arald vstal, protáhl se a předklonil, aby zhasil lampu. Pak odešel z místnosti do své komnaty o poschodí výš. Hrad teď celý spal, až na strážné na hradbách, kteří nepřetržitě hlídkovali.

Will si uvědomil, že za méně než devět hodin ho čeká výběr. Tiše a sklesle, se strachem z toho nejhoršího slezl ze stromu a zamířil do své postele v tmavé chlapecké ložnici opatrovny.

Dvě

„**T**ak jdeme, uchazeči! Tudy! A pěkně zčerstva!“
Člověk, který mluvil, nebo spíše pokřikoval, byl Martin, tajemník barona Aralda. Jakmile se jeho hlas rozlehl předsíní, pětice chráněnců se nejistě zvedla z dlouhých dřevěných lavic, na kterých posedávala. Teď, když skutečně nastala chvíle rozhodnutí o jejich osudu, najednou všichni znervózněli. Pomalu se šourali vpřed a žádný z nich nechtěl projít jako první velkými, železem pobitými dveřmi, které Martin držel otevřené.

„Pohyb, pohyb!“ křičel netrpělivě Martin. Alyss se nakonec odhodlala jít první, přesně jak Will tušil. Po štíhlé blondýnce se rozhýbali i ostatní a o něco ochotněji ji následovali.

Když Will vstoupil do baronovy pracovny, zvědavě se kolem sebe rozhlížel. V téhle části hradu nikdy předtím nebyl. Lidé nižšího postavení, k nimž patřili i hradní chráněnci, se zřídkakdy dostali do téhle věže, kde se nacházel úřad a baronova komnata. Byla to obrovská místnost. Strop čněl vysoko nad ním a zdi byly postavené z masivních kamenných kvádrů, pospojovaných jen úzkým proužkem malty. Ve východní zdi bylo veliké okno přístupné přírodním živlům, avšak s mohutnými dřevěnými okenicemi, které se daly v

případě špatného počasí zavřít. Došlo mu, že je to stejné okno, jímž včera v noci nahlížel dovnitř. Dnes jím proudilo sluneční světlo a dopadalo na rozlehlý dubový stůl, který baronu Araldovi sloužil k psaní.

„Tak jen pojďte! Postavte se do řady, stůjte v řadě!“ Martin si podle všeho vychutnával chvíle, kdy mohl poroučet. Skupinka se šoupavě vyrovnala do řady a on je zkoumavě sledoval a nespokojeně křivil ústa.

„Podle velikosti! Nejvyšší na tenhle konec,“ ukazoval, kam si má podle něj stoupnout ten nejvyšší z pětice. Skupina se postupně přestavěla. Největší byl samozřejmě Horác. Po něm zaujala své místo Alyss. Pak George, o půl hlavy menší než ona, a dojemně hubený. Stál ve svém obvyklém přihrblém postoji. Will s Jenny zaváhali. Jenny se na Willa usmála a ukázala, aby si stoupl před ní, i když byla možná o palec vyšší než on. To bylo pro Jenny typické. Věděla, jak Willa trápí, že je ze všech hradních chráněnců nejmenší. Když se Will chtěl zařadit, zadržel ho Martinův hlas.

„Ty ne! Další je ta holka!“

Jenny omluvně pokrčila rameny a šla na místo, kam ukazoval Martin. Will si stoupl na poslední místo v řadě a přál si, aby Martin jeho malý vzrůst tolik nezdůrazňoval.

„No tak! Vyrovnat, vyrovnat! Koukejte stát v pozoru,“ pokračoval Martin, ale pak zmlkl, když ho přerušil hluboký hlas.

„Martine, myslím, že to není až tak úplně nutné.“

Hlas patřil baronu Araldovi, jenž nepozorovaně vešel malými dveřmi umístěnými za psacím stolem. Teď bylo na Martinovi, aby předvedl to, co považoval za stoj v pozoru. Hubené lokty mu trčely podél boků, paty měl sražené k sobě tak, že kolena jedinečně křivých nohou se od sebe široce vzdálila, a hlavu držel strnule vzpřímenou.

Baron zdvihl oči k nebi. Tajemníková horlivost při těchto příležitostech ho občas trochu zmáhala. Baron byl urostlý muž, široký v ramenou i v pase, s vypracovanými svaly, jak se na královského rytíře slušelo. Všeobecně se ale vědělo, že baron

Arald miluje jídlo a pití, takže jeho výrazná mohutnost se nedala přičítat jenom svalům.

Baronovy krátké, pečlivě zastřižené vousy začínaly podobně jako vlasy vykazovat známky šedivění, jež přicházelo s věkem. Bylo mu dvaadvacet let. Měl výrazné čelisti, velký nos a pod hustým obočím tmavé pronikavé oči. Byl to obličej vládce, nikoli ale nelaskavého, napadlo Willa. V tmavých očích sídlila překvapivá jiskřička humoru. Will si toho všiml už předtím, při vzácných příležitostech, kdy Arald navštívil opatrovnu, aby zjistil, jak se chráněncům daří v učení.

„Pane!“ zařval Martin ze všech sil, až sebou baron malinko trhl. „Kandidáti jsou předvedeni!“

„To vidím,“ pokojně odvětil baron. „Byl bys tak laskav a požádal mistry, aby také vstoupili?“

„Pane!“ odpověděl Martin a pokusil se s klapnutím srazit podpatky, což bylo odsouzeno k nezdaru, jelikož nosil boty z měkké, poddajné kůže. Odkráčel k hlavním dveřím pracovny a vysoko zdvíhal lokty a kolena. Willovi připomínal kohouta. Když už Martin pokládal ruku na kliku, baron ho ještě jednou zastavil.

„Martine?“ řekl mírně. Když se k němu tajemník s tázavým výrazem otočil, pokračoval baron stejným klidným tónem: „Požádej je. Neřvi na ně. To mistři nemají rádi.“

„Ano, pane,“ odpověděl Martin a vypadal poněkud schlíple. Otevřel dveře a s očividným úsilím mluvit příjemnějším hlasem pravil: „Mistři. Pan baron vás očekává.“

Mistři jednotlivých odborných škol vešli dovnitř, aniž by se řídili nějakým pořadím důležitosti. Jako skupina se navzájem uznávali, a tak málokdy došlo na ceremoniální postup. První vešel sir Rodney, hlava bojové školy. Byl vysoký, s rameny širokými jako baron, na sobě měl válečnickou zbroj – kroužkovou košili, na ní bílý kabátec zdobený vlastním erbem, šarlatovou vlčí hlavou. Erb získal jako mladík, když bojoval proti vlčím lodím nájezdníků ze Skandijského moře, kteří vytrvale pustošili východní pobřeží království. Měl i opasek a pochopitelně meč. Žádný rytíř se bez něj na veřejnosti

neobjevoval. Byl přibližně stejně starý jako baron, měl modré oči a jeho tvář by byla nápadně hezká, nebýt rozplácleho polámaného nosu. Pyšnil se mohutným knírem, ale na rozdíl od barona neměl plnovous.

Jako další přišel Ulf, mistr chovu koní, který měl na starost péči o vynikající bojové koně a jejich výcvik. Měl živé hnědé oči, silná svalnatá předloktí a mohutná zápěstí. Oblečený byl do jednoduché kožené vesty a vlněné košile a kalhot. Vysoké jezdecké boty z měkké kůže mu sahaly až nad kolena.

Za Ulfem následovala lady Paulina. Byla štíhlá a elegantní a ve vlasech už se jí objevovaly první šediny. V mládí byla velice krásná a dosud si zachovávala půvab i šarm, díky nimž se za ní mužské hlavy pořád otáčely. Lady Paulina získala titul vlastním přičiněním, za práci pro království v zahraniční politice, a byla v Redmontu hlavou diplomatické služby. Baron Arald vysoce oceňoval její schopnosti a stala se jednou z jeho blízkých důvěrníků a poradkyň. Arald často říkával, že dívky jsou pro diplomatickou službu nejvhodnější posilou. Bývají důvtipnější než chlapci, které to přirozeně táhne k bojové škole. A zatímco hoši při řešení problémů neustále spoléhají na fyzické prostředky, děvčata jsou odkázána spíše na používání inteligence.

Bylo jen přirozené, že Nigel, mistr písař, následoval hned za lady Paulinou. Zatímco čekali, až je Martin zavolá, probírali spolu záležitosti společného zájmu. Nigel a lady Paulina byli blízcí přátelé a tak trochu kolegové. Právě Nigelovi vyškolení písaři připravovali úřední dokumenty a prohlášení pro diplomaty lady Pauliny. Nigel byl velmi zdatný i v právnických záležitostech, a tak radil i při přesném formulování takových dokumentů. Byl to malý šlachovitý mužík s neklidnou pátravou tváří, která Willovi připomínala fretku. Vlasy měl černé, hladké a lesklé, rysy jemné, a očima bez ustání rejdlil po místnosti.

Mistr Chubb, šéfkuchař, vešel jako úplně poslední. Byl to samozřejmě tlouštík, kulatoučký v pase, na sobě měl bílý kuchařský kabátek a vysokou čepici. Byl známý svou

prchlivostí, která uměla vzplanout stejně rychle jako olej stříknutý do ohně, a většina chráněnců s ním jednala velice opatrně. Mistr Chubb měl zarudlé tváře a rychle ustupující rzzavé vlasy. Všude s sebou nosil velkou dřevěnou vařečku, jež byla neoficiálním odznakem jeho hodnosti. Docela často sloužila i jako útočná zbraň, zvláště když s duněním přistávala na hlavách nepozorných, zapomnětlivých nebo příliš pomalých kuchyňských učňů. Jennifer jako jediná z chráněnců viděla v Chubbovi něco jako hrdinu. Nijak neskrývala, že by u něj chtěla pracovat a naučit se jeho umění, a dřevěná vařečka jí vůbec nevadila.

Na hradě byli samozřejmě i mistři dalších cechů. Například zbrojír a kovář. Dnes však přišli pouze ti mistři, kteří měli volné místo pro nové učně.

„Mistři jsou shromážděni, pane!“ oznámil Martin a přidal na hlas. Zdálo se, že hlasitost svého projevu přizpůsobuje významnosti této chvíle. Baron zase jednou zdvihl oči k nebi.

„To vidím,“ pravil klidně a pak mnohem obřadnějším tónem pokračoval: „Dobré ráno, lady Paulino. Dobré ráno, pánové.“

Příchozí pozdravili a baron se ještě jednou obrátil k Martinovi. „Snad bychom mohli pokračovat?“

Martin několikrát přikývl, nakoukl do papírů, jež držel v ruce, a odpochoval k řadě kandidátů.

„Tak, pan baron čeká! Pan baron čeká! Kdo bude první?“

Will měl oči sklopené a nervózně přešlapoval z nohy na nohu, ale najednou jako by ucítil, že se na něj někdo dívá. Zvedl oči a překvapením sebou úplně trhl. Setkal se totiž s upřeným, hrozivým a nevyzpytatelným pohledem hraničáře Halta.

Will ho neviděl do místnosti vstoupit. Došlo mu, že ta záhadná postava musela dovnitř vklouznout postranními dveřmi v době, kdy se pozornost všech přítomných soustředila na příchod mistrů. Teď stál za baronovým křeslem, trochu stranou, oblečený do obvyklé hnědi a šedi a zahalený do dlouhé, strakatě šedivé a zelené hraničářské pláštěnky. V Haltově přítomnosti se lidé obvykle cítili nesví. Měl ve zvyku

přiblížit se k nim, když to nejméně čekali – a nikdy ho nikdo neslyšel přicházet. Pověřiví vesničané věřili, že hraničáři používají nějaké kouzlo, díky němuž jsou pro obyčejné lidi neviditelní. Will si nebyl jistý, jestli tomu má věřit, nebo ne. Divil se, proč Halt přišel. Nebyl jedním z mistrů, a pokud Will věděl, nikdy se výběru chráněnců nezúčastnil, až dnes.

Haltův pohled se od něj náhle odvrátil a Willovi se zdálo, jako kdyby zhaslo světlo. Uvědomil si, že Martin zase mluví. Všiml si, že tajemník má ve zvyku opakovat věty, jako kdyby měl svou vlastní soukromou ozvěnu.

„No tak, kdo bude první? Kdo bude první?“

Baron slyšitelně vzdychl. „Co kdybychom vzali prvního v řadě?“ navrhl mírným hlasem. Martin několikrát přikývl.

„Samozřejmě, pane. Samozřejmě. První v řadě, krok vpřed a dívat se na barona.“

Horác vykročil z řady a stoupl si do pozoru. Baron si ho pár vteřin pozorně prohlížel.

„Jméno?“ zeptal se. Horác odpověděl a trochu se zadrhl u správného oslovení barona.

„Horác Altman, pane... můj pane.“

„Tak co by sis vybral, Horáci?“ zeptal se baron jako člověk, který zná už dopředu odpověď.

„Bojovou školu, pane!“ řekl odhodlaně Horác. Baron přikývl. Přesně to očekával. Podíval se na Rodneyho, jenž si chlapce pozorně prohlížel a odhadoval, nakolik by se mu hodil.

„Mistře bojové školy?“ pronesl Baron. Jindy by Rodneyho oslovil křestním jménem, ne titulem. Tohle ale byla úřední záležitost. Stejně tak Rodney obvykle oslovoval barona jenom „pane“. Ale v den, jako je tenhle, bylo „můj pane“ to pravé.

Velký rytíř vykročil k Horácovi a kroužková košile a ostruhy lehce zachřestily. Přejel chlapce očima od hlavy k patě, pak se přesunul za něj. Horác za ním začal otáčet hlavu a pak i celé tělo.

„Stůj klidně,“ napomenul ho Rodney a chlapec nechal otáčení a civěl přímo před sebe.

„Vypadá dost silný, můj pane, a nováčky já potřebuju pořád.“ Jednou rukou si mnul bradu. „Jezdíš na koni, Horáci Altmane?“

Výraz nejistoty přeběhl Horácovi po tváři, protože mu došlo, že tohle by mohlo jeho výběr ohrozit. „Ne, pane, já...“

Chystal se dodat, že hradní chráněnci neměli příležitost učit se jezdit, ale sir Rodney ho přerušil.

„To nevádí. To se dá naučit.“ Velký rytíř se podíval na barona a kývl. „Dobře tedy, můj pane. Vezmu ho do bojové školy s obvyklou tříměsíční zkušební dobou.“

Baron si něco poznamenal na lejtro před sebou a krátce se usmál na mládence, zářícího štěstím i velkou úlevou.

„Blahopřeji, Horáci. Zítra ráno se budeš hlásit v bojové škole. Přesně v osm hodin.“

„Ano, pane!“ odpověděl Horác s úsměvem od ucha k uchu. Otočil se k siru Rodneymu a mírně se uklonil. „Děkuji vám, pane!“

„Ještě mi neděkuj,“ odvětil záhadně rytíř. „Nevíš, co tě čeká.“

Tři

„Tak kdo je další?“ vyvolával Martin, když se Horác s úsměvem vrátil zpátky do řady. Alyss půvabně vykročila vpřed, čímž Martina zaskočila, protože ji chtěl zrovna označit za dalšího kandidáta.

„Alyss Mainwaringová, můj pane,“ řekla svým klidným vyrovnaným hlasem. Pak, než se jí stačil zeptat, sama pokračovala: „Dovoluji si požádat o přidělení k diplomatické službě, můj pane.“

Dívka se tvářila slavnostně a Arald se na ni usmál. Vyzařovalo z ní sebevědomí a vyrovnanost, které by jí v diplomacii dobře slušely. Pohlédl na lady Paulinu.

„Lady?“ vyzval ji.

Několikrát přikývla. „Už jsem s Alyss hovořila, můj pane. Domnívám se, že bude vynikající kandidátkou. Schvaluji a přijímám.“

Lehkou úklonou hlavy pozdravila Alyss ženu, která bude její učitelkou. Willa napadlo, jak jsou si podobné – obě vysoké a elegantní v pohybech, obě důstojné v chování. Cítil, že ho úspěch nejstarší kamarádky potěšil, věděl, jak moc o tuhle volbu stála. Alyss se zařadila zpět a Martin, jelikož nechtěl, aby ho zase někdo předběhl, už ukazoval na George.

„Dobrá! Ty jsi na řadě! Ty jsi na řadě! Představ se baronovi.“

George udělal krok vpřed. Několikrát otevřel a zavřel ústa, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Ostatní chráněnci to překvapeně sledovali. George, kterého všichni považovali za řečníka, byl bez sebe trémou. Konečně se mu podařilo něco ze sebe dostat, ale tak slabým hláskem, že ho nikdo z přítomných nemohl slyšet. Baron Arald se nachýlil dopředu, jednu ruku stočenou do kornoutu kolem ucha.

„Promiň, já tak docela nerozuměl,“ omlouval se. George zvedl oči k baronovi a s vynaložením nesmírného úsilí vykřikl jakž takž slyšitelným hlasem.

„G-George Carter, pane. Písařská škola, pane.“

Martin, který si vždycky potrpěl na všechny náležitosti, se už už nadechoval, aby mu vytkl nesprávné oslovení. Než to stačil udělat, baron Arald zakročil, a všem se očividně ulevilo.

„Dobře dobře, Martine. Nech to být.“ Martin se zatvářil trochu dotčeně, ale poslechl. Baron rychle mrkl na hlavního písaře a právníka Nigela a tázavě povytáhl obočí.

„Ucházející, můj pane,“ řekl Nigel a ještě dodal: „Viděl jsem některé Georgovy práce a má skutečně nadání pro krasopis.“

Baron vypadal pochybovačně. „Není to ale právě nejobratnější řečník, nebo ano, mistře písaři? To by mohl být problém, kdyby měl někdy v budoucnu poskytovat právní rady.“

Nigel tu námitku přešel pokrčením ramen. „Mohu vás ujistit, můj pane, že při náležitém tréninku tohle neznamená žádný problém. Naprosto a vůbec žádný problém, můj pane.“

Mistr písař spojil ruce založené do rukávů svého hábitu, který připomínal mnišskou kutnu. Téma ho zaujalo.

„Vzpomínám si na chlapce, kterého jsme přijali někdy před sedmi lety, byl vlastně trochu jako tento hoch. I on měl ve zvyku mumlat si ke svým botám – brzy jsme mu ale ukázali, jak ostych překonat. Jeden z našich nejstydlivějších řečníků se

pak vypracoval k dokonalé výřečnosti, můj pane, k dokonalé výřečnosti.“

Baron se nadechl, aby něco poznamenal, jenže Nigel pokračoval v proslovu.

„Možná vás to překvapí, ale i já sám jsem jako chlapec strašně zadržával kvůli nervozitě. Bylo to úplně hrozné, můj pane. Stěží jsem dokázal dát dohromady dvě souvislá slova.“

„S tím už asi problém nemáte, jak vidím,“ podařilo se baronovi suše poznamenat a Nigel pochopil jemnou výtku. Usmál se a uklonil se.

„Přesně tak, můj pane. Brzy našemu Georgovi pomůžeme. Písařská škola není žádné rušné místo. To naprosto ne.“

Baron se musel zasmát. Písařská škola bylo místo zasvěcené studiu, kde se zřídka, pokud vůbec někdy, zvyšoval hlas a kde všemu vládla přísná logika, což on osobně při občasných návštěvách považoval za nanejvýš otupující. Nedokázal si představit prostředí, které by bylo méně rušné.

„Mám na to vaše slovo,“ odpověděl a pak, teď už Georgovi, řekl: „Nu dobrá, Georgi, požadavku se vyhovuje. Zítra se hlas v písařské škole.“

George nemotorně zašoupal nohama a cosi zadrmolil. Baron se zase naklonil vpřed a čelo měl svraštěné snahou pochytit, co ten kluk huhlá.

„Co to znamenalo?“ zeptal se.

George konečně zvedl hlavu a vynutil ze sebe zašeptání: „Děkuji vám, můj pane.“ Pak se co nejrychleji odšoural zpátky do řady.

„Aha,“ řekl baron trochu zaraženě. „Není zač. Tak, další je...“

Jenny už vykročila. Byla blond'atá a hezká a nutno přiznat i trochu baculatá. Ale slušelo jí to a při všech společenských příležitostech na hradě byla vždycky vyhledávanou tanečnicí, a to jak mezi svými vrstevníky z opatrovny, tak i mezi syny hradních sloužících.

„Mistr Chubb, pane!“ vyhrkla, když se postavila hned vedle baronova psacího stolu. Baron hleděl do té kulaté tvářičky,

všiml si, jak jí nedočkavostí svítí oči, a nedokázal odolat, aby se na ni neusmál.

„A co je s ním?“ zeptal se mírně a ona zaváhala, protože si uvědomila, že ve svém nadšení porušila protokol.

„Jé! Promiňte, pane... můj... barone... vaše lordstvo,“ překotně improvizovala a jazyk se jí pletl, jak se potýkala se správným oslovením.

„Můj pane!“ napověděl jí Martin. Baron Arald se na něj podíval s tázavě zdviženým obočím.

„Ano, Martine?“ řekl. „Co je?“

Martin měl dost slušnosti, aby se zatvářil rozpačitě. Bylo mu jasné, že baron se kvůli tomu vyrušení schválně tváří nechápavě. Zhluboka se nadechl a uctivým hlasem řekl: „Já... jen jsem vám chtěl sdělit, že uchazečka se jmenuje Jennifer Dalbyová, pane.“

Baron přikývl a Martin, oddaný služebník tohoto robustního vousáče, zahlédl v očích svého pána výraz souhlasu.

„Děkuji ti, Martine. A teď, Jennifer Dalbyová...“

„Jenny, pane,“ skočilo mu nepolepšitelné děvče do řeči, a baron odevzdaně pokrčil rameny.

„Tak Jenny. Mám za to, že žádáš, abys mohla do učení k mistru Chubbovi.“

„Jé, ano prosím, pane!“ chvatně potvrzovala Jenny a její oči obdivně spočinuly na tělnatém, zrzavém kuchaři. Chubb se zadumaně zamračil a zkoumal ji.

„Mmmmm... to by šlo, to by šlo,“ brumlal si a přecházel před ní sem a tam. Půvabně se na něj usmála, ale na Chubba obvyklé ženské triky neplatily.

„Budu pilně pracovat, pane,“ slibovala upřímně.

„To si piš, že budeš!“ ujistil ji rázně. „Za to ti ručím, holka. Žádné lenošení ani lajdáctví ve své kuchyni netrpím, to ti povídám.“

Jenny začala mít obavy, že by jí ta příležitost mohla vyklouznout, a tak vytáhla svůj trumf.

„Mám na to správnou postavu,“ řekla. Chubb musel uznat, že je pěkně zaoblená. Arald, nikoli poprvé toho rána, skryl úsměv.

„V tom má pravdu, Chubbe,“ vložil se do toho, a kuchař se k němu obrátil a přisvědčil.

„Postava je důležitá, pane. Všichni velcí kuchaři jsou takoví... kulatí.“ Otočil se k dívce a pořád se ještě rozmýšlel. Pro ostatní je to snadné, přijmout nováčky, než bys řekl švec, pomyslel si. Kuchařské řemeslo je ale něco jiného.

„Pověz mi,“ promluvil k nedočkávané dívce, „jak by sis poradila se zapékaným krocanem?“

Jenny se na něj mile usmála. „Snědla bych ho,“ odpověděla bez zaváhání.

Chubb ji klepl po hlavě vařečkou. „Já chtěl slyšet, jak bys ho vařila!“ napomenul ji. Jenny se odmlčela, utřídila si myšlenky a pak se pustila do zdoluhavého líčení postupu, jak by vytvořila takové mistrovské dílo. Další čtyři chráněnci, baron, mistři a Martin s jistou úctou naslouchali, ale nechápali ani zbla z toho, o čem mluvila. Zato Chubb během její řeči několikrát přikývl, a když popisovala rozvalování těsta, přerušil ji.

„Říkáš devětkrát?“ zeptal se zvědavě a Jenny přikývla, jistá si svou věcí.

„Moje mamka vždycky říkala: ‚Osmkrát, aby dobře lístkovalo, a jednou navíc z lásky,‘“ odpověděla. Chubb zadumaně přikývl.

„Zajímavé, zajímavé,“ bručel a potom, s pohledem na barona, kývl. „Beru ji, můj pane.“

„To je ale překvapení,“ odtušil baron vlídně a pokračoval: „Nu dobrá, zítra ráno se přihlásíš v kuchyni, Jennifer.“

„Jenny, pane,“ znovu ho opravila dívka a její úsměv ozářil celou místnost.

Baron Arald se smál. Přejel očima skupinku před sebou. „A už nám zbývá pouze jeden uchazeč.“ Nahlédl do svého seznamu, pak zvedl hlavu a setkal se s Willovým utrápeným pohledem. Povzbudivě mu pokynul.

Will vystoupil z řady. V krku měl od samé nervozity najednou sucho, takže málem šeptal.
„Will, pane. Jmenuju se Will.“

Čtyři

„Will? A jak dál?“ nevrle reptal Martin a hrabal se v papírech, v nichž byly napsané údaje o uchazečích. Baronovým tajemníkem byl teprve pět let, takže o Willově minulosti nevěděl nic. Zjistil, že v chlapcových papírech žádné příjmení není, a protože předpokládal, že ta chyba mu musela uniknout, zlobil se sám na sebe.

„Jaké máš příjmení, hochu?“ zeptal se přísně. Will se na něj podíval, mlčel a nenáviděl tuhle chvíli.

„Já... nemám...“ spustil, ale naštěstí zasáhl baron.

„Will je zvláštní případ, Martine,“ řekl klidně a jeho pohled tajemníkovi sděloval, ať to nechá být. Otočil se k Willovi a povzbudivě se usmál.

„O kterou školu bys chtěl požádat, Wille?“ zeptal se.

„O bojovou školu, můj pane, prosím,“ odpověděl Will a snažil se, aby jeho volba vyzněla sebejistě. Baronovi se na chvíli udělala na čele kolmá vráska a Will cítil, jak jeho naděje pohasínají.

„Bojová škola, Wille? Nemyslíš, že jsi... spíš menšího vzrůstu?“ zeptal se mírně baron. Will skousl ret. Sám sebe už skoro přesvědčil, že kdyby hrozně moc chtěl, kdyby si dostatečně věřil, vzali by ho – i přes jeho očividné nedostatky.

„Já ještě vyrostu, pane,“ namítl zoufale. „Všichni to říkají.“

Baron si palcem a ukazovákem mnul vousatou bradu a zkoumal chlapce před sebou. Pohlédl na bojového mistra.

„Rodney?“ řekl.

Vysoký rytíř přistoupil, pár okamžiků si Willa prohlížel a pak pomalu zavrtěl hlavou.

„Myslím, že je na to moc malý, pane,“ řekl. Will ucítil, jak mu srdce svírá ledová ruka.

„Jsem silnější, než vypadám, pane,“ řekl. Námitka však mistra nezviklala. Pohlédl na barona. Zjevně mu to nedělalo radost, ale zavrtěl hlavou.

„Nějaká další volba, Wille?“ zeptal se baron. Jeho hlas byl milý, dokonce starostlivý.

Will dlouho váhal. O žádné jiné možnosti nikdy neuvažoval.

„Škola chovu koní, pane?“ zeptal se konečně.

Tato škola cvičila a chovala mohutné bojové koně, na nichž jezdili hradní rytíři. Will to bral tak, že s bojovou školou alespoň souvisí. Jenže Ulf, mistr chovu koní, už vrtěl hlavou, dokonce ještě dřív, než se ho baron zeptal na názor.

„Potřebuju učně, můj pane,“ řekl, „ale tenhle je moc malý. Nikdy by žádného z našich bojových koní nezvládl. Zadupali by ho do země, hned jak by ho uviděli.“

Ted' už Will zíral na barona skrz clonu slz. Zoufale se snažil, aby jim zabránil sklouznout po tvářích. To by bylo úplné ponížení: být odmítnut v bojové škole a pak se sesypat a před baronem, všemi mistry a svými kamarády bulit jako malé děcko.

„Co ti jde nejlíp, Wille?“ ptal se baron. Will horečně přemýšlel. Neměl hlavu na učení ani na jazyky jako Alyss. Nedokázal vykroužit elegantní, dokonalá písmena, jako to uměl George. Neměl ani Jennin zájem o vaření.

A určitě neměl Horácovy svaly a sílu.

„Umím dobře šplhat, pane,“ hlesl nakonec, protože se zdálo, že baron chce od něj něco slyšet. Byla to chyba, což mu hned došlo. Kuchař Chubb po něm rozzlobeně loupl očima.

„Šplhat dovede, jen co je pravda. Vzpomínám si, že jednou vyšplhal po okapu do mé kuchyně a ukradl tam tám koláčů, které jsme nechali vychladnout na okně.“

Willovi překvapením nad tou ránou pod pás spadla čelist. To se stalo před dvěma roky! Chtělo se mu křičet, že tehdy byl ještě dítě a že to byla jen dětská lumpárna. Ted' se ale přidal i mistr písař.

„A zrovna letos na jaře vyšplhal až k nám do třetího poschodí a během jedné z našich právnických debat pustil do místnosti dva králíky. Velice nás to vyrušilo. To rozhodně!“

„Říkáte králíky, mistře písaři?“ ujišťoval se baron a Nigel důrazně přikývl.

„Samce a samici, můj pane, jestli mohu upřesnit,“ dodal Nigel. „Vskutku nanejvýš nepříjemné!“

Will nemohl vidět, že jinak velmi vážná lady Paulina zvedla jemnou ručku k ústům. Možná skrývala zívání. Ale když ruku oddálila, byly koutky jejích úst ještě trochu zdvižené nahoru.

„Ach, ano,“ přisvědčil baron. „Všichni známe králíky.“

„A jak jsem řekl, můj pane, bylo *jaro*,“ pokračoval Nigel, aby se ujistil, že baron si jeho slova správně vyloží. Lady Paulina zakašlala způsobem, který nebyl právě dámský. Baron se na ni překvapeně podíval.

„Myslím, že to všichni chápeme docela dobře, mistře písaři,“ prohlásil a pak svůj pohled upřel k ubohé postavičce, která stála před ním. Will držel bradu vzhůru a hleděl přímo před sebe. Baronovi ho v tu chvíli bylo líto. Viděl slzy, jež se hrnuly do těch živých hnědých očí a byly zadržované jen díky nesmírnému odhodlání. Silná vůle, pomyslel si. Netěšilo ho, že chlapec musí tímhle vším projít, ale jinak to nešlo. V duchu si povzdechl.

„Je tu mezi vámi někdo, komu by se hodil tento chlapec?“ zeptal se.

Will proti své vůli dopustil, aby se jeho hlava otočila ke sboru mistrů, a prosebným pohledem žadonil, aby se někdo z nich slitoval a vzal ho. Jeden po druhém beze slova zavrtěli hlavou.

Kupodivu to byl hraničář, kdo přerušil děsivé ticho.

„Můj pane, je tu něco, co byste o tom chlapci měl vědět,“ řekl. Will nikdy předtím neslyšel Halta promluvit. Měl hluboký a příjemný hlas s drobným náznakem hyberského přízvuku.

Přistoupil k baronovi a podal mu složený list papíru. Arald ho rozložil, zkoumal a vraštil přitom čelo.

„Jste si tím jistý, Halte?“ zeptal se.

„Samozřejmě, můj pane.“

Baron papír opět pečlivě složil. Zamyšleně zabubnoval prsty na desce stolu a pak řekl: „Musím si to přes noc promyslet.“

Halt kývl a stáhl se zpět. Zdálo se, jako by dočista splynul s pozadím. Will na něj ustrašeně zíral. Zajímalo ho, jaké sdělení ta záhadná postava baronovi předala. Jako většina lidí vyrůstal Will v přesvědčení, že hraničářům je nejlépe se vyhnout. Byla to záhadná skupina lidí obklopená tajemstvím a nejistotou a z nejistoty pramenil strach.

Willovi byla proti srsti představa, že Halt o něm něco ví – něco, co bylo podle všeho dost důležité, aby na to dnes barona upozornil, právě dnes. Ten list papíru ležel tady, tak trýznivě blízko, a přece tak nekonečně nedosažitelný.

Uvědomil si, že kolem se něco děje a baron mluví k ostatním lidem v místnosti.

„Blahopřeji všem, kteří byli dnes vybráni. Je to pro vás pro všechny velký den, a tak máte pro dnešek volno a užijte si to. Kuchyně vám připraví slavnostní oběd v opatrovně a celý dnešní den se můžete volně pohybovat po hradě i vesnici.

Hned zítra ráno se budete hlásit u svých mistrů. A jestli vám můžu poradit, dejte si záležet, abyste přišli včas.“ Usmál se na šťastnou čtveřici a potom oslovil Willa a v hlase mu slabě zazníval soucit.

„Wille, zítra ti dám vědět, jak jsem rozhodl v tvém případě.“ Obrátil se k Martinovi a pokynul mu, aby nové učně vyprovodil ven. „Děkuji vám všem,“ rozloučil se a opustil místnost dveřmi za psacím stolem.

Mistři ho následovali a Martin pak odváděl bývalé chráněnce k hlavním dveřím. Napětí z nich spadlo, překřikovali

jeden druhého a byli šťastní, že si je mistři vybrali tak, jak si oni sami přáli.

Will se loudal za nimi, váhavě procházel kolem stolu, kde dosud ležel ten papír. Chvilku na něj zíral a pokoušel se prohlédnout skrz něj na slova napsaná na vnitřní straně. Pak ho přepadl stejný pocit jako předtím, že ho někdo sleduje. Zvedl hlavu a zjistil, že zírá do tmavých očí hraničáře, který dosud stál za baronovým křeslem. V té své zvláštní pláštěnce byl skoro neviditelný.

Willovi náhle přeběhl mráz po zádech a rychle vyběhl z místnosti.

Pět

Bylo hodně po půlnoci. Blikající pochodně kolem hradního nádvoří, už jednou vyměněné, začínaly znovu skomírat. Will je několik hodin trpělivě sledoval a čekal na tuhle chvíli – až bude světlo bídné a stráže poslední hodinu před střídáním ospalé.

Tohle byl jeden z nejhorších dní, jaké zažil. Zatímco kamarádi slavili, užívali si hostinu a pak se bezstarostně proháněli po hradě a po vesnici, Will se ztratil do tichého lesa, vzdáleného asi míli od hradu. Tam, v tlumeně zeleném chládku pod stromy, strávil odpoledne v hořkých úvahách, připomínal si hlubokou bolest zklamání a uvažoval, co asi stojí na papíře, který hraničář předal baronovi.

Když se den chýlil ke konci a stíny padající na pole mezi lesy se začaly dloužit, dospěl k rozhodnutí.

Musel zjistit, co je napsané na tom papíře. A musel to zjistit dnes v noci.

Když padla tma, vydal se zpátky do hradu. Vyhýbal se jak vesničanům, tak i lidem z hradu, a znovu se ukryl ve větvích smokvoně. Cestou nepozorovaně vklouzl do kuchyně a nabral si chleba, sýr a jablka. Jak večer pokračoval a hrad se začínal

připravovat na noc, zasmušile jídlo přežvykoval a ani nevnímal, jakou má chuť.

Sledoval přesuny stráží a pochopil, v jakém intervalu chodí na pravidelnou obchůzku. Kromě jednotky strážných tu byl ještě seržant ve službě u dveří do věže, které vedly ke komnatám barona Aralda. Byl ale tlustý a uzívaný a pro Willa nepředstavoval žádné nebezpečí. Will ostatně stejně nehodlal jít dveřmi ani po schodech.

Díky nenasytné zvědavosti a zálibě chodit tam, kam neměl, si během let vypěstoval schopnost pohybovat se zdánlivě otevřeným prostorem tak, aby ho nikdo neviděl.

Nejvyšší větve stromů se komíhaly ve větru, takže v měsíčním světle vytvářely pohyblivé vzory – a Will je teď velice šikovně využil. Instinktivně přizpůsobil své pohyby rytmu stromů a hravě vplýnul do obrazců na nádvoří, stal se jejich součástí a tak se v nich skryl. Nedostatek úkrytů mu svým způsobem ten úkol usnadnil. Tlustý seržant nepočítal s tím, že by se někdo mohl pohybovat po otevřeném nádvoří. Nečekal, že někoho uvidí, a také nikoho neviděl.

Se zatajeným dechem se Will přitiskl k drsným kamenům zdi věže. Seržant byl sotva pět kroků od něj a Will slyšel, jak funí. Malý výstupek ve zdi ho ale před seržantovými očima skryl. Will si prohlížel zeď před sebou, zaklonil se a zadíval se vzhůru. Okno baronovy pracovny bylo vysoko a trochu bokem. Aby se k němu dostal, musel by vyšplhat nahoru, pak hledat cestu po obvodu zdi až k místu, které bude za bodem, kde stojí na stráží seržant, a potom zase vzhůru k oknu. Nervózně si olízl rty. Na rozdíl od hladkých vnitřních zdí věže měly velké kamenné bloky, které tvořily venkovní zeď, mezi sebou spáry. Vyšplhat po nich bude hračka. Celou cestu nahoru bude mít spoustu opor pro nohy a úchytů pro ruce. Bylo mu jasné, že na některých místech může být kámen za spoustu let ohlazený počasím, a tak bude muset postupovat opatrně. Ale v minulosti už vyšplhal na všechny tři ostatní věže, a proto u téhle žádné vážné problémy neočekával.

Jenže kdyby ho někdo viděl tentokrát, nemohl by se vymlouvat na nějaké uličnictví. Byl by uprostřed noci přistižen na místě, kde neměl vůbec co pohledávat. Baron u téhle věže rozhodně nepostavil stráž jen tak pro zábavu. Měli ji chránit před vetřelci.

Nervózně svíral ruce v pěst. Co mu můžou udělat? Při výběru o něj nikdo nestál. Už byl odsouzen k životu na poli. Co by ještě mohlo být horší?

V hloubi duše mu ale zahlodala pochybnost: nevěděl přece určitě, že je odsouzen k takovému životu. Slabá jiskřička naděje pořád zůstávala. Možná se baron slituje. Možná že kdyby ho Will zítra ráno hodně moc prosil a řekl mu všechno o svém otci a jak důležité pro něj je dostat se do bojové školy, snad by se mu jeho přání splnilo. A pak, až by ho vzali, by jim svou snaživostí a oddaností dokazoval, že si zaslouží v té škole být a snad by později opravdu vyrostl.

Zato kdyby ho v příštích pár minutách přistihli, nezbyla by mu ani ta nejmenší naděje. Neměl vůbec představu, co by s ním udělali, kdyby ho chytili, ale mohl si být jistý, že do bojové školy by se určitě nedostal.

Váhal, potřeboval, aby ho něco malinko postrčilo k činu. Postaral se o to tlustý seržant. Ozvalo se funění a štrachání okovaných bot po kamenné dlažbě, jak sháněl dohromady svou výstroj, a Will pochopil, že seržant se chystá provést jednu z nepravidelných obchůzek. Zpravidla to obnášelo ujít několik kroků kolem věže na každou stranu od dveří a pak se vrátit na původní stanoviště. Bylo to spíš kvůli tomu, aby neusnul, než z jiného důvodu, ale Willovi bylo jasné, že jestli něco neudělá, budou si během několika vteřin stát tváří v tvář.

Rychle a lehce začal šplhat po zdi. Prvních dvacet stop urazil za pár vteřin, lezl po drsném kameni jako obrovitý čtyřnohý pavouk. Pak, když se dunivé kroky ozývaly přímo pod ním, ztuhl, připlácnutý ke zdi pro případ, že by nějaký šramot mohl strážného varovat.

Zdálo se, že seržant skutečně něco zaslechl. Zastavil se přímo pod místem, kde Will visel, civěl do noci a pokoušel se

proniknout pohledem skrz flekaté pohyblivé stíny, které vytvářel měsíc a kymácející se stromy. Jenže, přesně jak Will zjistil předchozího večera, lidé se málokdy podívají nahoru. Seržant, konečně spokojený, že to, co zaslechl, nebylo důležité, pokračoval dál v obchůzce kolem věže.

To byla příležitost, kterou Will potřeboval. Mohl se také přemístit po obvodu věže, takže byl přímo pod oknem, k němuž se chtěl dostat. Ruce i nohy hravě nacházely oporu, pohyboval se tempem skoro tak rychlým, jako kdyby šel, stále výš a výš po zdi věže.

V jednom místě se podíval dolů, a to byla chyba. Přestože hlava výškám odolávala, svět se mu zahoupal před očima, když uviděl, jak daleko se dostal a jak hluboko pod ním jsou tvrdé kamenné dlaždice hradního nádvoří. Seržant se dostával zpátky do zorného pole – z téhle výšky vypadal jako malá figurka. Will mrkáním zahnal okamžik závratě a pokračoval v lezení, možná o trochu pomaleji a opatrněji než dosud.

Potom přišla chvíle, kdy se mu málem zastavilo srdce. Zrovna když natahoval pravou nohu nahoru, levá bota se smekla na hraně velkých stavebních bloků ohlazených větrem a on zůstal viset jen na konečcích prstů a nohama chvíli zoufale hledal oporu. Ale našel ji a pokračoval dál.

Když konečně rukama nahnátl kamennou okenní římsu, vytáhl se nahoru, nohama se přehoupl přes parapet a zlehka skočil dovnitř do místnosti, zaplavila ho vlna úlevy.

Baronova pracovna byla pochopitelně prázdná. Velkým oknem proudil dovnitř bledý svit tříčtvrtečního měsíce.

A list papíru, který měl odpovědět na otázku o Willově budoucnosti, ležel tady, na psacím stole, tam, kam ho baron položil. Will se nervózně rozhlédl po pracovně. Baronovo ohromné křeslo s vysokým opěradlem stálo za stolem jako na hlídce. V místnosti se temně a nehnutě tyčilo i několik dalších kusů nábytku. Z portrétu na jedné zdi na Willa vyčítavě civěl jeden z baronových předků.

Setřásl hloupé úvahy a hbitě přešel ke stolu. Jeho měkké boty se nehlučně pohybovaly po holých prknech podlahy. List

papíru, v odraženém měsíčním svitu zářivě bílý, byl na dosah. Jen se podívám, přečtu si to a vypadnu, říkal si Will. Nic víc nemusel udělat. Natáhl po něm ruku.

Prsty se dotkly papíru.

A jakoby odnikud vyrazila čísi ruka a popadla ho za zápěstí!

Will vyděšeně vykřikl. Srdce mu vyskočilo až do krku a najednou zíral do chladných očí hraničáře Halta.

Kde se tady vzal? Will věděl najisto, že v místnosti předtím nikdo nebyl. A neslyšel ani vrznout dveře. Pak si vzpomněl, jak se hraničář umí zahalit do té divné, flekaté šedozelené pláštěnky, splynout s prostředím a ztratit se ve stínech tak, aby ho nikdo neviděl.

Ale na tom, jak to Halt dokázal, vlastně nezáleželo. Opravdický malér byl, že Willa nachytal v baronově pracovně. To znamenalo konec všech Willových nadějí.

„Napadlo mě, že něco takového třeba zkusíš,“ řekl tiše hraničář.

Willovi srdce stále ještě divoce bušilo úlekem, který před okamžikem utrpěl. Zahanbeně a odevzdaně svěřil hlavu.

„Nemáš mi k tomu co říct?“ zeptal se Halt. Will jen mlčky zavrtěl hlavou. Nechtělo se mu ji zvednout a střetnout se s tím temným, pronikavým pohledem. Haltova další slova potvrdila Willovy nejhorší obavy.

„No, tak se podíváme, co si o tomhle pomyslí baron.“

„Halte, prosím! Ne...“ Pak to Will vzdal. To, co provedl, se nedalo ničím omluvit. Zbývalo mu jediné – přijmout trest jako muž. Jako bojovník. Jako jeho otec, napadlo ho.

Hraničář si ho chvíli upřeně prohlížel. Willovi se zdálo, jako by zahlédl záblesk... pochopení? Pak oči zase potemněly.

„Copak?“ zeptal se Halt stroze. Will zavrtěl hlavou.

„Nic.“

Hraničář sevřel Willovo zápěstí jako v železech a vyvedl ho ze dveří na široké točité schodiště, které směřovalo nahoru k baronově komnatě. Strážníci na vrcholu schodiště překvapeně zírali při pohledu na hrozivě se tvářícího hraničáře a na chlapce

vedle něj. Halt jim dal rychle znamení, a tak ustoupili a otevřeli dveře baronovy komnaty.

Místnost byla jasně osvětlená a Will se chvíli zmateně rozhlížel. Byl si jistý, že když čekal a hlídal na stromě, viděl světla v tomhle poschodí zhasnout. Pak si všiml těžkých závěsů na okně a pochopil. Na rozdíl od baronovy pracovny dole, kde bylo jen málo nábytku, byl tento pokoj příjemně zaplněný pohovkami, podnožkami, koberci, goblény a křesly. V jednom křesle seděl baron Arald a pročítal kupu hlášení.

Když Halt se svým zajatcem vstoupil, baron zvedl hlavu od stránky, kterou měl právě rozečtenou.

„Takže jsi měl pravdu,“ řekl baron a Halt přikývl.

„Přesně jak jsem řekl, můj pane. Přeběhl po hradním nádvoří jako stín. Obešel strážného, jako by tam ani nebyl, a vylezl po věži jako nějaký pavouk.“

Baron odložil hlášení na postranní stolek a nahnul se kupředu.

„Říkáš, že vylezl po věži?“ zeptal se trochu nevěřicně.

„Bez lana. Bez žebříku, můj pane. Bylo to pro něj tak jednoduché jako pro vás, když ráno nasedáte na koně. Vlastně jednodušší,“ opravil se Halt a snad se i malinko pousmál.

Baron se zamračil. Věděl, že by potřeboval trochu shodit, a když měl za sebou dlouhou noc, museli mu někdy s nasedáním na koně pomáhat. Zřejmě ho nijak zvlášť nepobavilo, že mu to Halt teď připomněl.

„No tak,“ řekl a změřil si Willa přísným pohledem, „tohle je vážná věc.“

Will mlčel. Nevěděl jistě, jestli by měl něco říct, nebo ne. Obojí v sobě skrývalo určité nebezpečí. Byl by ale raději, kdyby Halt barona nezlobil řečmi o nadváze. To jeho postavení rozhodně nepomáhalo.

„Tak co s tebou uděláme, náš malý Wille?“ pokračoval baron. Vstal z křesla a začal přecházet po místnosti. Will ho po očku sledoval a pokoušel se odhadnout jeho náladu. Energická vousatá tvář nic neprozrazovala. Baron se zastavil a zadumaně si hladil bradku.

„Pověz mi, Wille,“ začal a odvrátil se od nešťastného chlapce, „co bys udělal na mém místě? Co bys udělal s klukem, který se uprostřed noci vloupá do tvé pracovny s úmyslem ukrást důležitý dokument?“

„Já nekradl, můj pane!“ Protest vyjel z Willa dřív, než se stačil ovládnout. Baron se k němu obrátil a povytáhl obočí ve zjevné nedůvěře. Will zkrotle pokračoval: „Já jen... chtěl jsem se podívat, to je všechno.“

„Možná že ano,“ připustil baron, ale jeho obočí zůstalo stále povytažené. „Ale neodpověděl jsi na moji otázku. Co bys dělal na mém místě?“

Will znovu svěsil hlavu. Může prosit o milost. Může se omlouvat. Může zkusit vysvětlovat. Pak se ale napřímil a srovnal si to v hlavě. Věděl, co přijde, když ho chytí. A přesto se rozhodl, že to riskne. Neměl tedy žádné právo prosit o odpuštění.

„Můj pane...“ spustil nesměle, protože si uvědomoval, že jde o rozhodující okamžik v jeho životě. Baron ho sledoval, stále napůl otočený k oknu.

„Ano?“ vybídl ho a Will nějak sebral odvahu mluvit dál.

„Můj pane, nevím, co bych udělal na vašem místě. Vím jen, že není žádná omluva pro to, co jsem udělal, a přijmu každý trest, pro který se rozhodnete.“

Když mluvil, zvedl hlavu a díval se baronovi do očí. Přitom zachytil baronův letmý pohled směrem k Haltovi. V tom pohledu něco bylo. Kupodivu to bylo skoro jako výraz uznání nebo souhlasu. Pak to zmizelo.

„Máš nějaký návrh, Halte?“ zeptal se baron důsledně neutrálním tónem.

Will se podíval na hraničáře. Ten se tvářil nepřístupně jako obvykle. S prošedivělými vousy a krátkými vlasy vypadal ještě odmítavěji a zlověstněji.

„Možná by šlo ukázat mu ten papír, co ho tak moc chtěl vidět, můj pane,“ prohlásil a vytáhl list z rukávu.

Baron si na chvílku dopřál úsměv. „To není špatný nápad,“ poznamenal. „Řekl bych, že právě to mu jaksi naznačí, jak bude potrestán, že?“

Will přejížděl očima od jednoho k druhému. Dělo se tu něco, čemu nerozuměl. Baron si podle všeho myslel, že to, co právě řekl, bylo docela vtipné. Naproti tomu Halta nechával ten vtip zcela chladným.

„Když to říkáte vy, můj pane,“ odvětil Halt nezúčastněně. Baron horlivě mával rukou.

„Ber to jako legraci, Halte! Jako legraci! Tak už mu ukaž ten papír.“

Hraničář přešel místnost a podával Willovi papír, kvůli němuž bylo tolik v sázce. Willovi se třásla ruka, když si ho bral. Trest pro něj? Ale jak mohl baron dopředu vědět, že si bude zasluhovat potrestání? Dřív, než se Will rozhodl vniknout k němu do pracovny?

Všiml si, že baron ho nedočkavě sleduje. Halt, jako vždycky, byl lhostejná socha. Will rozložil list papíru a četl slova, která tam napsal Halt.

*Ten kluk Will má předpoklady stát se hraničářem.
Přijmu ho za svého učně.*

Šest

Will vyjeveně zíral na slova na papíře a byl dočista zmatený.

První reakcí byla úleva. Neodsoudí ho k celoživotní práci na farmě. A zřejmě ho nepotrestají za průšvih v baronově pracovně. Jenže počáteční pocit úlevy vzápětí nahradila trýznivá pochybnost. Kromě mýtů a pověr nevěděl o hraničářích nic. Nevěděl nic o Haltovi – až na to, že pokaždé, když byla tahle ponurá postava v šedivé pláštěnce nablízku, znervózněl.

A teď se podle všeho jedná o tom, že s ním bude trávit veškerý svůj čas. A Will nevěděl, jestli se mu taková představa vlastně vůbec zamlouvá.

Zadíval se na oba muže. Viděl barona, jak se nedočkavě usmívá. Zjevně si myslel, že Will by měl jeho rozhodnutí uvítat jako skvělou zprávu. Haltovi do obličeje tak dobře neviděl. Hluboká kapuce pláštěnky mu ukrývala tvář ve stínu. Baronův úsměv lehce povadl. Willova reakce na tu novinu, nebo spíš nepřítomnost jakékoli viditelné Willovy reakce, ho zřejmě uváděla do rozpaků.

„Tak co říkáš, Wille?“ zeptal se povzbudivě. Will se zhluboka nadechl.

„Děkuji vám pane... můj pane,“ řekl nejistě. Co když baronovo vtipkování o dopisu, který naznačuje jeho potrestání, bylo vážnější, než si myslí? Možná že stát se Haltovým učněm je ten nejhorší trest, jaký mohl dostat. Baron ale rozhodně nevypadal, že by si něco takového myslel. Ten nápad ho očividně velmi těšil a Will věděl, že baron není zlý člověk. Baron si ulehčeně oddechl a uvelebil se v křesle. Podíval se na hraničáře a pokynul směrem ke dveřím.

„Mohl bys nás na chvíli nechat o samotě, Halte? Rád bych si s Willem promluvil mezi čtyřma očima,“ požádal. Hraničář se prkenně uklonil.

„Zajisté, můj pane,“ ozval se z hloubi kápě jeho hlas. Tiše proplul kolem Willa a vyšel na chodbu. Dveře se za ním téměř nehlučně zavřely a Willa přitom zamrazilo. Ten člověk byl opravdu divný!

„Posad' se, Wille,“ ukázal baron na jedno z nízkých křesel, které stálo naproti němu. Will nervózně usedl na krajíček sedadla, jako kdyby se každou chvíli měl dát na útěk. Baron si to správně vyložil a povzdechl.

„Moje rozhodnutí tě, zdá se, moc nepotěšilo,“ poznamenal a znělo to zklamaně. Ta reakce Willa zmátla. Nenapadlo ho, že člověk tak mocný jako baron by se vůbec nějak staral o to, co si bezvýznamný sirotek myslí o jeho rozhodnutí. Nevěděl, jak odpovědět, a tak tiše seděl a vyčkával, až bude baron pokračovat.

„Chtěl bys raději pracovat na poli?“ zeptal se po chvíli baron. Nechtělo se mu věřit, že by snad nějaký kluk, živý a čilý jako tenhle, dal přednost nudnému a jednotvárnému životu, ale co když se plete? Will se okamžitě projevil.

„Ne, pane!“ vyhrkl. Baron v tázavém gestu rozhodil ruce.

„No tak, chtěl bys raději, abych tě nějak potrestal za to, cos provedl?“

Will se chystal promluvit, ale pak si uvědomil, že jeho odpověď by mohla znít urážlivě, a tak zase zmlkl. Baron ho gestem vybídl, ať pokračuje.

„Je to prostě tak, že... já nevím, jestli byste neměl, pane,“ řekl. Pak si všiml, jak se baron po těch slovech zachmuřil, a rychle pokračoval: „Já... já o hraničářích moc nevím, pane. A povídá se, že...“

Další slova raději spolkl. Bylo zjevné, že baron si Halta váží, a Willovi se nezdálo chytré zdůrazňovat, že obyčejní lidé se hraničářů bojí a mají je za čaroděje. Viděl, že baron přikyvuje a předchozí nechápavý výraz vystřídalo pochopení.

„Samozřejmě. Povídá se, že jsou to černí mágové, že?“ řekl a Will kýval, aniž by vůbec vnímal, že to dělá. „Řekni mi, Wille, myslíš si, že Halt je člověk, kterého je třeba se bát?“

„Ne, pane!“ vyhrkl Will a pak, když se baron na něj dál upřeně díval, neochotně připustil: „Tedy... možná trochu ano.“

Baron se opřel v křesle a složil ruce špičkami prstů k sobě. Když nyní poznal příčinu chlapcova váhání, zlobil se v duchu sám na sebe, že s něčím takovým nepočítal. Konec konců znal hraničářský sbor líp, než se dalo čekat od chlapce, kterému bylo sotva patnáct a který byl ovlivněný obvyklým pověřivým tlacháním hradního služebnictva.

„Hraničáři jsou tajemná skupina lidí,“ řekl. „Ale není na nich nic, čeho by bylo třeba se bát – pokud zrovna nejsi nepřítel království.“

Viděl, že chlapec hltá každé jeho slovo, a tak v žertu dodal: „Ty nejsi nepřítel království, Wille, že ne?“

„Ne, pane!“ vyhrkl polekaně Will a baron si zase jednou povzdechl. Neměl rád, když lidé nechápali, že vtipkuje. Jenže byl nejvyšší vládce hradu a jeho slova skoro všichni bohužel brali jen velmi vážně.

„Dobrá, dobrá,“ řekl chlácholivě. „Já vím, že nejsi. Ale věř mi, myslel jsem, že tě takové učení potěší – podnikavý mládenec jako ty by si měl na život hraničáře zvyknout raz dva. Je to pro tebe velká příležitost, Wille.“ Udělal pauzu a bedlivě chlapce sledoval. Bylo zřejmé, že ještě pořád nemá docela jasno. „Víš, za učně k hraničářům se vybere moc málo chlapců. Taková příležitost se naskytne jen velmi zřídka.“

Will přikývl. Ale ještě nebyl tak úplně přesvědčený. Domníval se, že svému snu dluží ještě jeden poslední pokus o bojovou školu. A když se to tak vezme, baron má dnes večer opravdu nezvykle dobrou náladu, i přesto, že se mu Will vloupal do pracovny.

„Chtěl bych se stát bojovníkem, pane,“ pípł nesměle, jenže baron okamžitě zavrtěl hlavou.

„Bojím se, že tvoje nadání je v něčem jiném. Halt to poznal hned, když tě poprvé uviděl. Proto o tebe požádal.“

„Aha,“ hlesl Will. Nic jiného se snad ani říct nedalo. Měl pocit, že všechno, co mu baron pověděl, by ho mělo uklidnit, a do jisté míry už byl opravdu klidnější. Pořád ale zůstávalo tolik nejistoty.

„Já jen že Halt vypadá pořád tak strašidelně,“ namítl.

„Rozhodně nemá můj jiskřivý smysl pro humor,“ souhlasil baron a pak, když se na něj Will nechápavě podíval, si něco zamumlal pod vousy.

Will netušil, co pokazil, a tak usoudil, že nejlepší bude změnit téma. „Ale... co vlastně takový hraničář dělá, můj pane?“ zeptal se. Baron zase jednou zavrtěl hlavou.

„To ti musí říct Halt sám. Oni jsou taková zvláštní jednotka a nelíbí se jim, když o nich moc mluví někdo jiný. Teď by ses asi měl vrátit k vám do ložnice a zkusit se trochu vyspat. V šest hodin ráno se máš hlásit u Halta v chatě.“

„Ano, můj pane,“ řekl Will a zvedl se z nepohodlného posezu na krajíčku křesla. Nebyl si jistý, jestli se mu život hraničářova učně bude zamlouvat, ale zdálo se, že stejně nemá na vybranou. Uklonil se baronovi, který mu pokynul hlavou na rozloučenou, a otočil se ke dveřím. Zastavil ho baronův hlas.

„Wille? Tentokrát jdi po schodech.“

„Ano, můj pane,“ odpověděl vážně a trochu zmateně sledoval, jak baron obrátil oči ke stropu a mumlal si něco pro sebe. Tentokrát dokázal Will pár slov pochytit. Bylo to pravděpodobně něco o „legraci“.

Vyšel dveřmi ven. Stráž byla pořád ve službě na odpočívadle u schodů, ale Halt byl pryč.

Nebo to přinejmenším tak vypadalo. U hraničáře jste si nikdy nemohli být jistí.

Sedm

Byl to divný pocit, opouštět hrad po všech těch letech. Will, s ranečkem svého majetku přes rameno, se dole pod kopcem otočil a zadíval se zpět na mohutné hradby.

Hrad Redmont vévodil krajině. Bylo to mohutné trojboké opevnění na vrcholu malé hory, obrácené k západu. V každém ze tří rohů byla věž. Uprostřed, pod ochranou tří vnitřních zdí, se nacházelo hradní nádvoří a čtvrtá, ústřední věž. Převyšovala ostatní, byl v ní baronův úřad i jeho osobní komnaty, a bydleli tam i jeho nejvyšší úředníci. Skála, na které hrad stál, obsahovala železnou rudu a byla téměř nezničitelná. V době, kdy slunce brzy ráno nebo pozdě odpoledne stálo nízko, jako by žhnula rudým vnitřním světlem. Tato vlastnost také dala hradu jeho jméno – Redmont neboli Červená hora.

Na úpatí hory a na druhé straně řeky Tarbus ležela vesnice Wensley, půvabné seskupení náhodně postavených domků s hostincem a dílnami řemeslníků, kteří byli pro každodenní život na venkově potřeba. Obživu tu našli bednář, kolář, kovář a sedlář. Okolí vesnice bylo do určité vzdálenosti vykloučené – vesničané tím získali půdu k obdělávání a zároveň to případnému nepříteli znemožňovalo nepozorovaně se přiblížit. V době ohrožení mohli vesničané přehnat stáda po dřevěném

mostě postaveném přes řeku Tarbus, potom rozebrat střední část mostu a najít útočiště za mohutnými hradbami z železitého kamene, pod ochranou baronových vojáků a rytířů vycvičených v redmontské bojové škole.

Haltova chata byla usazená pod ochranou stromů na kraji lesa, stranou od vesnice i od hradu. Když se Will vydal na cestu k ní, slunce právě vystupovalo nad stromy. Z komína chaty stoupal tenký proužek dýmu, takže Will usoudil, že Halt už je vzhůru a čeká na něj. Vystoupil nahoru na verandu táhnoucí se po celé této straně domu, na chvíli zaváhal, pak se zhluboka nadechl a odhodlaně zaklepal na dveře.

„Pojď dál,“ ozvalo se zevnitř. Will otevřel dveře a vešel do chaty.

Nebyla velká, ale uvnitř to vypadalo hezky a útulně. Will stanul v hlavní místnosti, kde se bydlelo i jedlo. Na jednom konci byla kuchyňka, oddělená od hlavního prostoru borovou lavicí. Kolem ohně viděl rozestavěné pohodlné židle, byl tu pěkně vydrhnutý dřevěný stůl a hrnce a pánve se čistotou jen blýskaly. Na krbové římse dokonce stála váza se sasankami a velkým oknem vesele proudilo dovnitř ranní slunce. Kromě hlavní místnosti byly v chatě ještě dvě další.

Na jedné ze židlí seděl Halt a nohy v botách měl vyložené na stole.

„Alespoň že jdeš včas,“ zabručel. „Už jsi snídal?“

„Ano, pane,“ řekl Will a užasle na hraničáře zíral. Bylo to vůbec poprvé, kdy Halta viděl bez pláštěnky a kapuce. Hraničář měl na sobě prosté vlněné oblečení šedohnědé barvy a na první pohled měkké kožené boty. Byl starší, než si Will představoval. Vlasy i vousy měl tmavé, ale prokvetlé ocelovou šedí. Obojí měl zastřižené dost nakrátko a Willa napadlo, že to vypadá, jako kdyby si vlasy i vousy Halt sám pižlal loveckým nožem.

Hraničář vstal. Byl překvapivě malé postavy. To byla další věc, které si Will nikdy nevšiml. Šedá pláštěnka Halta dobře maskovala. Byl štíhlý a vůbec ne velký. Do průměrné výšky mu vlastně dost scházelo. Působil ale dojmem síly a

nezdolnosti, takže nedostatek výšky a svalů nijak nesnižoval úctu, kterou budil.

„Zírání skončeno?“ zeptal se náhle hraničář.

Will sebou polekaně trhl. „Ano, pane. Promiňte, pane!“ omlouval se.

Halt zabručel. Ukázal do jedné z malých místností, kterých si Will všiml hned ze začátku.

„Tohle bude tvůj pokoj. Můžeš si tam dát svoje věci.“

Přešel ke kamnům v kuchyňském koutě a Will nesměle vstoupil do pokoje, na který mu ukázal. Byl malý, ale jako všechno ostatní v chatě byl čistý a vypadal útulně. U jedné stěny stála malá postel. Byla tu skříň na šaty, hrubý stůl a na něm umyvadlo a džbán. Willovi neušlo, že i tady je vázička se sasankami, která místnost rozveselovala. Složil raneček s oblečením a svými věcmi na postel a šel zpátky do hlavní místnosti.

Halt ještě pořád něco kutil u kamen zády k Willovi. Will zdvořile zakašlal, aby dal najevo svou přítomnost. Halt dál naléval kávu do konvice na plotně.

Will znovu zakašlal.

„Nastydl ses, hochu?“ zeptal se hraničář a ani se neotočil.

„Ehm... ne, pane.“

„Tak proč kašleš?“ divil se Halt a obrátil se, aby na něj viděl.

Will znejistěl. „Já, pane,“ začal rozpačitě, „já se vás jen chtěl zeptat... co vlastně hraničář *dělá*?“

„Nedává zbytečné otázky, chlapče!“ řekl Halt. „Má pořád oči i uši otevřené, dívá se a poslouchá a nakonec, pokud nemá v hlavě jen samé piliny, se dozví spoustu věcí!“

„Aha,“ řekl Will, „chápu.“ Nechápal, a i když mu došlo, že teď asi není vhodná doba na další vyptávání, nemohl si pomoci a trochu vzpurně zopakoval: „Já jen chtěl vědět, co hraničáři dělají, to je všechno.“

Halt zachytil podtón Willova hlasu, otočil se k němu a zvláště mu blýsklo v očích.

„Tak dobrá, myslím, že bych ti to radši měl říct,“ začal. „To, co hraničáři dělají, nebo přesněji to, co dělají *učni* hraničářů, jsou domácí práce.“

Will měl nepříjemný pocit, že udělal taktickou chybu. „Domácí práce?“ zopakoval. Halt přikývl, očividně spokojený sám se sebou.

„Přesně tak. Jen se kolem sebe podívej.“ Odmlčel se a rukou ukazoval Willovi na vnitřek chaty. Pak pokračoval: „Vidíš tu nějaké služebnictvo?“

„Ne, pane,“ pomalu odpověděl Will.

„Ne, pane, jistě!“ opakoval Halt. „Protože tohle není *žádný* vznešený hrad se spoustou služebnictva. Tohle je obyčejná chata. A musí se chodit pro vodu a štípat dříví a zametat podlahu a vyklepávat rohože. A kdo si myslíš, hochu, že by to asi měl dělat?“

Will se snažil vymyslet nějakou jinou odpověď, než byla ta, která se teď zdála nevyhnutelná. Nic ho nenapadlo, takže nakonec přiznal porážku a hlesl: „Měl bych to být já, pane?“

„To si myslím, že bys měl,“ prohlásil hraničář a pak ze sebe rázně vysypal celý seznam pokynů. „Vědro je tamhle. Sud venku. Voda v řece. Sekera v kůlně, dříví za chatou. Koště je u dveří a já věřím, že víš, kde asi může být podlaha.“

„Ano, pane,“ odpověděl Will a začal si vyhrnovat rukávy. Sudu na vodu si všiml, když přicházel, nejspíš se do něj vešla zásoba vody pro srub na celý den. Odhadoval, že bude třeba tak dvacet nebo třicet plných věder. S povzdechem si uvědomil, že ho dopoledne čeká spousta práce.

Když vycházel ven s prázdným vědrem v jedné ruce, slyšel, jak si hraničář nalévá hrnek kávy, zase si sedá a přitom si pochvaluje:

„Už jsem málem zapomněl, jaká je to radost, mít učně.“

* * *

Will nemohl uvěřit, že taková malá a na pohled čistá chata může potřebovat tolik uklízení a všelijaké práce. Když naplnil

sud čerstvou vodou z řeky (jedenatřicet věder), naštípal z hromady dříví vzadu za chatou polínka a vyrovnal je na úhlednou hromadu. Zametl podlahu a poté, co Halt rozhodl, že rohož na podlaze obytné místnosti potřebuje vyklepat, rohož sroloval, vynesl ven, přehodil přes provaz natažený mezi dvěma stromy a zuřivě do ní mlátil, až z ní lítala mračna prachu. Čas od času se Halt vyklonil z okna, aby ho povzbudil, což zpravidla obnášelo strohé poznámky typu „Vynechal jsi kousek na levé straně“ nebo „Jen se do toho opři, hochu.“

Když byla rohož zase zpátky na podlaze, Halt usoudil, že některé z kuchyňských hrců se neblýskají dost oslnivě.

„Budeme je muset malinko vypucovat,“ prohlásil víceméně sám k sobě. Ted' už Will věděl, že to v překladu znamená „Budeš je muset *pořádně* vypucovat.“ Takže beze slova vzal hrnce na kraj řeky, z poloviny je naplnil vodou a jemným pískem a drhl je a leštil, dokud kov nesvítil.

Halt se mezitím přesunul do plátěného křesla na verandě, seděl v něm a pročetl hromadu lejster, která vypadala jako úřední spisy. Když Will procházel kolem, všiml si, že na některých spisech jsou znaky a erby, ale drtivá většina měla v záhlaví jednoduchý obrázek dubového listu.

Když se Will vracel od řeky, zvedl hrnce do výšky, aby Halt mohl provést kontrolu. Hraničář se ušklíbl na svůj pokřivený odraz v zářivém měděném povrchu.

„Hmmm. Není to špatné. Vidím se tam,“ řekl a pak dodal bez sebemenšího úsměvu: „Což možná není zas až tak skvělé.“

Will neřekl nic. Být to kdokoli jiný, myslel by si nejspíš, že to má být legrace, ale u Halta se to prostě říct nedalo. Halt několik vteřin Willa zkoumal, pak malinko pokrčil rameny a ukázal, ať hrnce zase vrátí do kuchyně. Will už byl napůl za dveřmi, když za sebou zaslechl, jak Halt říká: „Hmmm. To je zvláštní.“

Will se domníval, že hraničář asi mluví na něj, a tak se mezi dveřmi zastavil.

„Promiňte?“ zeptal se nejistě. Protože skoro pokaždé, když Halt objevil nějakou další protivnou domácí práci, začínal

příkaz pro Willa prohlášením jako: „To je zvláštní. Ta rohož v pokoji je úplně zaprášená.“ Nebo: „Vážně si myslím, že kamna by nutně potřebovala doplnit zásobu dříví.“

Byla to hra, která šla Willovi během dne dost na nervy, ale Halt se podle všeho náramně bavil. Tentokrát se ale zdálo, že opravdu jen zauvažoval nahlas, když pročetl jedno nové hlášení – jedno z těch se znakem dubového listu, jak si Will všiml. Ted' hraničář zvedl hlavu, trochu překvapený, že na něj Will mluví.

„Co je?“ ptal se.

Will pokrčil rameny. „Promiňte. Když jste řekl: ‚To je zvláštní‘, myslel jsem, že mluvíte na mě.“

Halt několikrát zavrtěl hlavou, stále soustředěný na zprávu v ruce. „Ne, ne,“ řekl mírně roztržitě. „Já jen četl tohle...“ Hraničář zmlkl a zamýšleně se mračil. Willova zvědavost už byla probuzená a netrpělivě vyčkával.

„Co je to?“ osmělil se nakonec. Když k němu hraničář obrátil ty tmavé oči, ihned zalitoval, že to udělal. Halt ho okamžik pozoroval.

„Jsi zvědavý, vid'?“ řekl posléze, a když Will neochotně přikývl, pokračoval nečekaně vlídnějším tónem. „No, já myslím, že u hraničářského učně je to dobrá vlastnost. Ostatně, proto jsme tě zkoušeli s tím papírem v baronově kanceláři.“

„Vy jste mě zkoušeli?“ Will postavil těžký měděný kotlík ke dveřím. „Vy jste *čekali*, že se pokusím zjistit, co je tam napsáno?“

Halt kývl. „Zklamalo by mě, kdybys to nezkusil. A taky jsem chtěl vědět, jak na to půjdeš.“ Pak zvedl ruku, aby zabránil smršti otázek, které se už už sypaly Willovi z pusy. „To probereme později,“ řekl a významně se podíval na kotlík a další hrnce. Will je zvedl a zamířil do chaty. Jenže zvědavost ho pořád pálila, a tak se znovu otočil k hraničářovi.

„O čem se tam píše?“ zeptal se a kývl směrem ke zprávě. Zase bylo chvíli ticho a Halt si ho prohlížel. Možná ho odhadoval. Potom řekl: „Lord Northolt je mrtvý. Prý ho zabil medvěd, minulý týden na lovu.“

„Lord Northolt?“ zopakoval Will. To jméno mu bylo trochu povědomé, nemohl si ale vzpomenout proč.

„Bývalý nejvyšší velitel královské armády,“ sdělil mu Halt a Will kývl, jako by mu teď už bylo všechno jasné. A protože Halt podle všeho na jeho otázky odpovídal, odvážil se pokračovat.

„Co je na tom divného? Medvědi přece čas od času někoho zabijou.“

Halt přikývl. „To se stává. Jenže já bych řekl, že Cordomské léno je pro medvědy trochu moc daleko na západě. A taky si myslím, že zkušený lovec jako Northolt by se nepustil za medvědem sám.“ Pokrčil rameny, jako kdyby tu myšlenku odháněl. „Ale pravda je, že v životě je spousta překvapení a lidé dělají chyby.“ Opět ukázal ke kuchyni a dal tak najevo, že rozhovor skončil. „Až tohle doděláš, třeba by se ti chtělo vyčistit krb,“ zavelel.

Will se odsunul, aby provedl, co mu bylo nařízeno. Ale o pár minut později, když procházel kolem okna k velkému krbu, který zabíral skoro celou jednu zeď obývací místnosti, zahlédl hraničáře, jak si zprávou zamyšleně poťukává o bradu a duchem je zřejmě někde hodně daleko.

Osm

Někdy na konci odpoledne Haltovi konečně došla zásoba domácích prací pro Willa. Rozhlédl se po chatě, zhodnotil nablýskané kuchyňské náčiní, krb bez jediného flíčku, důkladně zametenou podlahu a dokonale vyprášenou rohož. Vedle krbu ležela vyrovnaná hromada dříví a další dřevo, nařezané a naštěpané na menší kusy, se vršilo v proutěném košíku u kuchyňských kamen.

„Hmmm. Není to špatné,“ prohlásil. „Není to vůbec špatné.“

Willa ta zdrženlivá pochvala těšila, ale než stačil mít zbytečně velkou radost sám ze sebe, Halt dodal: „Umíš vařit, chlapče?“

„Vařit, pane?“ vyjeveně se zeptal Will. Halt obrátil oči vzhůru, k nějaké neviditelné vyšší bytosti.

„Proč ta mládež vždycky odpovídá na otázku otázkou?“ zeptal se. Když se nedočkal žádné odpovědi, pokračoval: „Ano, vařit. Upravovat potraviny tak, aby se daly jíst. Chystat jídlo. Doufám, že víš, co jsou to potraviny – co je jídlo?“

„A-ano,“ odpověděl Will a dával pozor, aby v tom slově nebyl ani odstín otázky.

„Takže jak už jsem ti řekl dneska ráno, tohle není žádný velký hrad. Jestli tady chceme něco jíst, tak si to tady musíme

ukuchtit,“ oznámil Halt. Zase to množné číslo, pomyslel si Will. Zatím pokaždé, kdy Halt řekl *musíme*, znamenalo to v překladu *musíš*.

„Já vařit neumím,“ přiznal se Will. Halt spráskl ruce a pak si je zamnul.

„Jasně že neumíš. Většina kluků to neumí. Takže ti budu muset ukázat, jak na to. Pojd’.“

Zavedl Willa do kuchyně a odhalil mu kuchařská tajemství: jak oloupat a nakrájet cibuli, vybrat ve špižárně kus masa, očistit ho a nakrájet na úhledné kostičky, nakrájet zeleninu, zprudka opéct maso na rozpálené pánvi a nakonec přidat pořádný šplouchanec červeného vína a cosi, čemu Halt říkal „moje tajné přísady“. Vznikla lákavě voňavá směs probublávající na kamnech.

Zatímco se vařila večeře, seděli na verandě a za soumraku si v klidu povídali.

„Hraničáři vznikli asi před sto padesáti lety, za vlády krále Herberta. Víš o něm něco?“ Halt se úkosem podíval na chlapce, který seděl vedle něj. Otázku vypálil rychle a byl zvědav na jeho reakci.

Will se rozmýšlel. Jméno si matně pamatoval z výuky dějepisu, žádné podrobnosti se mu ale nevybavovaly. Přesto se rozhodl, že se s tím zkusí vypořádat blufováním. Nechtěl hned první den před svým novým mistrem vypadat jako zbedněnec.

„Ale... ano,“ řekl. „Král Herbert. Učili jsme se o něm.“

„Vážně?“ potěšilo hraničáře. „Co bys mi o něm mohl říct?“ Pohodlně se opřel a přehodil si nohu přes nohu.

Will zoufale pátral v paměti, snažil se vykutat alespoň nějaký drobeček vědomostí o králi Herbertovi. Něco udělal ... ale co?

„Byl to...“ Odmlčel se a předstíral, že si urovnává myšlenky, „... král.“ Až potud si byl jistý a podíval se na Halta, jestli by to už nestačilo. Halt se skoro usmíval a rukou živě gestikuloval, ať jen *pokračuje*.

„Byl králem... před sto padesáti lety,“ řekl Will a snažil se, aby to znělo jistě. Hraničář se na něj smál a zase ho pobízel tím gestem.

„Hm... ano, vzpomínám si, že to byl on, kdo založil hraničářský sbor,“ řekl s nadějí v hlase a Haltovi v předstíraném překvapení vyjelo obočí vzhůru.

„Vážně? Tohle si pamatuješ, jo?“ podívoval se a Will zažil horkou chvilku, když si uvědomil, že Halt řekl jenom tolik, že hraničáři vznikli v *době* vlády krále Herberta, ne že je založil přímo *on*.

„Aha, ano, když říkám, že je založil, tak tím vlastně myslím, že byl králem, když se hraničářský sbor zakládal,“ upřesňoval.

„Před sto padesáti lety?“ podsouval mu Halt.

Will přesvědčeně přikyvoval. „Přesně tak.“

„No to je úžasné, obzvláště když pomyslím, že jsem ti tohle právě asi před minutou povídal,“ podotkl hraničář a obočí mu zase sjelo k očím jako bouřkový mrak. Will pochopil, že by udělal líp, kdyby byl mlčel. Nakonec hraničář trochu mírnějším tónem řekl:

„Hochu, když něco nevíš, nesnaž se z toho vybruslit blufováním. Prostě mi řekni: ‚Já nevím‘, je to jasné?“

„Ano, Halte,“ zahanbeně sklopil oči Will. Chvíli bylo ticho a pak se ozval: „Halte?“

„Ano?“

„Král Herbert... já opravdu nevím,“ přiznával Will. Hraničář si jakoby odfrkl.

„Dobrá, nikdy by mě to ani nenapadlo,“ řekl. „Ale určitě si vzpomeneš, když ti řeknu, že to byl on, kdo zahnal severní klany zpátky za hranice na Vysočinu.“

A pochopitelně, hned jak to zmínil, si Will vzpomněl. Myslel si ale, že by nebylo moc chytré se s tím chlubit. O králi Herbertovi se mluvilo jako o „otci moderního Araluenu“. Sjednotil padesát lén do silného společenství a porazil severní klany. Willovi se nabízela možnost, jak si v Haltových očích zase získat trochu uznání. Kdyby zmínil název „otec moderního Araluenu“, třeba by hraničář...

„Někdy se mu říká otec moderního Araluenu,“ oznamoval právě Halt a Willovi došlo, že už to nestihne. „Sjednotil padesát lén, což je naše uspořádání až do dneška.“

„Už se mi to trochu vybavuje,“ řekl Will. Doufal, že díky slůvku „trochu“ to nebude vypadat, že teď dělá chytrého. Halt po něm mrkl a nadzdvihl obočí. Pak pokračoval.

„V té době si král Herbert myslel, že pro udržení bezpečnosti potřebuje království schopnou výzvědnou jednotku.“

„Co taková jednotka dělá?“ nerozuměl Will.

„Výzvědná jednotka zjišťuje, co chystají nepřátelé, nebo možní nepřátelé. Co mají v úmyslu. O čem uvažují. Když znáš tyhle věci dopředu, dá se obvykle vymyslet plán, jak je zastavit. A proto založil sbor hraničářů – aby dodávali království důležité zprávy. Aby pracovali jako oči i uši království.“

„A jak to děláte?“ zeptal se Will a začalo ho to moc zajímat. Halt zaregistroval změnu v jeho hlase a oči se mu spokojeně zaleskly.

„Máme oči i uši dokořán. Sledujeme království i okolní svět. Posloucháme. Díváme se. Podáváme hlášení.“

Will kýval hlavou a uvažoval. Pak se zeptal: „Tak proto se umíte udělat neviditelní?“

Hraničář opět pocítil uspokojení. Dal si ale pozor, aby si toho chlapec nevšiml.

„My se neumíme udělat neviditelní,“ vysvětloval. „To si lidi jen myslí. Dáváme si pozor, aby si nás nevšimli, to je všechno. Chce to léta učení a praxe, abys to uměl pořádně – ty ale některé potřebné vlastnosti už máš.“

Will se na něj překvapeně podíval. „Vážně?“

„Když ses včera večer pustil přes nádvoří, využíval jsi stíny a pohyby způsobené větrem, aby ses ukryl, je to tak?“

Will přikývl. „Ano.“ Ještě nikdy se nesetkal s někým, kdo by opravdu rozuměl jeho umění pohybovat se nepozorovaně. Halt pokračoval.

„My používáme stejné postupy: snažíme se splynout s okolím. Využívat ho k maskování. Stát se jeho součástí.“

„Aha, už vím,“ pochopil Will.

„Vtip je v tom, postarat se, aby o tom nevěděl nikdo jiný,“ řekl Halt. Na chvíli si Will myslel, že hraničář zavtipkoval. Jenže když se na něj podíval, tvářil se Halt vážně jako obvykle.

„Kolik je hraničářů?“ zeptal se Will. Halt i baron se několikrát zmínili o hraničářském sboru, ale Will se zatím setkal pouze s jediným – Haltem.

„Král Herbert vytvořil padesátičlenný sbor. Jednoho pro každé léno. Já mám základnu tady. Ostatní mají své základny při zbývajících devětačtyřiceti hradech po celém království.“

Kromě poskytování zpráv o možných nepřítelích jsou hraničáři také ochránci zákona,“ vysvětloval Halt. „Střežíme léno, které nám bylo přiděleno, a dohlížíme, aby byly dodržovány zákony.“

„Já myslel, že tohle dělá baron Arald?“ přerušil ho Will.

„Baron je něco jako soudce,“ zavrtěl hlavou Halt. „Lidé mu předkládají svoje stížnosti a on je řeší. Hraničáři dbají o to, aby byl dodržován zákon. Přinášíme ho lidem. Když dojde ke zločinu, pátráme po důkazech. K tomu se moc dobře hodíme, protože lidé si naši přítomnost často ani neuvědomují. Pátráme po viníkovi.“

„Co se děje potom?“ zeptal se Will. Halt malinko pokrčil rameny.

„Někdy podáme hlášení lennímu baronovi a ten nechá dotyčnou osobu zadržet a obvinit. Někdy, když je to něco naléhavého, prostě... si s tím poradíme sami.“

„A co uděláme?“ vyhrkl Will dřív, než stačil sám sebe zastavit. Halt se na něj dlouze a zpytavě zadíval.

„Nic moc, když jsme zatím jen pár hodin učněm,“ odpověděl. „Ten, kdo je hraničářem už dvacet let nebo víc, nejspíš bude vědět, co udělat, a bez ptaní.“

„Aha,“ ozval se Will, patřičně usazen. Halt pokračoval.

„Pak, v době války, tvoříme zvláštní oddíl – doprovázíme vojsko, provádíme pro něj průzkum, pronikáme za nepřátelské

linie, škodíme nepříteli a tak podobně.“ Podíval se na chlapce. „Je to trochu napínavější než práce na poli nebo u dobytka.“ Will kýval. Možná že život hraničářského učně bude mít přece jen něco do sebe.

„A kdo jsou nepřátelé?“ zeptal se. Co pamatoval, hrad Redmont vlastně žil v míru.

„Nepřátelé jsou uvnitř i venku,“ vykládal Halt. „Lidi jako nájezdníci ze Skandijského moře – nebo Morgarath a jeho wargalové.“

Willovi přeběhl mráz po zádech. Vzpomněl si na strašidelné zkazky o Morgarathovi, pánovi Deštných a temných hor. Když Halt viděl jeho reakci, zachmuřeně pokyvoval hlavou.

„Ano,“ potvrdil, „Morgarath a jeho wargalů je rozhodně třeba se obávat. Proto je také hraničáři sledují. Chceme vědět, jestli se nesrocují, jestli se nechystají k válce.“

„Ale,“ namítl Will, nejspíš proto, aby ujistil sám sebe, „když naposledy zaútočili, baronovo vojsko z nich nadělalo sekanou.“

„To je pravda,“ souhlasil Halt. „Ale jenom proto, že se o útoku vědělo...“ Odmlčel se a významně pohlédl na Willa.

„Od nějakého hraničáře?“ zeptal se chlapec.

„Přesně tak. Byl to hraničář, kdo přinesl zprávu, že Morgarathovi wargalové vyrazili... pak převedl rytíře na koních přes tajný brod, takže mohli nepříteli napadnout z boku.“

„Bylo to veliké vítězství,“ řekl Will.

„To určitě bylo. A jen díky bdělosti a pohotovosti jednoho hraničáře a znalosti stopování a tajných stezek.“

„V té bitvě padl můj otec,“ tiše pronesl Will, a Halt se na něj zvědavě podíval.

„Je to pravda?“

„Byl to hrdina. Skvělý rytíř,“ pokračoval Will. Hraničář mlčel, skoro jako by se rozmýšlel, jestli má něco říct, nebo ne. Pak prostě řekl: „To jsem nevěděl.“

Will pocítil zklamání. Na chvíli měl dojem, že Halt jeho otce znal a že by mu mohl něco povědět o jeho hrdinské smrti. Pokrčil rameny a povzdechl si.

„Proto jsem tolik chtěl jít do bojové školy,“ řekl nakonec.
„Abych byl jako on.“

„Ty máš jiné schopnosti,“ připomněl mu Halt a Will si vybavil, že totéž mu řekl baron včera v noci.

„Halte...,“ začal. Hraničář ho kývnutím vybídl, ať pokračuje. „Já se trochu divil... baron říkal, prý jste si mě vybral?“

Halt zase mlčky kývl.

„A oba dva říkáte, že mám jiné schopnosti – kvůli kterým se hodím na hraničářského učně...“

„To je pravda,“ potvrdil Halt.

„No... a jaké to jsou?“

Hraničář se opřel o opěradlo židle a založil si ruce za hlavu.

„Jsi hbitý. To je pro hraničáře dobré,“ začal. „A už jsme mluvili o tom, že se umíš tiše pohybovat. To je moc důležité. Máš rychlé nohy. A jsi všetečný...“

„Všetečný? Jak to myslíte?“ zeptal se Will. Halt se na něj přísně podíval.

„Pořád se vyptáváš. Pořád chceš na všechno znát odpověď,“ vysvětloval. „Proto jsem chtěl, aby tě baron vyzkoušel s tím papírem.“

„Ale kdy jste si mě prvně všiml? Kdy vás vlastně napadlo vybrat si mě?“ dotíral Will.

„No,“ pokračoval Halt, „řekl bych, že to bylo tehdy, když jsem tě pozoroval, jak jsi z kuchyně mistra Chubba šlohnul ty koláče.“

Willovi úžasem spadla čelist.

„Vy jste mě pozoroval? Ale to bylo strašně dávno!“ Najednou ho něco napadlo. „A kde jste byl?“

„V kuchyni,“ sdělil mu Halt. „Na to, aby sis mě tam všiml, jsi měl moc práce.“

Will nevěřicně kroutil hlavou. Bezpečně věděl, že v kuchyni nikdo nebyl. Pak si zase vzpomněl, jak dovede být Halt, zahalený do své pláštěnky, dočista neviditelný. Hraničář musel rozhodně umět mnohem víc než jen vařit a uklízet.

„Líbilo se mi, jak jsi šikovný,“ uznal Halt. „Ale bylo tu něco, co se mi líbilo ještě víc.“

„A co to bylo?“ zeptal se Will.

„Potom, když to mistr Chubb na tebe řekl, viděl jsem, že se rozmýšlíš. Napřed jsi chtěl zapřít, žes ty koláče ukradl. Pak jsi to ale přiznal. Pamatuješ? Plácnul tě po hlavě tou svojí dřevěnou vařečkou.“

Will se uculil a sáhl si na hlavu. Ještě si vybavoval, jak to udělalo PRÁSK!, když mu vařečka přistála na hlavě.

„Uvažoval jsem, co by se stalo, kdybych zalhal,“ přiznal. Halt pomalu zavrtěl hlavou.

„To nikdy nedělej, Wille. Kdybys byl zalhal, nikdy by ses nestal mým učněm.“ Hraničář vstal a protáhl se.

„Teď se najíme,“ prohlásil.

Devět

Horác shodil tornu na podlahu světnice, svalil se na postel a vyhekl úlevou.

Bolely ho všechny svaly v těle. Až dosud netušil, že je možné být tak rozlámaný, tak vyřízený. Neměl ponětí, že v lidském těle je tolik svalů, které mohou takhle bolet. Napadlo ho, a ne poprvé, jestli vůbec ty tři roky výcviku v bojové škole vydrží. Byl kadetem necelý týden a už byl fyzicky úplně na dně.

Když se ucházel o místo v bojové škole, měl Horác neurčitou představu o skvělých rytířích v brnění, jak svádějí bitvu, které v obdivu a bázni přihlíží bezvýznamný lid. Slušná řádka z těch bezvýznamných človíčků byly hezké holky – na předním místě mezi nimi Jenny, jeho kamarádka z opatrovny. Bojová škola pro něj byla okouzlující a dobrodružné místo a její kadeti lidé, ke kterým ostatní vzhlíželi a záviděli jim.

Skutečnost byla jaksí jiná. Zatím byli kadeti bojové školy jen lidé, kteří vstávali ještě za tmy a celou hodinu před snídaní věnovali náročné fyzické přípravě: běhali, vzpírali a v řadě po deseti nebo i více učňů zvedali a drželi nad hlavou těžké klády. Utahaní z toho všeho se pak vrátili do kasáren, kde se mohli rychle umýt – voda byla studená – a potom uklízeli, dokud

blok světnic a umývárnen nebyl čistý bez jediného smítka. Pak přišla kontrola, a byla důkladná. Sir Karel, vychytralý starý rytíř, který prohlídku prováděl, znal kdejakou fintu užívanou při šizení úklidu světnice, stlaní postelí a ukládání výstroje. Seběmenší přestupek jednoho z dvaceti kluků na světnici znamenal, že veškerá jejich výstroj se vysypala na podlahu, postele se rozházely, odpadkové koše se obrátily dnem vzhůru a oni se do toho museli pustit znovu – v době, která byla jinak vyhrazena snídani.

Z toho důvodu se noví kadeti pokusili sira Karla oklamat pouze jedinkrát. Snídaně nebyla nic zvláštního. Vlastně byla podle Horáce vysloveně bídná. Jenže když jste o ni přišli, čekalo vás dlouhé těžké dopoledne, než nastal čas oběda, na který, v souladu se spartánským životem v bojové škole, bylo vyhrazeno pouhých dvacet minut.

Po snídani následovaly dvě vyučovací hodiny vojenské historie a bojové taktiky a pak měli kadeti obvykle před sebou překážkovou dráhu – soubor překážek, které byly určené k nácviku rychlosti, pohybových dovedností, rovnováhy a síly. Dráha měla stanovený minimální časový limit. Museli ji zvládnout do pěti minut a každý kadet, kterému se to nepodařilo, se musel okamžitě odebrat zpátky na start a zkoušet to znovu. Jen málokdo dráhu pokaždé zvládl v limitu a trať byla samá blátivá kaluž, výmol a jáma plná těžko pojmenovatelného neřádu, o jehož původu Horác ani nehodlal přemýšlet.

Po překážkové dráze přišel oběd, jenže když jste při běhu upadli, museli jste se před vstupem do jídelny umýt – znovu ve studené vodě –, což obvykle spolykalo polovinu času vyhrazeného na polední pauzu. Asi proto měl Horác z prvního týdne v bojové škole dva hlavní dojmy – rozlámané tělo a ukrutánský hlad.

Po obědě byly další vyučovací hodiny, pak tělesná cvičení na hlavním nádvoří pod dozorem některého z kadetů z vyššího ročníku. Nato se třída odebírala na pořadová cvičení, která trvala až do konce vyučovacího dne, kdy mívali dvě hodiny pro

sebe, aby si mohli vyčistit a dát do pořádku výstroj a vypracovat úkoly na příští školní den.

Tedy pochopitelně za předpokladu, že někdo během dne neporušil kázeň nebo nějak nerozohněval někoho z instruktorů či vychovatelů. V tom případě byli všichni vyzváni, aby si naplnili torny kamením a vyrazili na osmimílový běh po stanovené trase. Ta vedla okolní krajinou a zaručeně se nikdy ani nepřiblížila k nějaké rovné cestě nebo stezce. Obnášelo to běh členitým terénem, do kopců a přes potoky, hustými houštinami, kde po člověku ustavičně chňapaly dlouhé šlahouny i vysoký podrost a snažily se ho strhnout k zemi.

Horác měl takový běh právě za sebou. Jeden z jeho spolužáků byl při hodině taktiky I přistižen, jak posílá kamarádovi lístek. Ten bohužel neobsahoval písmena, ale nepřiliš lichotivou karikaturu nosatého instruktora, který hodinu vedl. K dovršení vši smůly byl spolužák jako kreslíř docela zdatný a dotýčný se na jeho kresbě okamžitě poznal.

Výsledkem bylo, že Horác a jeho třída dostali povel naplnit ty zatracené torny kamením a vyběhnout.

Když běželi nahoru do prvního kopce, začal zjišťovat, že se ostatním klukům pomalu vzdaluje. Přísný režim bojové školy přinášel u Horáce výsledky hned po několika dnech. Byl v lepší kondici než kdy předtím. Fakt, že byl od přírody zdatný sportovec, tomu jen napomáhal. Postupně získal velký náskok před ostatními. Dusal dál, hlavu držel vzhůru a vzduch nabíral pouze nosem. Zatím neměl moc příležitosti seznámit se s novými spolužáky. Jistěže některé z nich vídal řadu let na hradě nebo ve vesnici, ale pobyt v opatrovně ho od běžného každodenního života hradu a vesnice spíš izoloval. Děti z opatrovny si nevyhnutelně připadaly jiné než ostatní. A kluci a holky, jejichž rodiče byli dosud naživu, tenhle pocit sdíleli.

Ceremoniál vybírání platil jen pro svěřence opatrovny. Horác byl jedním z dvaceti nových letošních rekrutů, těch zbývajících devatenáct se do školy dostalo vcelku běžným postupem – rodičovský vliv, protekce nebo doporučení od učitelů. Proto Horáce považovali za jakousi bílou vránu a

ostatní chlapci zatím neprojevili ani náznak chuti skamarádit se s ním. A přece, pomyslel si se smutným uspokojením, je všechny v běhu porazil. Nikdo z ostatních se ještě nevrátil. Slušně jim to natřel.

Dveře na konci světnice zapraštěly v pantech a na holých prknech podlahy zaduněly těžké vysoké boty. Horác se zvedl na lokti a v duchu zaúpěl.

Mezi úhlednými řadami dokonale ustlaných postelí k němu rázovali Bryn, Alda a Jerome. Byli to kadeti z druhého ročníku a podle všeho se rozhodli, že budou Horácovi ztrpčovat život. Chvatně přehodil nohy přes okraj postele a vstal, jenže ne dost rychle.

„Jak to, že se povaluješ v posteli?“ zaječel na něj Alda. „Kdo ti řekl, že je večerka?“

Bryn a Jerome se šklebili. Aldovy hlášky se jim líbily. Sami nikdy nebyli tak originální. Nedostatek slovní obratnosti si ale úspěšně vynahrazovali spoléháním na fyzickou sílu.

„Dvacet kliků,“ poroučel Bryn. „Dělej!“

Horác se chvíli rozmýšlel. Byl větší než oni. Kdyby došlo na rvačku, určitě by každého z nich přepral. Jenže byli tři. A kromě toho za nimi stála autorita tradice. Pokud věděl, kadeti z druhého ročníku běžně zacházeli s prváky takhle, a dovedl si představit, jak by se mu jeho spolužáci posmívali, kdyby šel žalovat. Nikdo nemá rád ufňukance, říkal si pro sebe, když se ohýbal k zemi. Jenže Bryn si Horácova zaváhání všiml a možná že i záblesku vzpurnosti v jeho očích.

„Třicet kliků!“ zařval. „A makej!“

Svaly zaprotestovaly. Horác se natáhl na zem a začal dělat kliky. Když se pokoušel zdvihnout, ihned ucítil, že mu kříž stlačuje k zemi něčí noha.

„No tak, bobánku!“ ozval se Jerome. „Dej do toho trochu života!“

Horác s velkou námahou udělal klik. Jeromovi se dařilo vyvíjet přesně to správné množství tlaku. O trochu víc, a Horác by klik nikdy nedokončil. Jenže kadet z druhého ročníku na Horáce tlačil, i když klesal dolů. Tím bylo cvičení ještě horší.

Když klesal dolů, musel stejnou silou působit směrem nahoru, jinak by tvrdě narazil obličejem na podlahu. S hekáním dokončil první klik a začal s dalším.

„Přestaň bulet, bobánku!“ ječel na něj Alda a přešel k Horácově posteli.

„Ty sis tu postel ráno neustlal?“ řval. Horác právě bojoval s tlakem Jeromovy nohy a dokázal odpovědět jen zamručením.

„Cože? Cože?“ Alda se ohnul, takže jeho obličej byl vzdálený jen malý kousek od Horácovy tváře. „Cos to říkal, bobánku? Mluv pořádně!“

„Ano... pane,“ dostal ze sebe Horác polohlasně. Alda strojeně zavrtěl hlavou.

„Myslím, že ne, pane!“ prohlásil a opět se narovnal. „Podívej na tu postel. Je jako prasečí chlívek!“

Prostěradlo se pochopitelně trochu nakrčilo v místě, kam se Horác svalil. Narovnat ho by zabralo nanejvýš vteřinu nebo dvě. Bryn s úšklebkem pochopil, kam Alda míří. Přikročil k posteli, kopnutím ji převrátil na bok a matrace, prostěradlo, polštář i deka se sesypaly na podlahu. Alda se přidal a odkopl prostěradlo přes celou světnici.

„Ustel znovu tu postel!“ řval. Pak mu blýsklo v očích, obrátil se k vedlejší posteli, taky ji kopancem převrátil a rozházel ložní prádlo i matrace podobně jako u Horáce.

„Všechno to znova ustel!“ ječel, pobavený vlastním nápadem. Bryn se k němu přidal a cenil se od ucha k uchu, když převraceli dvacet postelí a rozmetávali deky, polštáře a matrace po světnici. Horác pořád zápolil se třiceti kliky a jen skřípal zuby. Do očí mu stékal štiplavý pot a všechno viděl rozmazaně.

„Brečíš bobánku, co?“ slyšel vyřvávat Jeroma. „Tak táhni domů a vybul se u svý mámy!“

Jeho bota surově nakopla Horáce do zadku a poslala ho celého zkrouceného k zemi.

„Bobánek žádnou mámu nemá,“ zaryl si Alda. „Bobánek je parchant z nalezince. Jeho máma utekla s nějakým lodníkem.“

Jerome se k němu zase sklonil. „Je to pravda, bobánku?“ zasyčel. „Tvoje máma utekla a nechala tě plavat?“

„Moje matka zemřela,“ ucedil Horác. Naštvaně se začal zvedat, ale Jerome mu stále šlapal na zátylek a tiskl mu obličej na tvrdá prkna. Horác ten pokus vzdal.

„Velice smutné,“ řekl Alda, a druzí dva se zachechtali. „Teď uklid' ten binec, bobánku, nebo půjdeš běhat dráhu.“

Horác zničeně padl na podlahu. Tři starší kluci nafoukaně odcházeli ze světnice a cestou ještě převraceli kufříky a vysypávali z nich věci jeho spolubydlících. Zavřel oči, protože mu do nich znovu natekl palčivý pot.

„Já to tady nenávidím,“ procedil mezi zuby. Jeho slova pohltila drsná prkna podlahy.

Deset

„Je na čase, aby ses naučil něco o zbraních, které budeš používat,“ oznámil Halt.

Posnídali ještě před východem slunce a Will následoval Halta do lesa. Kráčeli asi půl hodiny a hraničář Willovi předváděl, jak se co nejtíšeji plížit od jednoho stínu k druhému. Jak už Halt řekl předtím, pro umění nenápadného pohybu měl Will dobré předpoklady, musel se ale hodně učit, aby dosáhl hraničářské úrovně. Halt měl ale z jeho pokroků radost. Kluk se učil s nadšením – hlavně když to bylo něco praktického jako tohle.

Poněkud jinak to vypadalo, když přišlo na méně vzrušující úkoly jako čtení mapy a zakreslování trasy. Will měl sklon pomíjet drobnosti, které pokládal za bezvýznamné, až mu Halt s jistou trpkostí musel zdůraznit: „To bys koukal, jak by tyhle drobnosti byly najednou důležité, kdybys plánoval trasu pro rotu těžkého jezdeckta a zapomněl bys zmínit, že cesta vede přes potok.“

Zastavili se na mýtině a Halt shodil na zem malý ranec, který ukrýval pod pláštěnkou.

Will se na ranec nedůvěřivě podíval. Když si představoval zbraně, myslel na meče a válečné sekery a palcáty – zbraně, které nosí rytíři. Tenhle uzlík zjevně nic takového neobsahoval.

„Jaké zbraně? Máme meče?“ ptal se Will s očima upřenýma na ranec.

„Hlavní zbraně hraničáře jsou tichý a nenápadný pohyb a jeho dovednost nebýt spatřen,“ řekl Halt. „Když ale selžou, musí se třeba bojovat.“

„Takže máme meč?“ nevzdával se naděje Will.

Halt poklekl a rozbil ranec.

„Ne. Zato máme luk,“ pravil a položil ho Willovi k nohám.

První Willovou reakcí bylo jisté zklamání. Luk si berou lidé na lov, pomyslel si. Každý má luk. Luk je spíš nástroj než zbraň. Jako dítě si jich pěknou řádku sám vyrobil ohýbáním pružných větví do správného tvaru. Když Halt nic neříkal, podíval se na luk zblízka. Uvědomil si, že tohle není jen nějaká ohnutá větev.

Byl jiný než všechny luky, které dosud viděl. Podstatnou část luku tvořil jeden dlouhý oblouk jako u běžného luku, ale pak se každý konec v protisměru stácel zpět. Will, stejně jako většina lidí v království, byl zvyklý na obyčejný luk – kus dřeva ohnutý v plynulé křivce. Tenhle byl o dost kratší.

„Říká se mu dvojitý luk,“ oznámil Halt, když poznal Willovy rozpaky.

„Nemáš zatím dost síly, abys mohl zacházet s dlouhým lukem, takže dvakrát zahnutý přidá šípu na rychlosti a průraznosti, a to vše při menším tahu. Naučili mě ho vyrábět Temudžai.“

„Kdo jsou Temudžai?“ zeptal se Will a zvedl oči od podivného luku.

„Divocí bojovníci z východu,“ odpověděl Halt. „A možná nejlepší lučištníci na světě.“

„Vy jste proti nim bojoval?“

„Proti nim... a nějaký čas i v jejich řadách,“ řekl Halt. „A nevyptávej se pořád tolik.“

Will se znovu podíval na luk ve své ruce. Když si začínal zvykat na jeho nezvyklý tvar, uvědomil si, že je to krásně vypracovaná zbraň. Bylo to několik k sobě přilepených dřevěných pásů, jejichž letokruhy mířily různými směry. Měly různou tloušťku a díky tomu luk získal dvojité zakřivení, protože síly působily na sebe navzájem a ohýbaly ramena luku do přesně naplánovaného tvaru. Pomyslel si, že tohle je možná opravdová zbraň.

„Můžu si z něj vystřelit?“ zeptal se.

„Když myslíš, že je to dobrý nápad, tak jen do toho,“ přikývl Halt.

Will si rychle vybral šíp z toulce ležícího v ranci vedle luku a přiložil ho k tětivě. Palcem a ukazovákem přitáhl šíp k sobě, zamířil na kmen stromu vzdálený nějakých dvacet kroků a vystřelil.

Plác!

Ostrá tětíva luku škrtila o citlivou vnitřní část paže. Štíplo to jako rána bičem. Will vyjekl bolestí a pustil luk, jako kdyby byl rozpálený.

Na ruce mu už začínala nabíhat rudá podlitina. Bolestivě v ní cukalo. Will netušil, kam odlétl šíp. Ani se o to nestaral.

„To bolí!“ postěžoval si a vyčítavě hleděl na hraničáře.

Halt pokrčil rameny.

„Ty vždycky moc chvátáš, mládenče,“ řekl mu. „Třeba tě to naučí příště trochu počkat.“

Sehnul se k ranci a vytáhl dlouhou manžetu z pevné kůže. Natáhl ji Willovi na levou ruku, takže ji před tětivou chránila. S lítostí Will zjistil, že podobnou manžetu má i Halt. Ještě víc zalitoval, když si uvědomil, že si toho předtím všiml a vůbec nepřemýšlel, k čemu může sloužit.

„Teď to zkus znovu,“ vybídl ho Halt.

Will si vybral další šíp a přiložil ho k tětivě. Když se opět chystal zatáhnout, Halt ho zadržel.

„Ne palcem a ukazovákem,“ řekl. „Nech šíp u tětivy mezi ukazovákem a prostředníkem... takhle.“

Ukázal Willovi, jak se drážka – zářez na konci šípu – umístí na tětivu a vlastně drží šíp na správném místě. Pak předvedl, jak tětivu opřít o první kloub ukazováku, prostředníku a prsteníku, s ukazovákem nad bodem zářezu a ostatními prsty pod ním. Nakonec mu ukázal, jak pouštět tětivu, aby šíp správně vylétl.

„Je to lepší,“ řekl, a když Will znovu přiložil šíp, pokračoval: „Zkus používat zádové svaly, nejen paže. Jako kdybys lopatky tlačil k sobě...“

Will to zkusil a luk se hned dal napnout o trochu snáz. Zjistil, že ho tak může držet pevněji než předtím.

Znovu vystřelil. Tentokrát těsně minul kmen stromu, na který mířil.

„Chce to cvičit,“ zhodnotil střelu Halt. „Teď luk odlož.“

Will opatrně položil luk na zem. Nemohl se dočkat, co dalšího asi Halt z rance vytáhne.

„Tohle jsou hraničářské nože,“ ukazoval Halt. Podal Willovi dvojité pouzdro, takové, jaké sám nosil na levé straně opasku.

Will si pouzdro vzal a zkoumal ho. Nože byly uloženy nad sebou. Horní nůž byl kratší než spodní. Měl masivní, bytelnou rukojeť vyrobenou z kožených kroužků naskládaných na sebe. Mezi rukojetí a čepelí byla mosazná záštita a rukojeť byla zakončena mosaznou hruškou.

„Vyndej ho,“ vybídl Halt. „Ale opatrně.“

Will vysunul krátký nůž z pouzdra. Měl nezvyklý tvar. U rukojeti byl zúžený, pak byl na tři čtvrtiny délky zesílený a rozšiřoval se do širokého ostří vyváženého směrem ke špičce. Potom se znovu prudce zužoval do hrotu ostrého jako šídlo. Zvědavě se podíval na Halta.

„Je to vrhací nůž,“ vysvětloval hraničář. „Velká šířka u hrotu vyvažuje váhu jilce. A kombinace váhy těch dvou částí pomáhá noži zabodnout se, když ho hodíš. Sleduj.“

Haltova ruka hladce a rychle sjela k jeho vlastnímu širokému noži za pasem. Bleskově ho vytasil z pouzdra a jedním elegantním pohybem vyslal rotující nůž směrem k nedalekému stromu.

Nůž se zabodl do dřeva s uspokojujícím zadrnčením. Will zíral na Halta, ohromený hraničářovou zručností a rychlostí.

„Jak jste se to naučil?“ žasl.

Halt se na něj podíval. „Cvik.“

Pokynul Willovi, ať si prohlédne druhý nůž.

Byl delší. Rukojeť se skládala ze stejných kožených kroužků a měl krátkou, masivní záštitu. Čepel byla těžká a rovná, z jedné strany ostrá jak břitva, z druhé mohutná a masivní.

„Ten je pro případ, že se nepřítel dostane moc blízko,“ řekl Halt. „Ačkoli pokud budeš třída jako lučištník, nikdy se mu to nepovede. Je vyvážený pro házení, ale touhle čepelí můžeš zadržet i ránu mečem. Vyrobil ho ten nejlepší kovář v království. Starej se o něj a měj ho pořád nabroušený.“

„To budu,“ tiše sliboval učeň a obdivně zíral na nůž ve svých rukou.

„Podobá se tomu, čemu Skandijci říkají saský nůž,“ vysvětloval Halt. Will svraštil čelo nad neznámým pojmem a Halt pokračoval ve výkladu.

„Je to zbraň i nástroj – původně námořnický tesák. Ale kvalita oceli těch našich je o hodně lepší než u skandijských.“

Will zkoumal nůž zblízka, viděl namodralé zbarvení čepele, cítil dokonalou vyváženost. Díky kožené a mosazné rukojeti vypadal nůž jednoduše a účelně. Byla to ale krásná zbraň, a jak si Will uvědomil, o hodně předčila nemotorné meče bojovníků z hradu Redmontu, které připomínala.

Halt mu ukázal, jak si připnout dvojité pouzdro k opasku tak, aby ruka přirozeně sjela k rukojetím nožů. „Teď,“ prohlásil, „už se jen naučíš je používat. A ty víš, co to znamená, vid’?“

Will s úsměvem kývl.

„Moře cvičení,“ řekl.

Jedenáct

Sir Rodney se opřel o dřevěný plot kolem cvičiště a přihlížel, jak si noví kadeti bojové školy vedou při nácviku se zbraněmi. Zadumaně si mnul bradu, očima přejížděl po dvaceti nových rekrutech, ale vždycky se vrátil hlavně k jednomu – vysokému chlapci se širokými rameny, který přišel z opatrovny a kterého si sir Rodney vybral za učně v Den vybírání. Na chvíli se zamyslel, zapátral v paměti po jeho jménu.

Horác. Tak se jmenoval.

Cvičení bylo běžný dril. Každý chlapec měl na sobě pancíř a helmici a se štítem v ruce stál před dřevěným sloupkem potaženým kůží a vysokým jako člověk. Rodney byl přesvědčen, že nemá smysl nacvičovat boj s mečem bez štítu, helmice a brnění jako ve skutečné bitvě. Domníval se, že nejlepší je, když si hoši budou zvykat na těžkou zbroj a výstroj od samého začátku.

Kromě štítu, helmice a pancíře měl každý chlapec ještě cvičný meč, který dostal u zbrojírě. Cvičné meče byly vyrobené ze dřeva a skutečný meč moc nepřipomínaly, až na jilec potažený kůží a záštitu. Vlastně to byly dlouhé hole vyrobené z upraveného tvrzeného dubového dřeva. Vážily ale

skoro tolik jako tenké ocelové čepele a jilce měly vyvážené, aby se hmotností a rovnováhou přibližovaly skutečným mečům.

Nakonec rekruty čekal nácvik s opravdovými meči – i když s tupým ostřím i hrotem. Ale do toho ještě zbývalo několik měsíců a mezitím se vyřadí méně vhodní nováčci. Zhruba třetina zájemců o bojovou školu totiž kvůli tvrdému výcviku v prvních třech měsících obvykle odpadla. Někdy o vyřazení požádal sám rekrut. Jindy to navrhl instruktor a ve výjimečných případech zasahoval sám sir Rodney. Bojová škola byla náročná a požadavky neúprosné.

Cvičištěm duněly nárazy dřeva do tlustých, sluncem vytvrzených kožených potahů na cvičných sloupech. Mistr výcviku, sir Karel, jako velitel cvičiště vyvolával názvy standardních úderů, které se měly procvičovat.

Pět kadetů z třetího ročníku pod vedením sira Mortona, asistenta výcvikového instruktora, dohlíželo na správnost základních úderů: tu upozornili na chybný pohyb, tam zas poopravili úhel rány a dbali na to, aby každý chlapec držel štít u těla, když zasazoval úder.

V horkém odpoledním slunci to byla ubíjející dřina. Jenže byla nutná. Byly to základní pohyby, které rozhodovaly o tom, zda dnešní chlapci někdy v budoucnu v bitvě přežijí, nebo zemřou, a bylo životně důležité, aby je měli pevně zažitá a nepřemýšleli o nich. Právě na to Rodney myslel, když sledoval Horáce. Jak Karel v základním rytmu udával povely, Rodney si všiml, že Horác k sledům přidává ještě jeden úder, a přece se mu daří dodržovat správné načasování.

Karel právě vyhlásil další sled a sir Rodney se v soustředění naklonil dopředu a nespouštěl z Horáce oči.

„Výpad! Boční sek! Reverz! Střecha!“ volal učitel drilu. „Šikmý shora!“

A zas to tu bylo! Když Karel zavelel šikmý sek shora, Horác ho provedl, ale pak téměř okamžitě švihl do reverzního seku, když předchozí sek nechal sjet po sloupu, aby se tak ihned připravil na druhý. Úder byl vedený s tak ohromující rychlostí

a silou, že by ve skutečném boji měl zničující následky. Protivník se štítem zvednutým k vykrytí šikmého seku shora by nikdy nedokázal zareagovat tak rychle, aby ochránil odkrytá žebra před rychlým reverzním sekem z boku, který následoval. Rodney se v průběhu několika posledních minut ujistil, že nováček ty mimořádné úderů k obvyklým úderům opravdu přidává. Nejprve to zahlédl jen koutkem oka, když vnímal mírnou odchylku od přísného vzorce drilu. Byl to jen zákmit pohybu navíc, který se objevil a skoro nepostřehnutelně rychle zase zmizel.

„Pohov!“ zavelel Karel a Rodney si všiml, že zatímco ostatní zbraně pustili a nemotorně postávali, Horác zůstal ve střehu, hrot meče držel těsně nad úrovní pasu, a pohyboval se na špičkách, jako by nechtěl ztratit svůj přirozený rytmus.

Horácův úder navíc zjevně zpozoroval ještě někdo další. Sir Morton přivolal jednoho ze starších kadetů, něco mu říkal a ukazoval na Horáce. Pozornost rekruta prvního ročníku byla stále upřena k cvičnému sloupu, který byl jeho nepřítelem, takže si ničeho nevšiml. Když na něj starší kadet zavolal, překvapeně vzhlédl.

„Ty tam! Na místě čtrnáct. Co to tam vyvádíš?“

Horácovi se v obličeji objevilo ohromení – a strach. Žádného z rekrutů prvního ročníku netěšila zvýšená pozornost instruktorů nebo jejich asistentů. Všichni si až příliš dobře uvědomovali, že třetina jich po třech měsících odpadne.

„Pane?“ řekl ustrašeně, protože neporozuměl otázce. Starší kadet pokračoval.

„Neděláš to podle sledu. Poslouchej povely sira Karla, rozumíš?“

Rodney vše bedlivě sledoval a byl přesvědčený, že Horácův úžas není předstíraný. Velký chlapec pohnul rameny, skoro je pokrčil, ale ne docela. Stál teď v pozoru, meč opřený po pravé straně a štít vzhůru jako při přehlídce.

„Pane?“ řekl znovu nejistě. Starší kadet se už začínal rozčilovat. Sám si Horácových pohybů navíc nevšiml a pochopitelně předpokládal, že ten kluk prostě dělal něco, co si

náhodně usmyslel. Nahnul se dopředu, obličej jen kousek od Horácova, a hlasem až příliš silným pro tak krátkou vzdálenost sděloval: „Sir Karel hlásí sled, který se má nacvičovat. Ty to prováděj! Rozumíš?“

„Pane, já... to udělal,“ odpověděl Horác, v obličeji teď celý rudý. Věděl, že je chyba odporovat instruktorovi, ale stejně tak věděl, že provedl každý z těch úderů, které Karel nařídil.

Rodney chápal, že starší kadet je teď v nevýhodě. Sám vlastně neviděl, co Horác dělal. Nejistotu zamaskoval vztekem. „Ahá, tys to udělal, jo? Tak snad můžeš ten poslední sled pro mě zopakovat. Který sled sir Karel hlásil?“

Horác odpověděl bez váhání. „Sled pět, pane. Výpad. Boční sek. Reverz. Střecha. Šikmý shora.“

Starší kadet se rozmýšlel. Měl za to, že Horác se jednoduše zapomněl a třískal do sloupu, jak se dalo. Jenže pokud si dokázal vzpomenout, Horác právě do písmene zopakoval poslední sled. Tedy aspoň si to myslel. Starší kadet si sám nebyl tím sledem až tak jistý, ale nováček odpovídal bez sebemenšího zaváhání. Uvědomoval si, že všichni ostatní nováčci ho s velkým zájmem sledují. Byla to přirozená reakce. Rekrutům se vždycky moc líbilo, když se kvůli chybě dusil někdo jiný. Odvádělo to pozornost od jejich vlastních nedostatků.

„Co se to tam děje, Paule?“ Sir Morton podle všeho neměl pro diskuse na cvičišti žádné zvláštní pochopení. Původně nařídil staršímu kadetovi, aby nováčka pokáral kvůli nedostatku pozornosti. Pokárání už mělo být provedeno a celá záležitost ukončena. Místo toho došlo k narušení hodiny. Starší kadet Paul se postavil do pozoru.

„Sire, rekrut *tvrdí*, že sled prováděl správně,“ odpověděl. Horác chtěl zareagovat na nebezpečí skryté v důrazu, který starší kadet položil na slovo „*tvrdí*“. Pak si to ale rozmyslel a radši zůstal zticha.

„Na slovíčko.“

Paul a sir Morton se překvapeně ohlédli. Neviděli sira Rodneyho přicházet. Nováčci kolem se rovněž postavili do

strnulého pozoru. Před sirem Rodneyem se všichni z bojové školy třásli, hlavně nováčci. Morton nestál až tak úplně v pozoru, ale trochu se napřímil a srovnal ramena.

Horác se v návalu děsu hryzal do rtů. Už se před ním rýsovaly vyhlídky na vyhazov z bojové školy. Nejdřív si na něj zasedli ti tři kadeti ze druháku a dělali mu ze života peklo. Pak se něčím znelíbil staršímu kadetovi Paulovi a siru Mortonovi. A teď tohle – sám bojový mistr. A aby to bylo ještě horší, Horác ani netušil, co provedl. Zapátral v paměti, ale jasně si pamatoval, že ten sled odcvičil, jak bylo nařízeno.

„Pamatuješ si ten sled, kadete Horáci?“ promluvil bojový mistr.

Kadet zprudka kývl, pak mu ale došlo, že tohle se nepovažuje za vhodnou odpověď na otázku vysokého důstojníka, a tak vyhrkl:

„Ano, pane. Sled pět, pane.“

Rodney si všiml, že to bylo už podruhé, co správně určil sled. S klidem by se vsadil, že žádný z ostatních kadetů by nebyl schopen říct, který sled z učebnice právě provedli. A pochyboval, že by starší kadeti měli lepší přehled. Sir Morton chtěl něco říct, ale Rodney zvedl ruku a zarazil ho.

„Třeba bys nám ho teď mohl zopakovat,“ řekl a jeho přísný hlas ani náznakem neprozrazoval vzrůstající zájem o tohoto nového rekruta. Ukázal k cvičnému sloupu.

„Zaujmi pozici a při provádění odříkej celý sled... teď!“

Horác bez chybičky předvedl sled a přitom odříkával jednotlivé údery.

„Výpad! Boční sek! Reverz! Střecha! Šikmý shora!“

Cvičný meč bušil do koženého povrchu s přesným načasováním. Rytmus byl dokonalý. Provedení úderů bez chyby. Tentokrát, jak si Rodney všiml, tu ale nebyl žádný úder navíc. Bleskový reverzní sek se neobjevil. Domníval se, že ví proč. Horác se tentokrát soustředil, aby sled provedl správně. Předtím jednal instinktivně.

Zásah sira Rodneyho do běžné hodiny drilu sira Karla zaujal, a tak prošel řadami nováčků stojících u cvičných

sloupů. Se zdviženým obočím se tázavě díval na siru Rodneyho. Jako rytíř s vyšší hodností si to mohl dovolit. Bojový mistr opět zvedl ruku. Nepřál si, aby něco právě teď Horáce rozptylovalo. Byl ale rád, že Karel je tady a uvidí to, co nepochybně bude následovat.

„Znovu,“ řekl stejně přísným hlasem a Horác opět provedl sled. Když skončil, Rodneyho hlas práskl jako rána bičem:

„Znovu!“

Znovu a znovu Horác prováděl pátý sled. Když tentokrát skončil, Rodney vypálil: „Sled tři!“

„Výpad! Výpad! Odkrok! Zkřížený střeh! Krypt štítem! Boční sek!“ vyvolával Horác, když prováděl pohyby.

Rodney teď viděl, že chlapec se lehce pohybuje na špičkách a meč jako nějaký jazyk kmitá vpřed, zpět a křížem. A Horác, aniž by si toho byl vědom, vyvolával kadenci pohybů opět skoro o polovinu rychleji než učitel drilu.

Karel zachytil Rodneyho pohled. Uznale přikývl. Jenže Rodney ještě neskončil. Než měl Horác čas se zamyslet, znovu nařídil pátý sled a chlapec se do něj pustil.

„Výpad! Boční sek! Reverz! Střecha! Šikmý shora!“

„Reverz!“ vyštěkl vzápětí sir Rodney, a v reakci na to, skoro jako ze své vlastní vůle, se Horácův meč mihl v tom přidaném smrtonosném pohybu. Sir Rodney zaslechl, jak Morton i Karel tlumeně vykřikli překvapením. Pochopili význam toho, co právě spatřili. Staršímu kadetu Paulovi, celkem pochopitelně, to tak rychle nepálilo. Co se jeho týkalo, nováček prostě zareagoval na dodatečný povel bojového mistra. Dělal to dobře, řekněme, a nepochybně věděl, který konec meče k čemu slouží. Jenže to bylo asi tak všechno, co byl starší kadet schopen vidět.

„Pohov!“ zavelel sir Rodney a Horác nechal hrot meče klesnout do prachu. Rozkročil se, ruku opřel o hrušku jilce a jilec držel přesně proti přezce opasku v poloze přehlídkového pohovu.

„Tak, Horáci,“ promluvil klidně bojový mistr, „pamatuješ si, že jsi předtím k sledu přidával ten reverzní sek z boku?“

Horác svraštil čelo a potom mu v očích blýsklo pochopení. Nebyl si jistý, ale teď, když mu bojový mistr trochu osvěžil paměť, ho napadlo, že to asi tak bude.

„Ehm... ano, pane, myslím, že ano. Promiňte, pane. Nechtěl jsem. Ono se to... nějak samo.“

Rodney střelil pohledem po instruktorech drilu. Viděl, že pochopili význam toho, co se tu odehrálo. Kývl na ně a dal jim tak beze slova na vědomí, že to nechce nijak rozebírat – prozatím.

„Nu, nic se nestalo. Ale po zbytek hodiny dávej pozor a prováděj jen ty údery, které sir Karel poručí, platí?“

Horác se postavil do pozoru. „Ano, pane.“ Přejel očima k instruktorovi drilu. „Promiňte, pane!“ dodal, a Karel tu záležitost odbyl mávnutím ruky.

„Dávej příště lepší pozor.“ Karel kývl na sira Rodneyho, protože pochopil, že už je na odchodu. „Děkuji, pane. Můžeme pokračovat?“

Sir Rodney kývnutím přisvědčil. „Pokračujte ve výcviku.“ Už se otáčel zády, když tu jako by si ještě na něco vzpomněl, znovu se obrátil a nenuceně prohodil: „A mimochodem, mohl byste zajít ke mně, dnes večer, až skončí výcvik?“

„Jistě, pane,“ stejně nenuceně odpověděl sir Karel a věděl, že sir Rodney si přeje probrat tu dnešní událost, ale nechce, aby si jeho zájmu všiml Horác.

Sir Rodney se pomalu odebral zpět na velitelství bojové školy. Doléhaly k němu první Karlovy povely a potom se zase začalo ozývat jednotvárné „buch, buch, buch-buch-buch“.

Dvanáct

Halt zkoumal terč, do něhož Will střílel, a pokyvoval hlavou.

„Není to vůbec špatné,“ prohlásil. „Ve střelení se rozhodně zlepšuješ.“

Will se musel usmát. Byla to od Halta vlastně velká pochvala. Halt si jeho výrazu všiml a okamžitě doplnil: „Když budeš cvičit – když budeš *mnohem* víc cvičit, mohl by ses vytáhnout až skoro k průměru.“

Will netušil, jak dobrý je podle Halta průměr, ale nějak cítil, že to asi nebude nejlepší. Úsměv mu zvadl v tváři, Halt mávl rukou a cvičení ukončil.

„Střelení je prozatím dost. Jde se,“ zavelel a ráznými kroky vyrazil po lesní pěšině.

„Kam jdeme?“ ptal se Will a poklusával, aby hraničářovým dlouhým krokům stačil.

Halt zvedl oči nahoru ke stromům. „Proč má tenhle kluk pořád tolik otázek?“ ptal se jich.

Odpovědi se samozřejmě nedočkal.

* * *

Šli asi hodinu, až dorazili k malé skupině chatrných obydlí ukrytých hluboko v lese.

Will by se k smrti rád zase vyptával. Ale teď už pochopil, že Halt stejně nehodlá odpovídat, takže držel jazyk za zuby a čekal na svou příležitost. Věděl, že dřív nebo později se dozví, proč sem přišli.

Halt šel první a zamířil nahoru k největší boudě, pak se zastavil a Willovi dal znamení, ať udělá totéž.

„Haló, Starý Bobe!“ zavolal.

Will slyšel, jak se někdo štrachá z boudy ven a pak se ve dveřích objevil sehnutý vrásčitý člověk. Vousy měl dlouhé, zcuchané a špinavě bílé. Byl skoro úplně holohlavý. Jak se k nim blížil, šklebil se od ucha k uchu a kýval Haltovi na pozdrav. Will ho dokonce i cítil, Starý Bob totiž páchl jako chlív. A navíc ne zrovna moc čistý chlív.

„Přeju dobrý ráno, hraničáři!“ pozdravil Starý Bob. „Koho mi to sem vedeš na návštěvu?“

Pronikavě se zadíval na Willa. Oči měl jasné a velmi bystré, přestože byl špinavý a zanedbaný jako nějaký pobuda.

„To je Will, můj nový učeň,“ oznámil Halt. „Wille, tohle je Starý Bob.“

„Dobré ráno, pane,“ zdvořile pozdravil Will. Stařík se kdákavě zachechtal.

„Říká mi pane! Slyšíš to, hraničáři, říká mi pane! Koukej z tohohle Willa udělat pořádnýho hraničáře!“

Will se na něj usmál. Starý Bob byl špindíra, ale bylo na něm něco sympatického – možná to, že si z Halta zjevně nic nedělal. Will si nevzpomínal, že by zažil, aby někdo s nepřístupným hraničářem mluvil takovýmhle tónem.

„Jsou připraveni?“ zeptal se Halt. Staroch zase zakdákál a několikrát přikývl.

„Připravený, to teda jsou!“ řekl. „Pojď se na ně podívat.“

Vedl je dozadu za chatrč, kde se nacházel malý oplocený výběh. Na vzdálenějším konci byl skromný přístřešek. Jen střecha a opěrné sloupy. Zdi žádné. Starý Bob pronikavě hvízdal, až z toho Willovi naskočila husí kůže.

„Tamhle jsou, vidíš?“ řekl a ukazoval k přístřešku.

Will se podíval a uviděl dva koníky, kteří klusali ke starochovi a vítali se s ním. Když se přiblížili, zjistil, že jeden z nich je spíš kůň a druhý pony. Oba ale byli malá huňatá zvířata, naprosto nepodobná hrdým koním, na kterých baron a jeho rytíři jezdili do války.

Větší kůň se okamžitě hnal k Haltovi. Ten ho poplácal po krku a dal mu jablko z nádoby kousek od plotu. Kůň jablko radostně schroupal. Halt se natáhl a tiše mu řekl do ucha pár slov. Kůň pohodil hlavou a zařehotal, jako kdyby mu hraničář pověděl nějaký dobrý vtip.

Pony čekal u Starého Boba, dokud taky nedostal jablíčko, aby si pochutnal. Pak se jedno jeho velké, moudré oko obrátilo k Willovi.

„Tenhle se jmenuje Cuk,“ řekl staroch. „Bude asi tak velký jako ty, co?“

Podal Willovi uzdu z provazu, ten ji uchopil a zahleděl se koni do očí. Bylo to takové chundelaté zvířátko. Nohy mělo krátké, ale statné. Tělo válcovité. Hříva i ocas byly zknoceně a nečesané. Will si pomyslel, že na koně nevypadá zrovna velkolepě.

Vždycky snil o koni, na kterém jednoho dne pojede do bitvy: kůň v těch snech byl pokaždé velký a silný. Byl bujný a černý jako uhl, vyhřebelcovaný a vykartáčovaný tak, že zářil jako černá zbroj.

Zdálo se, že kůň jeho myšlenky snad vycítil, a jemně ho šťouchl hlavou do ramene.

Možná že nejsem dost velký, říkaly jeho oči, ale přece jen tě můžu překvapit.

„No tak,“ řekl Halt. „Co si o něm myslíš?“ Hladil nozdry druhého koně. Byli očividně staří přátelé. Will zaváhal. Nechtěl nikoho urazit.

„Je takový... malý,“ prohlásil nakonec.

„To ty taky,“ připomněl mu Halt. Na to neměl Will žádnou odpověď. Starý Bob funěl smíchy.

„Není to žádný kůň pro rytíře, co, hochu?“ zeptal se.

„Tedy... ne, to není,“ rozpačitě uznal Will. Bob se mu líbil, a myslel si, že by si každou kritiku ponyho bral osobně. Ale Starý Bob se jednoduše zase rozchechtal.

„Jenže to všem těm krásnejm bitevním koňům klidně nandá,“ prohlásil pyšně. „Takovou má výdrž. Pojede celej den, dlouho potom, co ty skvělý koně padnou k zemi a chcípnou.“

Will se pochybovačně zadíval na to chlupaté stvoření.

„Věřím, že určitě ano,“ řekl zdvořile.

Halt se opřel o plot výběhu.

„Tak ho vyzkoušej,“ vybízel. „Ty běháš rychle. Pusť ho a zkus, jestli ho zase dokážeš chytit.“

Will postřehl výzvu v hraničářově hlase. Pustil provaz, který sloužil jako uzda. Kůň hbitě odskotačil doprostřed ohrady, jako by pochopil, že jde o nějakou zkoušku. Will se protáhl pod zábradlím a polehoučku se k ponymu blížil. Přátelsky natahoval nuku. „No tak, kamaráde,“ říkal. „Klidně stůj.“

Natáhl ruku po uzdě, ale koník se najednou zacukal. Uhnul na jednu stranu, pak na druhou, pak Willa elegantně obešel a odtančil právě tak daleko, aby na něho Will nedosáhl.

Will to zkusil znovu.

Kůň se mu opět klidně vyhnul. Will si začínal připadat jako blázen. Popošel ke koni, který couval a posouval se blíž a blíž k rohu ohrady. Pak, když si Will myslel, že už ho má, hbitě odtančil stranou a zas byl pryč.

Will už se neovládl a rozběhl se za ním. Kůň pobaveně řehal a odskotačil do bezpečné vzdálenosti. Tahle hra ho bavila.

A tak to šlo pořád dál. Will se přiblížil, kůň uhnul, uskočil a utekl. Ani v té mrňavé ohradě ho nedokázal chytit.

Zastavil se. Bylo jasné, že Halt ho bedlivě sleduje. Will se na pár vteřin zamyslel. Nějak to přece jít musí. Tak rychlého a hbitého koně nikdy nechytí. Musí přijít na jiný způsob...

Zadíval se na soudek jablek za plotem. Svižně podlezl zábradlí a popadl jablko. Pak se vrátil do ohrady, zůstal klidně stát a natáhl ruku s jablkem.

„Tak pojd', kamaráde,“ lákal ponyho.

Cuk zastříhal ušima. Jablíčka měl rád. Taky se mu líbil ten kluk – hezky si s ním hrál. Pohodil souhlasně hlavou, přiklusal k Willovi a jemně si vzal jablko z jeho dlaně. Will chňapl po uzdě a pony chroustal jablíčko. Jestli se o nějakém koni někdy dalo říct, že vypadá blaženě, tak to byl určitě Cuk tady a teď.

Will zvedl hlavu a viděl, jak Halt pochvalně přikyvuje.

„Dobře vymyšleno,“ prohodil hraničář. Starý Bob chlapíka v šedé pláštěnce šťouchl loktem do žeber.

„Je to chytřej kluk!“ zakdálal. „Chytřej a taky zdvořilej! Ten půjde s Cukem dobře do party, žejo?“

Will poplácával Cukovi huňatý krk a vztyčené uši. Podíval se na starocha.

„Proč mu říkáte Cuk?“ zeptal se.

Pony najednou cukl hlavou tak, že to Willovi málem vytrhlo paži z kloubu. Zapotácel se a měl co dělat, aby znovu našel rovnováhu. Starý Bob se hýkavě rozesmál na celé kolo.

„Zkus hádat!“ navrhoval rozchechtaně.

Byl to nakažlivý smích, a Will se musel smát taky. Halt se zadíval na slunce, které rychle mizelo za stromy, jež obklopovaly mýtinu Starého Boba a přilehlé louky.

„Vezmi ho tamhle pod přístřešek a Bob ti ukáže, jak ho hřebelcovat a krmit,“ řekl a potom se obrátil ke starochovi: „Zůstaneme dnes v noci u tebe, Bobe, jestli proti tomu nic nemáš.“

Starý koňák potěšeně kýval hlavou. „Budu rád, když budu mít společnost, hraničáři. Někdy jsem u koní sám tak dlouho, že si začínám připadat taky jako kůň.“ Bezděčně zalovil v sudu s jablky, jedno si vybral a roztržitě se do něj zakousl – jako to před chvílkou udělal Cuk. Halt se na něj díval se zdviženým obočím.

„Tak to jsme přišli zrovna včas,“ poznamenal suše. „A zítra se podíváme, jestli Will bude umět na Cukovi jezdit stejně dobře, jako ho umí chytit.“ Když to říkal, tušil, že jeho učen toho v noci moc nenaspí.

Nemýlil se. Chatrč Starého Boba měla jen dvě místnosti, takže po večeri se Halt natáhl na podlahu u krbu a Will si ustlal

na čisté hřejivé slámě ve stodole a naslouchal tlumenému frkání koní. Měsíc putoval po nebi, Will ležel s očima dokořán a hlavou se mu honily neklidné myšlenky. Báł se, co přinese zítřejší den. Bude umět na Cukovi jezdit? Ještě nikdy na koni neseseděl. Co když mu to nepůjde?

Nezraní se? A co hůř, neztrapní se? Starý Bob se mu líbil a nechtěl před ním vypadat jako nemehlo. Vlastně ani před Haltem, uvědomil si trochu překvapeně. A zatímco přemýšlel, kdy pro něj začalo Haltovo dobré mínění mít takový význam, konečně usnul.

Třináct

„Tak jsi to viděl. Co si o tom myslíš?“ ptal se sir Rodney. Karel se natáhl přes stůl a nalil si další korbel piva ze džbánu, který stál mezi nimi na stole. Rodneyho obydlí bylo velmi prosté – dokonce spartánské, když se vezme v úvahu, že velel bojové škole. Bojovní mistři v jiných lénech takového postavení využili a obklopili se okázalostí a přepychem; to ale nebyl Rodneyho styl. Jeho komnata byla zařízena střídme a úřední věci vyřizoval u borovicového stolu, kolem něhož stálo šest židlí s rovnými opěradly, rovněž z borového dřeva.

V rohu byl pochopitelně krb. Rodney si možná liboval v prostém stylu, ale to neznamenal, že měl rád nepohodlí, a zimy na hradě Redmontu byly studené. Teď však bylo pozdní léto a tlusté kamenné zdi hradních budov udržovaly uvnitř chládek. Když přišlo studené počasí, tytéž zdi bránily úniku tepla dodávaného ohněm. Velké arkýřové okno v jedné stěně shlíželo na cvičiště bojové školy. Těžký závěs v protilehlé zdi přímo naproti oknu zakrýval dveře, jež vedly do Rodneyho ložnice, kde bylo prosté vojenské lůžko a další dřevěný nábytek. Když ještě žila Rodneyho žena, našlo by se v komnatách pár ozdob, ale Antoinetta zemřela před několika

lety a obě místnosti teď měly výhradně staromládenecký vzhled. Vše tu bylo naprosto účelné a bez zbytečných okras.

„Viděl jsem to,“ přitakal Karel. „Ne že bych tomu věřil, ale viděl jsem to.“

„Tys to viděl jenom jednou,“ upozorňoval Rodney. „On to ale dělal pořád, po celou dobu nácviu – a já jsem přesvědčený, že to dělal nevědomky.“

„Stejně rychle jako to, co jsem viděl já?“ zeptal se Karel. Rodney důrazně přikývl.

„Jestli ne rychleji. Přidával do sledu jeden úder navíc a za povely nezaostával.“ Zaváhal a pak konečně vyslovil to, co si oba dva mysleli. „Ten kluk patří k vyvoleným.“

Karel zamyšleně sklonil hlavu. Vzhledem k tomu, co viděl, nehodlal nic namítat. A věděl, že bojový mistr chlapce nějakou dobu při výcviku pozoroval. Vyvolení se ale vyskytovali jen vzácně. Byli to výjimeční lidé, pro které umění šermovat znamenalo posun do jiné dimenze. Nebylo pro ně ani tak dovedností jako spíše instinktem.

Právě z nich se stávali šampioni. Mistři meče. Zkušení bojovníci jako sir Rodney a sir Karel byli vynikající šermíři, ale vyvolení toto umění pozvedávali na vyšší úroveň. Jako kdyby se meč v jejich rukou stal prodloužením nejen těla, ale zároveň i celé osobnosti. Meč se pohyboval v přímém souladu a harmonii s myslí vyvoleného a byl dokonce rychlejší než vědomá myšlenka. Vyvolení vládli jedinečnou schopností přesného načasování, dokonalé rovnováhy a rytmu.

Což ovšem znamenalo velkou odpovědnost pro ty, jimž byl svěřen jejich výcvik. Tyto přirozené dovednosti a schopnosti bylo třeba opatrně podporovat a rozvíjet v rámci dlouhodobého výukového programu, aby se učeň, který už byl vlastně skvělým bojovníkem, mohl vyvinout ve skutečného génia.

„Jseš si jistý?“ řekl Karel nakonec a Rodney opět přikývl, s pohledem upřeným někam z okna. V duchu měl toho chlapce před očima při výcviku, viděl ty přidáné bleskové pohyby.

„Jsem si jistý,“ přitakal stručně. „Musíme Wallacovi oznámit, že v příštím semestru bude mít dalšího žáka.“

Wallace byl šermířský mistr bojové školy. Právě on měl na starosti závěrečné vytříbení základních dovedností, které vyučoval Karel a ostatní. Když šlo o mimořádně nadané nováčky – jakým zřejmě Horác byl – dával jim soukromé lekce pokročilé techniky. Karel uvažoval o časovém rámci, který Rodney navrhoval, a nesouhlasně špulil rty.

„Ne dřív?“ zpochybňoval to. Příští semestr začínal až skoro za tři měsíce. „Ať začne rovnou. Podle toho, co jsem viděl, základní látku už má zvládnutou.“ Jenže Rodney zavrtěl hlavou.

„Ještě jsme pořádně nepoznali, jaký je,“ namítl. „Vypadá jako docela milý hoch, ale jeden nikdy neví. Nechci ho zvyhodňovat možností výuky u Wallace. Co kdyby se ukázalo, že se sem z nějakého důvodu nehodí?“

Když se nad tím Karel zamyslel, souhlasil s bojovým mistrem. Ostatně, kdyby se ukázalo, že Horáce je nutno z bojové školy vyloučit kvůli nějakému selhání, bylo by nepříjemné, ne-li přímo nebezpečné, kdyby už byl pokročilým učněm šermířské techniky.

„A ještě něco,“ pokračoval Rodney. „Necháme si to pro sebe – a vyříd' to i Mortonovi. Zatím nechci, aby se ten kluk něco dozvěděl. Třeba by mu narostl hřebínek a to by pro něj mohlo být nebezpečné.“

„To je docela pravda,“ souhlasil Karel. Dvěma rychlými loky dopil pivo, postavil korbek na stůl a vstal. „Tak, už bych měl radši jít. Musím ještě dopsat nějaká hlášení.“

„A kdo nemusí?“ procítěně povzdechl bojový mistr a oba staří přátelé si vyměnili smutné pohledy. „Nikdy jsem netušil, že k provozu bojové školy patří i taková spousta papírování,“ posteskl si Rodney a Karel posměšně odfrkl.

„Někdy si říkám, že bychom klidně mohli zapomenout na výcvik se zbraněmi. Stačilo by jen všechny ty papíry nasypat na nepřátelské vojáky a všechny je pod nimi pohřbít.“

Ledabyly zasalutoval – pouze se jedním prstem dotkl čela, což plně odpovídalo vysokému počtu odsloužených let. Pak se

otočil a zamířil ke dveřím. Když Rodney k jejich diskusi přidal závěrečnou větu, ještě se zastavil.

„Každopádně toho kluka sleduj,“ poznamenal. „Ale ať si toho vůbec nevšímne.“

„Jasně,“ odpověděl Karel. „Není třeba, aby si začal myslet, že je na něm něco zvláštního.“

* * *

V té době by Horáce ani náhodou nenapadlo, že je něčím zvláštní – tedy alespoň ne v nějakém lichotivém smyslu. Spíš měl dojem, že má v sobě něco, co přitahuje průšvihy.

Všude se mluvilo o tom neobvyklém výjevu na cvičišti. Jelikož nikdo ze spolužáků nepochopil, co se stalo, všichni měli za to, že Horác něčím rozčílil bojového mistra, a teď očekávali nevyhnutelný trest. Věděli, že v prvním semestru platí pravidlo, že když někdo ze třídy udělá chybu, zaplatí za to celá třída. Atmosféra ve světnici byla kvůli tomu mírně řečeno napjatá. Horác nakonec z místnosti odešel, chtěl zajít k řece, aby unikl vyčítavým pohledům a poznámkám, které visely ve vzduchu. Bohužel když to udělal, vběhl přímo do náruče Aldovi, Brynovi a Jeromovi.

K těm třem se donesla zkomolená verze události z výcvikového dvora. Usoudili, že Horác dostal vynadáno za chyby při cvičení s mečem, a rozhodli se, že mu to nedarují.

Jenže jim bylo jasné, že učitelé bojové školy by je za jejich starostlivost nejspíš nepochválili. Horác jako nováček netušil nic o tom, že sir Rodney a ostatní instruktoři jsou zásadně proti šikanování. Horác si zkrátka myslel, že takhle to ve škole chodí, a tak se podvolil a nechal si šikanu a rány líbit.

Právě proto tři kadeti z druhého ročníku nasměrovali Horáce k řece, kam ostatně mířil i sám od sebe, pryč z dohledu instruktorů. Tam ho přinutili vlézt až po stehna do vody a pak si stoupnout do pozoru.

„Bobánek neumí zacházet s mečem,“ prohlásil Alda.

„Bobánek našťval bojového mistra,“ přidal se Bryn. „Bobánek nepatří do bojové školy. Bobánek by neměl na hraní dostávat meč.“

„Bobánek by radši měl házet kamením,“ uzavřel Jerome tu jízlivou litanii. „Zvedni šutr, bobánku.“

Horác zaváhal, pak se rozhlédl kolem. Dno řeky bylo plné kamenů. Pro jeden se ohnul a přitom si namočil rukáv a horní část kazajky.

„Žádnej kamínek, bobánku,“ odporně se zachechtal Alda. „Jseš veľkej boban, tak potrebuješ veľkej kámen.“

„Pořádnej šutrák,“ upřesňoval Bryn a rukama naznačoval, že by Horác měl zvednout velký balvan. Horác se podíval kolem sebe a v křišťálově jasné vodě uviděl pár větších kusů. Ohnul se a jeden vylovil. Dopustil se ale chyby. Balvan, který vybral, bylo snadné zvedat pod vodou, když ho ale dostal nad hladinu, zahekal pod tou tíhou.

„Tak do toho, bobánku,“ přikázal mu Jerome. „Zvedni ho.“

Horác napnul síly. V rychlém proudu řeky bylo těžké udržet rovnováhu a zároveň balvan. Zvedl ho až na prsa, aby ho jeho tyrani mohli uvidět.

„Až nahoru, bobánku,“ poroučel Alda. „Až nad hlavu.“

Horác utrápeně poslechl. Balvan mu připadal těžký jako cent, ale držel ho vysoko nad hlavou a ti tři byli spokojeni.

„Dobrý, bobánku,“ zhodnotil to Jerome a Horác s povzdechem spustil balvan dolů.

„Co děláš?“ rozčílil se Jerome. „Řek jsem, že dobrý. Takže ten šutr tam měl zůstat.“

Horác s vypětím sil ještě jednou dostal balvan nad hlavu a držel ho na natažených pažích. Alda, Bryn a Jerome pochvalně pokyvovali.

„Teď tam zůstaneš,“ poroučel Alda, „než napočítáš do pěti set. Pak můžeš jít zpátky na barák.“

„Začni počítat,“ nařídil Bryn a šklebil se radostí nad svým nápadem.

„Jedna, dvě, tři...“ začal Horác, ale všichni na něj téměř ihned zařvali.

„Ne tak rychle, bobánku! Hezky pomalu. Začni znovu.“

„Jedna ... dvě ... tři ...“, počítal Horác a oni to kývnutím schválili.

„To je lepší. Ted' hezky pomalu počítej do pěti set a můžeš jít,“ řekl Alda.

„A nepokoušej se švindlovat, protože to poznáme,“ hrozil Jerome. „A pomažеш zpátky a budeš počítat do tisíce.“

Tři starší kadeti se pobaveně chechtali a zamířili zpátky do kasáren. Horác zůstal uprostřed řeky. Paže se mu třásly pod tíhou balvanu a do očí mu vhrkly slzy křivdy a ponížení. Nakonec ztratil rovnováhu a plácl sebou do vody. Promáčené oblečení ho táhlo dolů a držet balvan nad hlavou ted' bylo ještě těžší, ale vytrval. Nemohl vědět, jestli se někde neschovávají a nesledují ho. Kdyby to tak bylo, přinutili by ho zaplatit za to, že jejich příkazy neposlechl.

Jestli to takhle má být, tak ať to tak je, myslel si. Ale sliboval sám sobě, že hned jak se mu naskytne první příležitost, přinutí někoho, aby zaplatil za ponížení, které on ted' musel snášet.

Mnohem později, celý promočený, ruce bolavé a hluboko v srdci palčivý vztek, se vlekl zpátky na světnici. Na večeři už bylo moc pozdě, ale jemu to nevadilo. Byl tak zničený, že by stejně nemohl jíst.

Čtrnáct

„Obejdi ho,“ radil Halt. Will se podíval na huňatého ponyho. Ten ho sledoval svýma chytrýma očima.

„No tak, kamaráde,“ přemlouval Will, a tahal za ohlávku. Cuk se okamžitě zapřel předníma nohama a odmítal se pohnout. Will silněji zatahal za provaz a ve snaze přimět paličatého poníka k pohybu se až zakláněl vzad.

Starý Bob kdákal smíchy.

„Asi má víc síly než ty!“ chechtal se.

Will cítil, jak mu studem rudnou uši. Zatahal ještě silněji. Cuk stříhl ušima a ani se nehnul. Bylo to jako snažit se utáhnout barák.

„Nekoukej na něj,“ tiše radil Halt. „Jen vezmi provaz a jdi od něj pryč. Půjde za tebou.“

Will to tak zkusil. Otočil se k Cukovi zády, pevně sevřel provaz a dal se do pohybu. Poník poklusával za ním, jako by se nechumelilo. Will se na Halta usmál. Hraničář hlavou ukázal směrem k druhému konci výběhu. Will se tam podíval a uviděl malé sedlo přehozené přes horní břevno ohrady.

„Osedlej ho,“ řekl Hraničář.

Cukova kopyta poslušně doklapala k ohradě. Will omotal otěže kolem břevna ohrady a naložil sedlo ponymu na hřbet. Sehnul se, aby upnul sedlové popruhy.

„Jen to pořádně utáhni!“ radil mu Starý Bob.

Konečně bylo sedlo na svém místě. Will se nedočkavě podíval na Halta. „Můžu už jet?“ zeptal se.

Hraničář si zamyšleně hladil neoholenou bradu a pak odpověděl. „Když myslíš, že je to dobrý nápad, tak jen do toho,“ prohlásil.

Will se chvíli rozmýšlel. Ta věta mu zněla nějak povědomě. Jenže nedočkavost zvítězila nad opatrností. Will vsunul jednu nohu do třmenu a mrštně se vyšvihl ponymu na hřbet. Cuk stál, ani se nehnul.

„Dělej!“ poručil Will a patami udeřil ponyho do boku.

Chvíli se nic nedělo. Potom Will ucítil, jak koňským tělem projelo slabé zachvění.

Pak náhle pony vypjal svoje svalnaté pozadí a přímo vystřelil do vzduchu. Všechny čtyři nohy opustily zem naráz. Divoce se prohnul do strany, dopadl na přední nohy a zadními vykopl proti nebi. Will plavmo přeletěl ponymu přes uši, udělal ve vzduchu dokonalé salto a spadl rovnou do bláta. Sbíral se ze země a třel si zadek.

Cuk stál kousek od něj s nastraženýma ušima a se zájmem ho sledoval.

No řekni, co tě to napadlo, udělat takovouhle pitomost? stálo v těch očích.

Starý Bob se opíral o plot a mlátil se smíchy. Will se podíval na Halta.

„Co jsem udělal špatně?“ nechápal. Halt se protáhl mezi břevny plotu a přešel až k místu, kde stál Cuk a zvědavě po nich koukal. Podal uzdu zpátky Willovi a položil mu ruku na rameno.

„Nic, pokud by tohle byl obyčejný kůň,“ řekl. „Jenže Cuk je vycvičený jako kůň hraničářský –“

„A jaký je v tom rozdíl?“ skočil mu nazlobeně do řeči Will a Halt zvedl ruku, aby mlčel a poslouchal.

„Rozdíl je v tom, že každého hraničářského koně je potřeba se dovolit, než na něj jezdec poprvé nasedne,“ poučil ho Halt. „Jsou tak vycvičení proto, aby je nikdo nemohl ukrást.“

Will se poškrábal na hlavě. „Něco takového jsem nikdy neslyšel!“ divil se.

Starý Bob šel se smíchem k nim. „To ví málokdo,“ řekl. „Proto taky hraničářského koně nikdo neukradne.“

„Aha,“ pochopil Will, „a co se říká hraničářskému koni, než se na něj nasedne?“

Halt pokrčil rameny.

„To je u každého koně jinak. Každý reaguje na jinou žádost.“ Ukázal k většímu z koní. „Například můj kůň slyší na slova ‚permettez moi‘.“

„Permetez moi?“ jako ozvěna opakoval Will. „Co je to za slova?“

„To je galsky. Znamená to ‚dovolíte?‘ Jeho rodiče pocházeli z Galie, víš,“ vysvětloval Halt. Pak se otočil k Starému Bobovi. „Co se říká tady Cukovi, Bobe?“

Bob zakroutil očima a předstíral, že si nemůže vzpomenout. Pak se jeho tvář rozjasnila.

„Ale jo, už to mám!“ zvolal. „Tadyhle tomu je třeba říct ‚nevadí?‘, než mu nasedneš na hřbet.“

„Nevadí?“ opakoval Will a Bob zavrtěl hlavou.

„Mně to neříkej, mládenečku! Pošeptej to koni do ouška!“

Will si připadal trochu hloupě a vůbec si nebyl jistý, jestli se Halt s Bobem jen nebaví na jeho účet, ale přistoupil k Cukovi a šeptl mu do ucha: „Nevadí?“

Cuk tiše zaržál. Will se pochybovačně zadíval na ty dva a Bob mu kývnutím dodával odvahy.

„Do toho! Ted' nasedni. Náš Cuk ti už neublíží.“

Velmi opatrně se Will znovu vyhoupl huňatému ponymu na hřbet. Zadek ho pořád bolel od prvního pokusu. Chvilí seděl. Nic se nedělo. Pak patami jemně ťukl Cuka do boků.

„No tak, kamaráde,“ pobídl ho zlehka.

Cuk zastříhal ušima a vykročil bezstarostným krokem.

Will byl pořád ve střehu, nechal ho obejít jednou nebo dvakrát kolem výběhu a pak ho znovu ťuknul patami. Cuk se dal do mírného klusu. Will se snadno přizpůsobil rytmu Cukových pohybů a Halt uznale přihlížel. Chlapec měl ježdění v krvi.

Halt uvolnil krátký provaz, který držel bránu ohrady zavřenou, a brána se doširoka rozevřela.

„Vyjed' s ním ven, Wille,“ volal, „ať vidíš, co vlastně dokáže!“

Will poslušně obrátil ponyho k bráně, a když vyjížděli na otevřené prostranství, ještě jednou ho pobídl patami. Ucítil, jak se nízké svalnaté tělo pod ním na chvíli napjalo a pak se Cuk dal do rychlého cvalu.

Vítr Willovi svištěl kolem uší. Trochu se sklonil k ponyho krku a pobídl ho k větší rychlosti. Nato Cuk zastříhal ušima a rozběhl se ještě rychleji než dosud.

Byl jako vítr. Plným tryskem uháněl s chlapcem k okraji stromů a jeho krátké nohy se jen kmitaly. S nejistotou, jak pony zareaguje, zatáhl Will polehoučku za otěž v levé ruce.

Cuk ihned nabral směr vlevo a jako o závod se vzdaloval od stromů. Will jemně tahal za otěž, až dokud Cuka nenasměroval zase zpátky k výběhu. Údivem vyjekl, když viděl, jak daleko se dostali. Halt a Starý Bob byli teď jen malé postavičky v dálce. Jak ale Cuk letěl vysokou trávou směrem k nim, valem se zvětšovali.

Vpředu se objevila ležící kláda, a než Will stačil něco podniknout, aby se jí vyhnuli, Cuk už byl připravený a klidně překážku přeskočil. Will vzrušením vykřikl a pony odpověděl krátkým zařetáním.

Teď už byli skoro zpátky v ohradě a Will zlehka zatáhl za otěže oběma rukama. Cuk hned zpomalil do krátkého cvalu, pak do klusu a nakonec, když Will nepřestával za otěže tahat, až do kroku. Zastavil ponyho před Haltem. Cuk pohodil chlupatou hlavou a opět zařetl. Will se sklonil a poplácal koníka po krku.

„Je fantastický!“ vyrazil udýchaně. „Letí jako vítr!“

Halt vážně přikyvoval. „Možná ne tak docela jako vítr,“ namítl, „ale uhání pěkně.“ Obrátil se ke staříkovi. „Zpracoval jsi na něm dobře, Bobe.“

Starý Bob se polichoceně uklonil a nahnul se, aby také on malého huňatého koníka popleskal. Celý život zasvětil chovu, výcviku a přípravě koní pro hraničářský sbor a tenhle pony patřil k nejlepším, jaké kdy poznal.

„A takový tempo vydrží celej den,“ prohlásil pyšně. „Ty vykrmený válečnický koně by tenhle utahal jako nic. Mládeneček na něm taky dobře jezdí, vid', hraničáři?“

Halt si hladil vousy. „Nebylo to tak zlé,“ připustil. Boba to nadzvedlo.

„Nebylo to zlý? To jsi teda tvrd'ák, hraničáři. Při tom skoku na něm kluk seděl jako pírko!“ Stařík koukl na Willa, jak sedí na pony, a uznale pokyvoval hlavou. „Ani neškube za otěže, tak jako to dělají ostatní. Má lehkou ruku pro koňskou tlamu, to se mu musí nechat.“

Will se při chvály od starého cvičitele koní culil od ucha k uchu. Nenápadně jukl po Haltovi, ale hraničář zachovával vážnou tvář jako obvykle.

Nikdy se neusmívá, pomyslel si Will. Začal sesedat, ale najednou se rychle zarazil.

„Není také něco, co bych mu měl říct, než slezu?“

Bob se zachechtal. „Ne, mládenče. Stačí říct jednou a tady Cuk si to bude pamatovat – dokud na něm budeš jezdit zrovna ty.“ Will s úlevou sesedl. Stál vedle ponyho a ten do něj přítulně drcl hlavou. Will se podíval na sud s jablky.

„Můžu mu ještě dát?“ zeptal se.

Halt kývl. „Jenom jedno,“ povolil. „Ale nezvykej ho na to. Když ho budeš pořád krmit, bude na běhání moc tlustý.“

Cuk hlučně zafrkal. Zjevně se s Haltem neshodovali v názoru na to, kolik jablek denně si může pony dát.

Pak až do večera dostával Will od Starého Boba rady ohledně jezdecké techniky, učil se starat o sedlo a postroj a jak je opravit a také si osvojoval jemnější stránky péče o malého koně.

Česal a hřebelcoval huňatou srst, až se leskla, a Cuk jeho úsilí očividně oceňoval. Celý utahaný a s rukama rozbolavělými od té dřiny se Will nakonec rozvalil na balíku sena. Což bylo samozřejmě přesně v okamžiku, kdy do stáje vešel Halt.

„Zvedej se,“ doporučoval. „Teď není čas na povalování a nicnedělání. Jestli se chceme dostat domů před setměním, musíme sebou pohnout.“

Za řeči přehodil sedlo přes hřbet svého koně. Will se ani nenamáhal protestovat, že se „nepovaloval“, jak to nazval hraničář. Stejně věděl, že by to nebylo k ničemu. A navíc se těšil, že zpátky do Haltovy chaty na kraji lesa pojede na koni. Zdálo se, že tihle dva koně se mají stát trvalou součástí jejich života. Pochopil, že s Haltovým koněm to zřejmě předtím tak bylo a že hraničář pouze čekal, až se ukáže, jestli bude Will umět jezdit na koni a dokáže s ním zacházet, aby ho pak vyzvedli z dočasného domova ve stáji Starého Boba.

* * *

Jak klusali stinným zeleným lesem, koně pořehtávali jeden na druhého, dočista jako kdyby si spolu o něčem povídali. Willa svrběla na jazyku spousta otázek, které by rád vyslovil. Zatím si ale dával pozor a se zbytečným mluvením se před hraničářem držel zpátky.

Ale nakonec se přece jen nedokázal udržet.

„Halte?“ zkusil to.

Hraničář zabručel. Will si to vyložil jako svolení, že může mluvit dál.

„Jak se jmenuje váš kůň?“ zeptal se.

Halt po něm loupł očima. Jeho kůň byl trochu větší než Cuk, i když velikosti bojových koní z baronových stájí se nepřibližoval ani omylem.

„Řekl bych, že je to Abelard,“ odpověděl.

„Abelard?“ zopakoval Will. „A co je to za jméno?“

„Je galské,“ utrousil hraničář a tím pro něj rozhovor zřejmě skončil.

Dalších pár mil ujeli v tichu. Slunce za jejich zády teď klesalo za stromy a stíny, které jejich postavy vrhaly na cestu, byly dlouhé a pokroucené. Will si prohlížel Cukův stín. Měl děsně dlouhé nohy a směšně kraťoučké tělo. Chtěl na to upozornit Halta, ale usoudil, že takový dětinský postřeh na něj dojem asi neudělá. Místo toho sebral odvahu vyslovit otázku, která mu už několik dní nedávala pokoj.

„Halte?“ začal znovu.

Hraničář vzdychl.

„Co je zas?“ zavrčel. Jeho tón rozhodně nepovzbuzoval k další otázce. Will se přesto osmělil.

„Vzpomínáte, jak jste mi říkal, že hraničáři se zasloužili o porážku Morgaratha?“

„Mmmm,“ zabručel Halt.

„Tedy, mě by zajímalo, jak se ten hraničář jmenoval?“ zeptal se chlapec.

„Jména nejsou důležitá,“ odbyl ho Halt. „Vlastně si ani nevzpomínám.“

„Nebyl jste to vy?“ pokračoval Will, přesvědčený, že ano. Halt se k němu obrátil, opět s tím odměřeným, chladným pohledem.

„Řekl jsem, že jména nejsou důležitá,“ zopakoval. Nějakou chvíli oba mlčeli a pak hraničář pokračoval: „Víš, co je důležité?“

Will zavrtěl hlavou.

„Večeře je důležitá!“ oznámil hraničář. „A jestli sebou nehodíme, zmeškáme ji.“

Uhodil patami do Abelardových boků. Kůň vystřelil jako šíp z Haltova luku a během několika vteřin nechali Willa s Cukem daleko vzadu.

Will se také dotkl Cukových slabin patami a malý poník vyrazil ve stopách svého většího kamaráda.

„Do toho, Cuku!“ popoháněl ho Will. „Ukážeme jim, jak umí pádit opravdický hraničářský kůň.“

Patnáct

Will zvolna projížděl davem na tržišti, jež vyrostlo pod hradbami. Byla tam snad celá vesnice i všichni obyvatelé samotného hradu a Will musel jet opatrně, aby měl jistotu, že Cuk nikomu nepřišlápne nohu.

Byly dožínky, den, kdy se slavilo, že všechna úroda je sklizená a pod střechou připravená na zimu. Po náročném měsíci žní baron tradičně dopřál svému lidu slavnost. Každý rok touto dobou přijela ke hradu pout' a kramáři rozestavěli své budky a stánky. Byli tu polykači ohně a kejklíři, zpěváci a vypravěči. Byly tu stánky, kde jste se mohli trefovat koženými míčky do pyramidy poskládané z dřevěných kuželek nebo házet obručí na kostky a pokoušet se vyhrát nějakou cenu. Willa občas napadalo, že ty kostky jsou nejspíš o trochu větší než obruče, kterými se na ně mělo házet, a nikdy vlastně neviděl, že by někdo něco vyhrál. Ale všechno sloužilo jen pro zábavu a baron to platil z vlastní kapsy.

Jenže pout' a zábava právě teď Willa nezajímaly. Na to bude čas později. Jel na setkání se svými někdejšími kamarády z opatrovny.

Podle tradice dávali všichni mistři svým učňům v den dožínek volno, přestože se na žních vlastně nijak nepodíleli.

Několik týdnů Willa trápilo, jestli Halt tohle pravidlo dodrží, nebo ne. Na tradici hraničářovi podle všeho moc nezáleželo a rád dělal věci po svém. Ale dva dny před slavností se Willovy obavy rozptýlily. Halt mu stručně sdělil, že bude mít volný den, a neodpustil si poznámku, že za tu krátkou dobu nejspíš zapomene všechno, co se za poslední tři měsíce naučil.

Will celé ty tři měsíce nepřetržitě cvičil s lukem a noži, které od Halta dostal.

Tři měsíce se plížil po polích v okolí hradu z jednoho bídného úkrytu do druhého a hledal, kudy se dát, aby unikl Haltovu orlímu zraku. Tři měsíce jezdil na Cukovi a staral se o něj, tři měsíce s malým poníkem navazoval jakýsi zvláštní druh kamarádství. Což byla asi nejzábavnější část z celého výcviku.

Ted' měl před sebou volný den a hodlal si ho trochu užít. Radost mu nedokázala pokazit ani skutečnost, že se nejspíš potká i s Horácem. Říkal si, že několik měsíců těžkého výcviku v bojové škole Horácovy násilnické způsoby třeba trochu změnilo.

Dožínkové setkání domluvila Jenny. To ona pozvala ostatní, aby se sešli, a slíbila, že z kuchyně přinese pekáč čerstvě upečených koláčů. Patřila už k vynikajícím učňům mistra Chubba a ten se vychloubal jejím mistrovstvím každému, kdo byl ochotný to poslouchat – a samozřejmě přitom náležitě zdůrazňoval, jak nenahraditelnou roli v rozvoji jejích dovedností hrál právě on coby její mistr.

Při pomýšlení na koláče Willovi radostně zakručelo v břiše. Měl hlad jako vlk, protože schválně vyjel bez snídane, aby měl na koláče v žaludku dost místa. Jenniny koláče už byly na hradě Redmontu vyhlášené.

Dorazil na místo setkání brzy, takže sesedl a zavedl Cuka do stínu pod jabloní. Poník natahoval krk a mlsně koukal po jablíčkách. Visela na větvích, kam nedosáhl. Will se na něj zazubil, hbitě vylezl na strom, utrl jedno jabko a podával ho ponymu.

„Víc už nedostaneš,“ varoval. „Víš přece, co Halt říká o přejídání.“

Cuk nespokojeně pohodil hlavou. V tomhle s hraničářem pořád nebyl zajedno. Will se rozhlédl kolem. Nikdo z ostatních se zatím neobjevil, a tak se posadil do stínu pod strom, opřel se o hrbolatý kmen a čekal.

„Ale, to je náš mladý Will, že ano?“ ozval se těsně za ním hluboký hlas.

Will chvatně vyskočil na nohy a zdvořile salutoval. Byl to sám baron Arald. Seděl na obrovském bojovém koni a doprovázelo ho několik významných rytířů.

„Ano, pane,“ odpověděl nervózně Will. Nebyl zvyklý, aby ho oslovoval baron. „Přeji vám pěkné dožínky, pane.“

Baron kývnutím poděkoval. Naklonil se dopředu a trochu se v sedle přihrbil. Will musel našponovat krk, aby na něj nahoru viděl.

„Musím říct, mladý muži, že si vedeš dobře,“ řekl baron. „Skoro jsem si tě v té šedé hraničářské pláštěnce nevšiml. To už tě Halt naučil všechny svoje figle?“

Will se podíval na svoji šedozelenou strakatou pláštěnku. Halt mu ji dal před několika týdny. Předvedl mu, jak zelené a šedé skvrny mění postavu toho, kdo ji má na sobě, a pomáhají splynout s krajinou. Říkal, že to je jeden z důvodů, proč se hraničáři tak snadno umějí pohybovat nepozorovaně.

„To je tou pláštěnkou, pane,“ řekl Will. „Halt jí říká maskování.“ Pro Willa to byl nový pojem, ale baron pokyvoval hlavou. Zřejmě ten výraz znal.

„Jen dej pozor, abys ji nepoužíval ke krádeži dalších koláčů,“ řekl naoko přísně a Will spěšně zavrtěl hlavou.

„To ne, pane!“ vyhrkl. „Halt mi řekl, že kdybych něco takového udělal, že bych dostal pětadvacet na zad–“ Zarazil se. Nebyl si jistý, jestli „zadek“ patří ke slovům, která se smějí užívat v přítomnosti někoho tak vznešeného, jako je baron.

Baron opět pokýval hlavou a měl co dělat, aby se nerozesmál.

„Tak tomu věřím,“ prohlásil. „A jak vám to s Haltem jde, Wille? Baví tě učit se na hraničáře?“

Will mlčel. Upřímně řečeno neměl vůbec čas uvažovat, jestli ho to baví, nebo ne. Pořád měl co dělat, učil se nové věci, cvičil s lukem a s noži a pečoval o Cuka. Tohle bylo za ty tři měsíce poprvé, kdy měl chvíli se nad tím vlastně zamyslet.

„Myslím, že ano,“ odpověděl nejistě. „Já jen...“ Odmlčel se a baron se na něj pozorně zadíval.

„Copak?“ povzbuzoval ho.

Will přešlapoval z nohy na nohu a přál si, aby ho ta jeho nevytěžaná pusa pořád nedostávala do takovýchhle situací. Slova z ní vyskakovala dřív, než si on stačil rozmyslet, jestli je vyslovit chce, nebo ne.

„Já jen ... Halt se vůbec nikdy neusmívá,“ vypadlo z něj rozpačitě. „Vždycky bere všechno tak vážně.“

Měl dojem, že baron znovu přemáhá úsměv.

„Nu,“ prohlásil baron Arald, „být hraničářem je vážná věc, to víš. Jsem přesvědčen, že Halt ti vysvětluje, jak je to důležité.“

„To on dělá pořád,“ žalostně povzdechl Will a tentokrát se už baron smíchu neubráníl.

„Tak pozorně poslouvej, co ti říká, mladíku,“ doporučoval Willovi. „Učíš se tam moc důležitému řemeslu.“

„Ano, pane.“ Willa trochu překvapilo, když si uvědomil, že s baronem *opravdu* souhlasí. Baron Arald se natáhl dopředu a sáhl po otěžích. Willa něco postrčilo, a než mu šlechtic stačil ujet, přistoupil k němu.

„Promiňte, pane,“ začal nesměle, a baron se k němu otočil.

„Ano, Wille?“ zeptal se.

Will přešlápl z nohy na nohu a pak pokračoval. „Pane, vzpomínáte, jak naše vojska bojovala s Morgarathem?“

Veselá tvář barona Aralda se zamyšleně zachmuřila. „Na to hned tak nezapomenou, hochu,“ prohlásil. „A co má být?“

„Sire, Halt mi povídal, že jeden hraničář ukázal jezdecku tajný brod přes řeku Kuřavku, takže mohli napadnout nepřítele zezadu...“

„To je pravda,“ potvrdil Arald.

„Zajímalo by mě, pane, jak se ten hraničář jmenoval?“ Will domluvil a cítil, jak nad vlastní troufalostí zčervenal.

„Halt ti to neprozradil?“ zeptal se baron. Will pokrčil rameny.

„Říkal, že jména nejsou důležitá. Důležitá je prý večere, ale jména ne.“

„A ty si myslíš, že jména důležitá jsou, přestože tvůj mistr ti řekl, že ne?“ podivil se baron a vypadalo to, že se zase mračí. Will nervózně polkl a pokračoval.

„Já myslím, že to byl Halt, pane,“ řekl. „A bylo mi divné, proč za svoje zásluhy nedostal řád nebo vyznamenání.“

Baron se na chvíli zamyslel a pak se rozhovořil.

„Nu, máš pravdu, Wille,“ řekl. „Byl to Halt. A já ho za to vyznamenat chtěl, jenomže on mi to nedovolil. Řekl, že pro hraničáře se něco takového nehodí.“

„Ale...“ začal Will rozpačitě, jenže baronova zvednutá ruka mu nedovolila mluvit dál.

„Vy hraničáři máte své vlastní způsoby, Wille, a ty se je teď učíš. Ostatní lidé je někdy nechápou. Jen poslouvej Halta, dělej, co dělá on, a já jsem přesvědčený, že tě čeká zajímavý život.“

„Ano, pane.“ Will zasalutoval a baron lehce trhl otěžemi a otočil koně k tržišti.

„To už stačí,“ řekl baron. „Nemůžeme proklábosit celý den. Jdu se podívat na pouť. Třeba letos přehodím obruč přes jednu z těch zatracených kostek!“

Baron odjížděl. Pak, jako by ho najednou ještě něco napadlo, zpomalil.

„Wille?“ zavolal.

„Ano, pane?“

„Neříkej Haltovi, že jsem ti pověděl, že to on převedl jezdce přes řeku. Neraď bych, aby se na mě zlobil.“

„Ano, pane,“ s úsměvem slíbil Will. Když baron odjel, znovu si sedl pod strom a čekal na kamarády.

Šestnáct

Zakrátko dorazili Jenny, Alyss a George. Jak Jenny slíbila, přinesla hromádku čerstvě upečených koláčů zabalených v červené utěrce. Položila je opatrně na zem pod jabloní. Ostatní se tlačili kolem. Dokonce ani Alyss, obvykle tak vyrovnaná a důstojná, se nemohla dočkat, až dostane do ruky jeden z Jennyiných mistrovských výtvorů.

„Sem s tím!“ volal George. „Umírám hlady!“

Jenny zavrtěla hlavou. „Měli bychom počkat na Horáce,“ řekla a rozhlížela se po něm. V davu lidí, který procházel okolo, ho ale nikde neviděla.

„Ále, sem s tím,“ přemlouval ji George. „Dřel jsem celé dopoledne na strašně důležité petici pro barona!“

Alyss obrátila oči v sloup. „Možná bychom měli začít,“ řekla. „Jinak spustí právnickou přednášku a bude žvanit celý den. Vždyť jich přece můžeme Horácovi pár schovat.“

Will se zubil. George byl jako vyměněný. Ani v nejmenším nepřipomínal toho utápnutého, koktavého nekňubu ze Dne vybírání. V písarské škole očividně rozkvetl. Jenny dala každému dva koláče a dva nechala stranou pro Horáce.

„Tak se do toho pustíme,“ řekla. Ostatní se nedočkavě vrhli na koláče a brzy spustili sborový chvalozpěv, který jen potvrdzoval Jennyinu pověst.

„Tohle,“ prohlásil George a stál nad nimi s široce rozmáchnutýma rukama, jako kdyby mluvil k nějakému imaginárnímu soudu, „se nedá označit za pouhý koláč, slavný soude. Říkat tomuto koláč by bylo hrubým justičním omylem, jaký tento soud ještě nikdy nezažil!“

Will se obrátil k Alyss. „Jak dlouho už ho tohle drží?“

Zasmála se. „Všichni to dostanou po pár měsících právnické výuky. Teď je u George největší problém přimět ho, aby zavřel pusu.“

„Hele, Georgi, nech toho,“ bránila se Jenny, po té chvále celá zrudlá, ale stejně tak potěšená. „Ty jsi dokonalej trouba.“

„Možná jsem, má spanilá slečno. Ale tak na můj mozek působí čarovná moc těchto uměleckých výtvorů. To nejsou koláče, to je rajská hudba!“ Pozvedl nakousnutý koláč k ostatním jako k přípitku.

„Představuji vám... koláčovou rajskou hudbu slečny Jenny!“

Alyss s Willem se usmáli jeden na druhého i na George a pozvednutím koláčů přípitek opětovali. Pak se všichni čtyři uční rozesmáli.

Byla smůla, že Horác dorazil přesně v tu chvíli. Byl mezi nimi jediný, koho nové prostředí strašně ničilo. Učení bylo tvrdé a nijak se to nelepšilo a disciplíně se nedalo uniknout. Myslel si, že za normálních okolností by se s tím dokázal vypořádat. Jenže se stal cílem Brynových, Aldových a Jeromových záľudností a to jeho život proměňovalo doslova v noční můru. Tři kadeti z druhého ročníku ho tahali z postele v kteroukoli noční hodinu, vyvlékali ho ven a nutili ho provádět věci, kterými ho chtěli co nejvíc ponížit a vyčerpat.

Kvůli nedostatku spánku a ustavičnému strachu, kdy se zase objeví a budou ho mučít, začal zaostávat ve škole. Chlapci na světlici vycítili, že kdyby se ho nějak zastali, mohlo by je potkat to samé, takže ho nechali napospas a Horác se svým

nešťěstím zůstal úplně sám. Jediná věc, o kterou kdy usiloval, mu rychle zhořkla. Nenáviděl bojovou školu a neviděl žádné východisko z té bídy, které by mu nepřineslo jen další utrpení a ponížení.

A teď, v jediný den, kdy mohl vypadnout z úmorného prostředí bojové školy, přišel sem a viděl, jak jeho bývalí kamarádi z opatrovny už naplno slaví. Měl zlost a byl uražený, že se ani nenamáhali na něj počkat. Netušil, že Jenny pro něj schovala koláče. Předpokládal, že už je všechny rozdělila, a to se ho dotklo víc než všechno ostatní dohromady. Právě Jenny mu byla ze všech bývalých svěřenců nejbližší. Jenny byla vždycky veselá, vždycky přátelská, vždycky ochotná naslouchat trápení druhých. Uvědomil si, jak se těšil, že ji o dožínkách zase uvidí, a teď měl pocit, že jí na něm nezáleží ani za mák.

Horác měl sklon myslet si o druhých hlavně to špatné. Připadalo mu, že Alyss se od něj vždycky držela dál, jako by pro ni nebyl dost dobrý, a Will si z něj pořád jen utahoval a pak utekl na vysoký strom, kam za ním Horác nemohl. Aspoň tak se všechno ublíženému Horácovi jevilo teď. Nějak pozapomněl na doby, kdy Willa pohlavkoval nebo mu nasadil kravatu a nepustil ho dřív, dokud ho nepřinutil vykřiknout: „Vzdávám se!“

George si Horác nikdy moc nevšímal. Hubeňour, který věčně ležel v knížkách, připadal Horácovi nudný a nezajímavý. Teď se tu před nimi předváděl a oni se smáli, cpali se koláči a jemu nic nenechali. Najednou je všechny nenáviděl.

„No to je bezva, co?“ řekl kousavě. Všichni se k němu otočili a úsměvy se jim vytratily ze tváří. Jako první se samozřejmě vzpamatovala Jenny.

„Horáci! Konečně jsi tady!“ zvolala. Vyrázila k němu, ale jeho kamenný výraz ji zastavil.

„Konečně?“ řekl vyčítavě. „Mám pár minut zpoždění a najednou jsem ‚konečně‘ tady? A taky moc pozdě, protože vy už jste všechny koláče sežrali.“

Což nebylo k chudákovi Jenny ani trochu fér. Podobně jako většina kuchařů, když jídlo připravila, neměla na ně chuť. Skutečnou radost ze své práce měla, když mohla sledovat ostatní, jak si pochutnávají – a slyšet jejich chválu. Proto žádný koláč ani nesnědla. Teď se otočila pro ty dva, co přikryla ubrouskem a nechala pro něj.

„Ne, ne,“ vyhrkla. „Nějaké ještě zbyly! Podívej!“

Jenže Horác se vařil vzteky a to mu bránilo jednat nebo mluvit rozumně. „No,“ ucedil a hlas mu přetékal vztekem, „tak to jsem měl přijít ještě o trochu později, abyste měli čas sníst je taky.“

„Horáci!“ Jenny vhrkly do očí slzy. Vůbec nechápala, co se s Horácem stalo. Poznala jen, že její plán na hezké setkání se starými kamarády se mění v trosky.

George popošel dopředu a zvědavě si Horáce prohlížel. Vytáhlý, hubený George, s hlavou důležitě nachýlenou, zkoumal zblízka učně bojové školy – jako by to byl nějaký doličný předmět nebo důkazní materiál u soudu.

„Nemusíš hned mluvit tak nepřátelsky,“ upozornil mírně. Jenže mírnost teď na Horáce neplatila. Naštvaně George odstrčil.

„Drž se ode mě radši dál,“ varoval ho. „A dej si pozor na to, jak mluvíš s bojovníkem.“

„Ty ještě nejsi bojovník,“ neodpustil si Will. „Zatím jsi jen učeň jako my ostatní.“

Jenny Willovi nenápadně naznačovala, aby toho nechal. Horác si právě chtěl posloužit zbývajícými koláči, ale rychle vzhlédl. Několik vteřin si Willa měřil od hlavy k patě.

„Hohó!“ zvolal. „Koukám, že dneska je tu s námi taky zvěd začátečník!“ Podíval se, jestli se ostatní jeho vtipu smějí. Nesmáli, což ho přimělo k ještě větší jedovatosti.

„Řek bych, že Halt tě zaučuje, jak slídit po okolí a všechny šmírovat, co?“ Horác nečekal na odpověď, přistoupil k Willovi a s pohrdavým výrazem vzal do prstů jeho šedozelenou pláštěnku.

„Co je tohle? Tos neměl na celý ten hadr dost jedný barvy?“

„To je hraničářská pláštěnka,“ tiše odpověděl Will. Zlostí to v něm vřelo, ale přemáhal se.

Horác posměšně odfrkl a nacpal si do pusy celou půlku koláče, až mu přitom odletovaly drobečky od rtů.

„Nebud' tak protivný,“ ozval se George. Horác se prudce otočil k písařskému učni, v obličejí celý rudý.

„Dávej si pozor na jazyk, hochu!“ vyštěkl. „Mluvíš s bojovníkem, jasný?“

„S bojovníckým učněm,“ tvrdošíjně zopakoval Will a zdůraznil slovo „učněm“.

Horác zrudl ještě víc a zlostně si oba chlapce měřil. Will byl ve střehu. Vycítil, že velký kluk se chystá k útoku. Ale něco ve Willových očích a v jeho postoji přimělo Horáce ještě jednou se zamyslet. Nikdy předtím u něj nespátřil tak zarputilý výraz. Dřív, když si Willa podával, pokaždé v jeho očích viděl strach. Tahle nová sebedůvěra ho trochu mátl.

A tak se raději obrátil zpátky k Georgovi a pořádně ho šťouchl do prsou.

„Jak protivný je tohle?“ zeptal se jízlivě. George zavrával, hrabal kolem sebe rukama a snažil se neupadnout. Jednou rukou přitom zavadil o Cukův bok. Pokojně se pasoucí malý pony se začal plašit.

„Klid, Cuku,“ uklidňoval ho Will, a Cuk se ihned upokojil. Jenže teď si ho poprvé všiml Horác. Přešel k huňatému poníkovi a zblízka si ho prohlížel.

„Co je tohle?“ předstíral údiv. „Někdo si vzal s sebou na slezinu velký ošklivý psisko?“

Will zatínal pěsti. „To je můj kůň,“ pronesl tiše. Nechal si líbit Horácovy pošklebky, když mířily na něj, nehodlal mu ale dovolit, aby urážel jeho koně.

Horác se hýkavě rozchechtal.

„Kůň?“ vyrazil ze sebe. „Tohle není kůň! V bojový škole se jezdí na opravdických koních! Ne na chlupatých psech! Taky mi připadá, že potřebuje pořádně vykoupat!“ Nakrčil nos a tvářil se, že k Cukovi přičichává.

Poník se kradmo podíval na Willa. *Co je zač tenhle protivný trouba?* říkaly jeho oči. Will pečlivě skryl potutelný úsměv, který se mu už málem objevil ve tváři, a lhostejně prohodil: „To je hraničářský kůň. Na tom může jezdit jen hraničář.“

Horác se znovu zachechtal. „Na takovým chlupatým psovi by uměla rajtovat i moje babička!“

„Ona by možná uměla,“ řekl Will, „ale vsadím se, že ty ne.“

Ještě než tu výzvu dořekl, Horác už odvažoval uzdu. Cuk se koukl po Willovi a ten by přísahal, že koník mírně kývl hlavou.

Horác se lehce vyhoupl Cukovi na hřbet. Poník stál, ani se nehnul.

„Nic na tom není!“ chvástal se Horác. A patami kopl Cuka do boků. „Do toho, pejsku! Proběhneme se.“

Will poznal to známé napnutí svalů na Cukově těle a nohou. Pak poník náhle vyskočil, divoce se prohnul do strany, dopadl na přední nohy a zadní nohy vystřelil vzhůru.

Horác několik vteřin plachtil jako pták. Pak tvrdě přistál v prachu, rozplácnutý na zádech. George a Alyss s pobaveným úžasem sledovali, jak tam ten neurvalec vteřinu nebo dvě leží a překvapeně lapá po dechu. Jenny se pohnula, chtěla zjistit, jestli je v pořádku. Potom ale zarputile sevřela rty a zůstala stát. Horác si o to koledoval, řekla si.

Byla tu možnost, pouhá naděje, že tím bude celá ta věc uzavřena. Jenomže Will zase jednou nedokázal odolat pokušení a potřeboval mít poslední slovo.

„Měl bys poprosit babičku, aby tě naučila jezdit na koni,“ řekl s vážnou tváří. George a Alyss se ovládli, byla to ale bohužel právě Jenny, která vyprskla smíchy.

Horác se v mžiku vyhrabal na nohy. Tvář měl brunátnou zuřivostí. Rozhlédl se kolem, uviděl ulomenou větev z jabloně, hrábl po ní, zamával s ní nad hlavou a řítil se na Cuka.

„Já ti ukážu, ty jeden koni!“ řval vztekle a divoce máchal klackem proti Cukovi. Poník odtančil stranou do bezpečí, a než Horác stačil znovu zaútočit, už po něm skočil Will.

Přistál Horácovi na zádech a jeho váha spolu s prudkostí skoku je strhla k zemi. Váleli se po sobě, svírali jeden druhého

a oba se snažili získat nějakou výhodu. Cuk se polekal, když viděl svého pána v nebezpečí, a vyděšeně řehtal a vzpínal se.

Horác divoce mlátil rukama a Will dostal pořádnou ránu do tváře. Pak se Willovi podařilo uvolnit pravou ruku a udeřil Horáce do nosu.

Velkému chlapci tekla po obličeji krev. Will měl po tříměsíčním tréninku s Haltem paže vypracované a svalnaté. Jenže i Horác měl za sebou tvrdou školu. Vrazil Willovi jednu pěstí do žaludku, až Will zalapal po dechu.

Horác se vyškrábal na nohy, ale Will mu je svýma nohama sevřel do nůžek a podtrhl chvatem, který znal od Halta, a znovu Horáce povalil.

Vždycky udeř jako první, vtloukal mu do hlavy Halt při hodinách, které trávili při nácviku boje beze zbraně. Když se teď Horác zase složil k zemi, Will na něj skočil a snažil se mu koleno přimáchnout ruce k zemi.

Pak Will ucítil zezadu železné sevření a něco ho táhlo za límec vzhůru jako rybu na háčku, ačkoli se vzpíral a mrskal sebou.

„Co se to tady děje, vy dva darebáci?“ řval mu do ucha rozzlobený hlas.

Will se otočil a zjistil, že ho drží sir Rodney, bojový mistr. A ten velký voják byl zlostí rozžhavený do běla. Horác byl v okamžiku na nohou a postavil se do pozoru. Sir Rodney pustil Willův límec a hraničářský učeň žuchl na zem jako pytel brambor. Pak se i on postavil do pozoru.

„Dva učni,“ dopáleně křičel sir Rodney, „a perou se jak pouliční rváči a kazí sváteční den! A jako by to nestačilo, jeden z nich je dokonce *můj* učeň!“

Will a Horác rozpačitě přešlapovali a klopili oči, aby se vyhnuli rozzuřenému pohledu bojového mistra.

„No tak, Horáci, co se to tady děje?“

Horác jen zašoupal nohama a zrudl. Nevydal hlásku. Sir Rodney se podíval na Willa.

„Tak tedy ty, hraničářský kluku! Co má tohle znamenat?“

Will zaváhal. „My jsme jenom zápasili, pane,“ zamumlal.

„To jsem viděl sám!“ křičel bojový mistr. „Nejsem přece pitomec!“ Na chvíli se odmlčel, čekal, jestli z jednoho nebo druhého kluka ještě něco vypadne. Oba byli zticha. Sir Rodney si rozčileně povzdechl. Kluci! Když se vám nepletou pod nohy, tak se perou. A kdyby se neprali, tak by kradli nebo někde něco rozbíjeli.

„Tak dobře,“ řekl nakonec. „Zápas skončil. Teď si podejte ruce a hotovo.“ Vyčkával, a když se k tomu ani jeden z nich neměl, zařval jako na cvičišti: „*Tak bude to!*“

Will s Horácem si neochotně potřásli rukama. Ale když se Will podíval Horácovi do očí, viděl, že tím tahle záležitost zdaleka není odbytá.

Dokončíme to někdy jindy, říkal zlostný pohled Horácových očí.

Kdykoli si budeš přát, odpovídaly oči hraničářského učně.

Sedmnáct

Zem pokrývala tlustá vrstva prvního zimního sněhu a Will s Haltem zvolna jeli domů z lesa.

Od dožíněk uplynulo šest týdnů a situace s Horácem zůstávala nedořešená. Hoši měli málo příležitostí pokračovat ve sporu, protože oba jejich mistři je plně zaměstnávali a jejich cesty se zřídkakdy zkřížily.

Will tu a tam bojovnického učně zahlédl, ale vždy jen z dálky. Nepromluvili spolu a neměli ani příležitost vzít jeden druhého na vědomí. Ale nepříjemný pocit přetrvával a Willovi bylo jasné, že jednoho dne bude zle.

Kupodivu zjistil, že taková vyhlídka mu vlastně tolik nevadí, ačkoli ještě před pár měsíci by z ní měl pořádně nahnáno. Nebylo to tak, že by se na další kolo souboje s Horácem těšil, zjistil však, že na něj myslí s jistou vyrovnaností. Dělalo mu moc dobře, když si připomněl tu pěknou, poctivou ránu, kterou vyšil Horácovi na nos. Lehce překvapeně si rovněž uvědomoval, že vzpomínka na celou událost je ještě příjemnější díky tomu, že k ní došlo v přítomnosti Jenny a – odtud pramenilo to překvapení – Alyss. I když celá záležitost nebyla jednoznačně uzavřená, bylo toho hodně, o čem mohl Will přemýšlet a nač mohl vzpomínat.

Jenže ne teď, jak mu došlo, když ho Haltův podrážděný hlas přitáhl zpět do současnosti.

„Můžeme třeba pokračovat se stopováním, nebo máš něco důležitějšího na práci?“ ptal se kousavě. Will neprodleně zapátral v okolí a pokoušel se objevit, na co Halt ukazuje. Jeli měkkým, bílým sněhem, kopyta koní jen tiše dusala a Halt ukazoval na místa, kde byla hladká bílá pokrývka porušená. Byly to stopy nějakých zvířat a Willovým úkolem bylo určit je. Pro takový úkol měl ostrý zrak a dobrou paměť. Hodiny stopování ho zpravidla bavily, teď ale byly jeho myšlenky roztoulané a on neměl ani páru, na co by se měl soustředit.

„Tamhle,“ řekl Halt tónem, který nenechával na pochybách, že ho ani ve snu nenapadlo, že bude takovou věc muset opakovat dvakrát, a ukázal doleva. Will se nadvzděl v třmenech, aby na příslušná místa ve sněhu líp uviděl.

„Králík,“ hlásil okamžitě. Halt se otočil a nevěřícně se na něj podíval.

„Králík?“ zapochyboval a Will se podíval pořádně a hned se opravil.

„Králíci,“ prohlásil s důrazem na poslední slabiku. Halt si potrpěl na přesnost.

„No to bych řekl,“ zabručel. „Protože kdyby tohle byly stopy Skandijců, potřeboval bys vědět přesně, kolik jich bylo.“

„To asi ano,“ zkormouceně souhlasil Will.

„Prý asi ano!“ zopakoval Halt ironicky. „Věř mi, Wille, je velký rozdíl vědět, jestli je někde poblíž jeden Skandijec, nebo jestli jich je půl tuctu.“

Will kajícně příkyvoval. Jednou změnou, která v jejich vztahu nedávno nastala, bylo, že Halt už mu skoro vůbec neříkal „chlapče“ ani „hochu“. Teď byl pořád „Will“. Willovi se to líbilo. Dávalo mu to pocit, že nepřístupný hraničář si ho docela oblíbil. Ale stejně si moc přál, aby se Halt tu a tam usmál, když to říkal.

Nebo alespoň jedinkrát.

Haltův tichý hlas ho vyrušil ze snění.

„Takže... králíci. To je všechno?“

Will se znovu rozhlédl. Bylo těžké to rozeznat, ale teď, když mu Halt napověděl, objevil ve sněhu další řadu stop.

„Lasička!“ prohlásil vítězně a Halt opět kývl.

„Lasička,“ přitakal. „Ale měl by sis všimnout ještě něčeho jiného, Wille. Podívej se, jak jsou ty králíčí stopy hluboké. Je zřejmé, že je něco polekalo. Když něco takového uvidíš, je to signál, že bys měl hledat něco mimořádného.“

„Chápu,“ řekl Will. Ale Halt zavrtěl hlavou.

„Ne. Často se stává, že nechápeš, protože se nedokážeš dostatečně dlouho soustředit. Musíš na tom pracovat.“

Will nic nenamítal. Tu výtku bral. Už zjistil, že Halt mu nic nevytýká bez důvodu. A když důvod měl, nespasila by ho žádná omluva.

Jeli beze slova dál. Will napínal zrak, sledoval okolní terén a hledal další stopy, další známky po zvířatech. Ujeli ještě asi tři čtvrtě míle a před jejich zraky se začaly objevovat známé orientační body, což napovídalo, že jejich chata už je blízko. Vtom něco spatřil.

„Podívejte!“ vyhrkl a ukazoval na rozrytý sníh hned u stezky. „Co je to?“

Halt se otočil, aby se podíval. Stopy, pokud to byly stopy, se nepodobaly žádným, které Will dosud viděl. Hraničář přijel blíž ke kraji stezky a prohlížel si je zblízka.

„Hmmm,“ zabručel zamyšleně. „Tyhle jsem ti ještě neukazoval. Dneska se už moc často nevidí, tak si je dobře prohlédni, Wille.“

Lehce se zhoupł ze sedla a brodil se po kolena hlubokým sněhem k tomu místu. Will ho následoval.

„Co je to?“ zeptal se chlapec.

„Divočák,“ stručně oznámil Halt. „A pořádný kus.“

Will se nervózně rozhlížel. Sice nevěděl, jak vypadají kančí stopy ve sněhu, ale věděl o těch zvířatech dost na to, aby mu bylo jasné, že jsou hodně, hodně nebezpečná.

Halt si jeho nervozity všiml a zvedl ruku v uklidňujícím gestu.

„Klid,“ řekl. „Teď tady nikde není.“

„To poznáte z těch stop?“ zeptal se Will. Užasle zíral na snůh. Hluboké rýhy a brázdy muselo udělat hodně velké zvíře. A podle všeho to bylo hodně velké a hodně *zlé* zvíře.

„Ne,“ klidně řekl Halt. „To poznám podle koní. Kdyby tu někde byl takhle velký divočák, ti dva by věřili, podupávali a řehtali tak nahlas, že bychom neslyšeli vlastního slova.“

„Aha,“ pochopil Will a připadal si trochu hloupě. Také přestal svírat luk. Ale přes hraničářovo ujišťování si nemohl pomoci a ještě jednou se rozhlédl. A když to udělal, srdce se mu rozbušilo.

Hustý podrost na opačné straně, než byla stopa, se pohnul, i když jen malinko. Před pár měsíci by takový pohyb přičetl větru a víc by se jím nezabýval, ale výcvik s Haltem jeho uvažování a pozorování zdokonalil. Žádný vítr zrovna nefoukal. Ani slabý závan.

Křoví se ale pořád hýbalo.

Willova ruka se pomalu sunula k toulci. Pomalinku, aby nevyplašil toho tvora ve křoví, vytáhl šíp a vložil ho do tětiny luku.

„Halte?“ Snažil se mluvit tiše, ale nedokázal zabránit, aby se mu hlas trošičku nechvěl. Zajímalo by ho, jestli se lukem dá zastavit útočící kanec. Báł se, že ne.

Halt se ohlédl, přejel pohledem šíp založený do drážky Willova luku a zaznamenal směr, kterým se Will dívá.

„Doufám, že nehodláš střílet po tom staříkovi, co se schovává za tím roštím,“ řekl naprosto vážně. Nicméně zvýšil hlas, takže to muselo být zřetelně slyšet i v hustém houští na opačné straně od stopy.

Z křoví se okamžitě ozvalo praskání a Will zaslechl vyděšené volání: „Nestřílejte, milý pane! Prosím, nestřílejte! To jsem jenom já!“

Křoví se rozhrnulo a z něj se jako o zlomkrk vyřítil uválený a ustrašený stařík. Spěch mu ale neposloužil, protože nohy se mu zapletly do podrostu a on sebou plácl do sněhu. Nemotorně se vyhrabal na nohy, ruce držel nahoře dlaněmi otočenými k nim, aby viděli, že nemá žádnou zbraň. Když se přibližoval,

pořád mlel jako kolovrátek: „Jenom já, pane! Nemusíte střílet, pane! Jenom já, přísahám. Já nejsem nebezpečný pro takové, jako jste vy!“

Přihrnul se doprostřed stopy, oči upíral na luk ve Willově ruce a na lesklý, ostrý hrot šípu. Když si Will prohlédl vetřelce zblízka, pomalu uvolnil napětí tětiny a sklonil luk. Muž byl hrozně vychrtlý. Byl oblečený v rozedraných a špinavých pracovních šatech, jaké nosí rolníci, měl dlouhé, neohrabané ruce a nohy a sukovitá kolena a lokty. Vousy měl šedivé a zcuchané, hlavu na temeni plešatou.

Zastavil se pár kroků od nich a bázlivě se usmíval na dvě postavy v pláštěnkách.

„Jenom já,“ zopakoval ještě jednou.

Osmnáct

Will se musel v duchu smát. Těžko si dokázal představit něco, co by se rozzuřenému divokému kanci podobalo mň.

„Jak jste věděl, že tam je?“ zeptal se tiše Halta. Hraničář pokrčil rameny.

„Všiml jsem si ho před pár minutami. Taky se naučíš cítit, že tě někdo pozoruje. Pak se ho naučíš najít.“

Will nad tím obdivně kroutil hlavou. Haltovy pozorovací schopnosti byly nepochopitelné. Není divu, že z něj lidi na hradě měli takový strach!

„No tak,“ spustil přísně Halt, „co se tady plazíš? Kdo ti poručil, abys nás špehoval?“

Stařík si nervózně mačkal ruce a očima přejížděl od Haltova nesmlouvavého výrazu k hrotu šípu, teď skloněnému, ale pořád ještě založenému v těživě Willova luku.

„Nešpehuju, pane! Ne, ne! Nešpehuju! Slyšel jsem vás přijíždět, tak jsem si myslel, že se vrací ten ohromnej pašík!“

Halt svažtil obočí. „Ty sis myslel, že jsem divoký kanec?“ zeptal se. Rolník znovu chvatně zavrtěl hlavou.

„Ne. Ne. Ne. Ne,“ drmolil. „Aspoň ne když jsem vás uviděl! Ale pak jsem zas nemoh vědět, kdo jste. Mohli to být třeba loupežníci.“

„Co tu pohledáváš?“ uhodil na něj Halt. „Ty nejsi zdejší, že ne?“

Rolník se snažil vyhovět a znovu potřásl hlavou.

„Jsem z Willowtree Creeku, tam odtud!“ řekl. „Stopoval jsem toho pašíka a doufal jsem, že najdu někoho, kdo z něj udělá slaninku.“

Halt najednou projevil živý zájem. Upustil od přísného ironického tónu, kterým dosud mluvil.

„Tak tys toho kance viděl?“ zajímal se a rolník si zase rozpačitě mačkal ruce a ustrašeně se rozhlížel, jako by se bál, že „pašík“ se každou chvíli objeví mezi stromy.

„Viděl jsem ho. Slyšel jsem ho. Už ho vidět nechci. Je zlej, pane, dejte na moje slova.“

Halt se znovu zadíval na stopy.

„Určitě je obrovský, to v každém případě,“ uvažoval nahlas.

„A divokej, pane!“ pokračoval rolník. „Ten má v sobě přímo ďábelskej vztek. A roztrhal by člověka nebo koně a slupnul ho k snídani, to by dokázal!“

„Tak proč jsi ho sledoval?“ zeptal se Halt a pak ještě dodal: „A jak se vlastně jmenuješ?“

Rolník narovnal hlavu, kloubem ukazováku se ťukl do čela a po vojensku pozdravil.

„Petr, pane. Říkají mi Slanej Petr, kvůli tomu, že si rád trochu posolím maso, to jo.“

Halt přikývl. „To věřím, že ano,“ řekl trpělivě. „Ale co sis myslel, že provedeš s tím kancem?“

Slaný Petr se poškrábal na hlavě a vypadal trochu rozpačitě. „Já vlastně ani nevím. Myslel jsem, že třeba najdu nějakýho vojáka nebo rytíře a ten si s ním poradí. Nebo třeba hraničáře,“ připojil to, co ho právě napadlo.

Will se zazubil. Halt při zkoumání stop ve sněhu klekl na jedno koleno a pak se zvedl. Oprášil trochu sněhu z nohavic a

přešel k místu, kde Slaný Petr stál a nervózně přešlapoval z nohy na nohu.

„Nadělal hodně škody?“ zajímal se hraničář a starý rolník několikrát rychle kývl hlavou.

„To teda jo, pane! To teda jo! Zabil tři psy. Zdupal pole a zničil ploty. A moc nechybělo a zabil mého zetě, když se ho pokoušel zahnat. Jak jsem řek, pane, je zlej!“

Halt si zamyšleně mnul bradu.

„Hmmm,“ zabručel. „Tak to by se s tím nepochybně mělo něco udělat.“ Pohlédl na slunce klonící se k západnímu obzoru a pak se obrátil k Willovi. „Jak dlouho bude ještě světlo, Wille?“

Will zkoumal polohu slunce. Halt teď nevynechal jedinou příležitost, aby ho poučil, vyptával se nebo zkoušel jeho znalosti a rozvíjel dovednosti. Will věděl, že nejlepší je odpověď si pečlivě rozmyslet. Halt měl raději přesné odpovědi, než rychlé.

„Něco málo přes hodinu?“ tázavě řekl Will. Viděl, jak Halt zamračeně stáhl obočí a vzpomněl si, že hraničář navíc nemá rád, když se odpovídá otázkou.

„To se mě ptáš, nebo mi to sděluješ?“ prohodil Halt. Will zavrtěl hlavou a zlobil se sám na sebe.

„Něco málo přes hodinu,“ odpověděl s větší jistotou a tentokrát Halt souhlasně přikývl.

„Správně.“ Znovu se obrátil ke starému rolníkovi. „Dobrá, Slaný Petře, chtěl bych, abys donesl zprávu baronu Araldovi.“

„Baronu Araldovi?“ zeptal se rolník nervózně. Halt se znovu zamračil.

„Vidíš, cos udělal?“ řekl vyčítavě Willovi. „Teď jsi ho naučil odpovídat na otázku otázkou!“

„Omlouvám se,“ mumlal Will a chtě nechtě se usmíval. Halt potřásl hlavou a mluvil dál na Slaného Petra.

„Správně, baronu Araldovi. Jeho hrad najdeš, když půjdeš pár mil po téhle stezce.“

Slaný Petr si zastínil oči dlaní a zíral tím směrem, jako kdyby byl hrad už vidět. „Říkáte hrad?“ podívoval se. „Já jsem nikdy žádnéj hrad neviděl!“

Halt si netrpělivě povzdechl. Udržet toho starého mluvku u tématu už začínalo být únavné. „Správně, hrad. Půjdeš ke stráži u brány...“

„Je to velkej hrad?“ zeptal se ten starý brach.

„Je to *velikánskej* hrad!“ zařval na něj Halt. Slaný Petr vyděšeně uskočil. Zatvářil se ublíženě.

„Není třeba křičet, mladíku,“ ohradil se dotčeně. „Já se jen zeptal, nic víc.“

„Dobře, tak mě nepřerušuj,“ řekl hraničář. „Ztrácíme čas. Takže, posloucháš mě?“

Slaný Petr přikývl.

„Dobrá,“ pokračoval Halt. „Půjdeš ke stráži u brány a řekneš, že máš vzkaz od Halta pro barona Aralda.“

Staříkovi se ve tváři rozsvítilo poznání.

„Halt?“ zeptal se. „Snad ne hraničář Halt?“

„Ano,“ odpověděl odevzdaně Halt. „Hraničář Halt.“

„Ten, co řídil útok na Morgarathovy wargaly?“ ptal se Slaný Petr.

„Ten samý,“ ucedil Halt nebezpečně tichým hlasem. Slaný Petr se točil jak na obrtlíku.

„No,“ řekl. „A kde je?“

„*Já jsem Halt!*“ zahromoval na něj hraničář a přitom svůj obličej přiblížil těsně k Slanému Petrovi. Starý rolník zase ucouvl. Pak ale sebral odvahu a nevěřicně kroutil hlavou.

„Ne, ne, ne,“ prohlásil odhodlaně. „To nemůžete bejt vy. Hraničář Halt je přece vysokej jak dva chlapi a stejně tak širokej. Hotovej obr to je! Hrdina, udatnej v boji. Vy nemůžete bejt on.“

Halt se odvrátil a snažil se uklidnit. Willovi se opět do tváře vkrádal úsměv, který se nedal ovládnout.

„Já ... jsem ... Halt,“ prohlásil hraničář a slova odděloval odmlkami, aby to Slaný Petr nemohl přeslechnout. „Když jsem byl mladý, byl jsem vyšší a taky mnohem širší. Ale teď mám

tuhle velikost.“ Zabodl své blýskavé oči zblízka do staříkových a výhružně na něj hleděl. „Rozumíš?“

„No, když to říkáte...,“ ustupoval Slaný Petr. Pořád hraničáři sice nevěřil, ale v Haltových očích byl zlověstný lesk, který varoval, že by nebylo moudré dál odporovat.

„Dobře,“ řekl Halt ledově. „Tak povíš baronovi, že Halt a Will...“

Slaný Petr otevřel pusou, aby vypustil další otázku. Halt staříkovi okamžitě zacpal pusou rukou a ukazoval tam, kde vedle Cuka stál Will.

„Tamhle to je Will.“ Slaný Petr kýval, poulil oči, a pusou mu pořád svírala ruka bránící dalším otázkám a vyrušování. Hraničář pokračoval: „Řekneš mu, že Halt a Will jdou po stopě divokého kance. Až najdeme jeho doupě, přijdeme na hrad. Když baron svolá lovce, můžou vyrazit zítra ráno na lov.“

Pomalu uvolnil ruku z rolníkových úst. „Pamatuješ si všechno?“ zeptal se hraničář. Slaný Petr důležitě přikyvoval. „Tak mi to zopakuj,“ vyzval ho Halt.

„Jít na hrad, říct strážní u brány, že mám vzkaz od vás... Halta... pro barona. Říct baronovi, že vy... Halt... a on... Will jdete po stopě divokého kance a chcete najít jeho doupě. Říct mu, aby na zítra ráno byli lovci připravení k lovu.“

„Dobře,“ řekl Halt. Pokynul Willovi a oba se vyhoupli zpátky do sedel. Slaný Petr stál nejistě na stezce a zíral na ně.

„Tak už běž,“ pobídl ho Halt a ukazoval směrem, kde ležel hrad. Starý rolník ušel pár kroků, pak usoudil, že už je v bezpečné vzdálenosti, tak se otočil a volal na podmračeného hraničáře:

„Beztak vám nevěřím! Nikdo se takhle nezmenší ani neztenčí!“

Halt vzdychl a otočil koně zpátky k lesu.

Devatenáct

Smrákalo se a oni pomalu ujížděli a nakláněli se ze sedel, aby mohli sledovat stopu, kterou za sebou zanechával kanec.

Stopovat ho nebyl pro ně žádný problém. Po obrovitém těle zůstávaly ve vysoké vrstvě sněhu hluboké brázdy. Bylo by to snadné, i kdyby nebyl sníh, pomyslel si Will. Kanec měl podle všeho hodně špatnou náladu. Za postupu drásal kly okolní stromy i keře, a v lese po něm zůstávala zřetelně označovaná cesta.

„Halte?“ zkusil se zeptat, když ujeli zhruba tři čtvrtě míle mezi hustými stromy.

„Mmmm?“ trochu nepřítomně zareagoval Halt.

„Proč obtěžovat barona? Nemohli bychom toho kance jednoduše zabít lukem?“

Halt zavrtěl hlavou.

„Je veliký, Wille. Vidiš, jak velká je stopa, kterou zanechal. Mohli bychom do něj nastřílet půl tuctu šípů, a i potom by ještě trvalo dlouho, než by zdechl. U takového zvířete je třeba mít jistotu.“

„Jak to uděláme?“

Halt na chvílku zvedl oči. „Počítám, že lov na kance jsi asi nikdy neviděl?“

Will zavrtěl hlavou. Halt na chvíli přitáhl otěže a Will s Cukem dojeli k němu.

„Tak zaprvé,“ vysvětloval hraničář, „budeme potřebovat psy. To je další důvod, proč se s ním jednoduše nemůžeme vypořádat sami jen s našimi luky. Až ho najdeme, nejspíš zaleze do mláží nebo hustého křoví, kam se za ním nebudeme moct dostat. Psi ho vyženou ven a my budeme mít kolem doupěte v kruhu rozestavěné muže s kopími na kance.“

„A oni je po něm hodí?“ zeptal se Will. Halt zavrtěl hlavou.

„Jestli to mají v hlavě v pořádku, tak ne,“ odpověděl. „Kancí kopí je dlouhé přes sedm stop, má oboustrannou čepel a za ní umístěnou záštitu. Cílem je přimět kance, aby na lovce zaútočil. Ten pak zarazí kopí násadou do země a nechá na něj kance naběhnout. Záštita pak zabrání kanci kopí přeběhnout a dostat se k lovcovi.“

Will se tvářil nejistě. „To vypadá nebezpečně.“

Hraničář kývl. „To ano. Ale mužům jako baron a sir Rodney a ostatní rytíři se to líbí. Ani za nic by nechtěli propásnout příležitost vydat se na lov na kance.“

„A co vy?“ zeptal se Will. „Budete taky mít kancí kopí?“

Halt vrtěl hlavou. „Já budu sedět tady na Abelardovi,“ řekl. „A ty budeš na Cukovi, pro případ, že by kanec prorazil kruhem lovců ven. Nebo pro případ, že bude jen zraněný a unikne.“

„Co uděláme, když se to stane?“ zeptal se Will.

„Složíme ho dřív, než znovu zmizí,“ odhodlaně prohlásil Halt. „A *tehdy* ho zabijeme našimi luky.“

* * *

Druhý den byla sobota a po snídani měli učni bojové školy volno a mohli trávit den, jak se jim zlíbí. Což v případě Horáce obvykle znamenalo držet se z dohledu vždycky, když ho Alda, Bryn a Jerome přišli hledat. Jenže oni nedávno pochopili, že se

jím vyhýbá, a tak na něj číhali před jídelnou. Když Horác ráno vyšel na cvičiště, viděl, že na něj s úsměvem čekají. Zaváhal. Už bylo pozdě, aby se vrátil. Celý skleslý zamířil směrem k nim.

„Horáci!“ překvapil ho hlas, který se ozval přímo za jeho zády. Otočil se a zjistil, že se na něj dívá sir Rodney. Když mistr přešel očima i tři kadety z druhého ročníku, čekající na dvoře, blýskla mu v nich zvědavost. Horác uvažoval, jestli ví, jak s ním zacházejí. Usoudil že ano. Horác tipoval, že je to součástí procesu zocelování v bojové škole.

„Pane?“ odpověděl a přemýšlel, co provedl. Rodneyho tvář se uvolnila a na mladíka se usmál. Zdálo se, že ho něco mimořádně potěšilo.

„Pohov, Horáci. Je přece sobota. Byl jsi někdy na lovu kance?“

„Ehm... ne, pane.“ Navzdory výzvě sira Rodneyho k pohovu setrval v strnulém pozoru.

„Tak to je na čase. Vyzvedni si ve zbrojnici kančí kopí a lovecký nůž, pak ať ti Ulf přidělí koně a za dvacet minut se hlas tady.“

„Ano, pane,“ odpověděl Horác. Sir Rodney si mnul nace. Očividně měl radost.

„Vypadá to, že Halt a jeho učeň nám obstarali divokého kance. Teď se všichni trochu pobavíme.“ Povzbudivě se zazubil na učně a pak natěšeně rázoval pryč, aby si nachystal svou vlastní výzbroj. Když se Horác otočil zpátky do dvora, zjistil, že Alda, Bryn a Jerome zmizeli jako pára. Možná by se zamyslel, proč se tak rychle ztratili, když se nablízku objevil sir Rodney, jenomže měl hlavu plnou úvah o tom, co asi bude jeho úkolem při lovu kance.

* * *

Když Halt přivedl skupinu lovců ke kančímu doupěti, dopoledne už dost pokročilo.

Obrovské zvíře se ukrývalo v hustém podrostu hluboko v lese. Halt s Willem ukryt objevili předchozího dne večer těsně před setměním.

Když se teď přibližovali, na Haltovo znamení baron i jeho lovci sesedli z koní a svěřili je podkonímu, který výpravu doprovázel. Posledních pár set kroků šli po svých. Halt a Will byli jediní, kdo zůstali v sedlech.

Lovců bylo celkem patnáct a každý byl vyzbrojený kančím kopím. Vytvořili široký kruh a postupovali ke kančímu doupěti. Willa trochu překvapilo, když mezi členy lovecké družiny spatřil Horáce. Byl jediným bojovníckým učněm ve výpravě. Všichni ostatní patřili k rytířům.

Když zbývalo posledních sto kroků, Halt zdvihl ruku a dal lovcům signál, aby se zastavili. Pobídl Abelarda do mírného klusu a přešel k místu, kde nervózní Will seděl na Cukovi. Koník byl neklidný, protože cítil kance.

„Nezapomeň,“ říkal tiše hraničář Willovi, „jestli budeš muset vystřelit, miř na místo těsně za levou plecí. Čistá rána do srdce je tvoje jediná naděje, jak ho zastavit, když zaútočí.“

Will přikývl a nervózně si olízl suché rty. Natáhl ruku a uklidňoval Cuka poplácáváním po krku. Koník na dotek svého pána odpovídal pohozením hlavou.

„A drž se v blízkosti barona,“ připomněl Halt a pak odjel na své stanoviště na opačné straně kruhu lovců.

Halt stál v místě největšího ohrožení, za lovci, kteří byli nejméně zkušení – a proto se mohli nejspíš dopustit chyby. Kdyby kanec prorazil obklíčení na jeho straně, bylo by na něm, aby ho uštvál a zabil. Willovi nařídil zůstat u barona a zkušenějších lovců, kde byly problémy méně pravděpodobné. Tím byl zároveň blízko Horáce. Sir Rodney postavil učně mezi sebe a barona. Byl to přece jenom chlapcův první lov a bojový mistr nechtěl riskovat víc, než je nutné. Horác tu byl, aby se díval a učil. Kdyby kanec zaútočil jejich směrem, měl ho přenechat baronovi nebo siru Rodneymu.

Horác se najednou podíval Willovi do očí. V tom pohledu nebylo žádné nepřátelství. Vlastně se na hraničářského učně

nesměle napůl usmál. Když Will sledoval, jak si Horác znovu a znovu olizuje rty, došlo mu, že ten druhý kluk je úplně stejně nervózní jako on sám.

Halt dal opět znamení a kruh začal obkličovat doupě. Jak se kruh stahoval, Willovi se ztratil z očí jeho mistr i ostatní lovci na druhé straně kruhu. Podle neutuchajícího Cukova neklidu poznal, že kanec je určitě ještě pořád v křoví. Cuk měl ale dobrý výcvik, a když ho jezdec jemně pobídl, postupoval vpřed.

Z křoví se ozval temný ryk a Willovi se zježily vlasy. Nikdy ještě neslyšel řvát rozzuřeného divokého kance. Bylo to něco mezi chrochtáním a vytím a lovci na chvíli strnuli.

„Je tam, kde má být!“ křičel baron a rozjařeně se na Willa usmál. „Doufejme, že vyleze na naší straně, co, hoši?“

Will si vůbec nebyl jistý, že by si přál, aby se útočící kanec vyřítil z křoví na jejich straně. Docela by se mu zamlouvalo, kdyby to bylo na té opačné.

Ale baron i sir Rodney se oba usmívali jak malí kluci a chystali si kančí kopí. Užívali si to, přesně jak říkal Halt. Will si hbitě přetáhl z ramene přes hlavu luk a vložil do tětiny šíp. Sáhł na hrot, aby se ujistil, že je pořád ostrý jako šídlo. V krku měl sucho. Kdyby na něj někdo promluvil, asi by ze sebe nedokázal vypravit ani hlásku.

Psi trhali za vodící šňůry a jejich zuřivé štěkání se ozvěnou vracelo z lesa. Právě tenhle hluk kance vyrušil. Psi štěkali dál a Will slyšel, jak veliké zvíře dlouhými kly rozdírá stromy a keře kolem doupěte.

Baron se obrátil k Bertovi, svému psovodovi, a rukou dal signál, ať vypustí psy.

Veliká, silná zvířata byla v mžiku pryč, bleskem překonala vymýcený prostor u lesa a vnikla do křoví. Byly to nezkrotné, mohutné šelmy zvlášť vycvičené pro lov kance.

Zvuky, které se nesly z křoví, byly nepopsatelné. K zuřivému štěkotu psů se přidával ryk rozběsněného kance, při kterém v žilách tuhla krev. Bylo slyšet, jak houštiny a mladé stromky praskají a křupají. Třásl se snad celé okolí.

Pak byl najednou kanec na mýtině.

Vyrazil v místě, které bylo v polovině kruhu mezi stanovišti Halta a Willa. Rozzuřeně řval a setřásl psa, který na něm dosud visel. Pak se na okamžik zastavil a s ohromující rychlostí zaútočil na lovce.

Mladý rytíř před výpadem kance nezaváhal. Klesl na koleno, násadu kopí zapíchl do země a blyštivou část namířil proti útočícímu zvířeti.

Kanec se nemohl kopí vyhnout a naběhl přímo na jeho hrot. Vymrštil se vzhůru, zařval bolestí a zuřivostí a snažil se zbavit smrtícího kusu oceli. Mladý rytíř ale kopí odhodlaně svíral, držel je pevně u země a nedovolil šílícímu zvířeti, aby se vyprostilo.

Will vyděšeně zíral, jak se tlustá jasanová násada kopí ohnula jako luk, když na ni kanec celou vahou naběhl. Pak pečlivě nabroušená špice pronikla zvířeti do srdce a bylo po všem.

S posledním děsivým zařváním se obrovitý kanec svalil na bok a zůstal ležet.

Nehybné tělo bylo velké bezmála jako kůň a bylo samý sval. Nad hrozivý rypák vyčnívaly zakřivené tesáky, teď už neškodné. Byly potřísněné hlínou, kterou při svém běsnění vyrýval, a krví přinejmenším jednoho z psů.

Will zíral na obří tělo a otřásl se. Jestli tohle je divoký kanec, pomyslel si, tak vůbec nespěchám, abych uviděl dalšího.

Dvacet

Ostatní lovci se shromáždili kolem mladého rytíře, který zvíře skolil, gratulovali mu a poplácávali ho po zádech. Baron Arald se k němu vydal také, ale ještě se cestou zastavil u Cuka, aby něco řekl Willovi.

„Dalšího takhle velikého hned tak neuvidíš, Wille,“ říkal rozmrzele. „Jaká škoda, že nevyběhl naším směrem. Takovou trofej bych si sám nechal líbit.“ Pokračoval dál, za sirem Rodneyem. Ten už stál se skupinou bojovníků okolo mrtvého kance.

Will se tudíž poprvé po několika týdnech ocitl tváří v tvář Horácovi. Nastala trapná odmlka, ani jeden z chlapců nebyl ochoten udělat první krok. Horác byl z událostí toho dopoledne celý rozčilený, srdce mu pořád ještě bušilo strachem, který na něj padl, když se kanec objevil poprvé, a rád by se o ten zážitek s Willem podělil. Vzhledem k tomu, co právě zažili, byla jejich dětinská pranice bezvýznamná a jeho teď mrzelo, jak se choval v ten den před šesti týdny. Nedokázal ale najít správná slova, aby své pocity vyjádřil, a Willův nepřístupný výraz ho nijak nepovzbuzoval, takže mírně pokrčil rameny a chtěl jen přejít kolem Cuka, aby pogrataloval mladému lovcovi. Když se dal do pohybu, koník ztuhl, nastražil uši a varovně zaržál.

Will se ohlédl směrem ke křoví a krev se mu zastavila v žilách.

Tam, na samém okraji křovinatého porostu, stál další kanec – dokonce ještě větší než ten, co teď ležel zdechlý na sněhu.

„Pozor!“ vykřikl, když ta obrovská bestie zaryla v zemi svými tesáky.

Bylo zle. Linie lovců se rozpadla, většina z nich se vydala obdivovat velikost mrtvého kance a vychvalovat úspěšného lovce. Druhému kanci zůstali v cestě jen Will a Horác – hlavně proto, jak si Will uvědomoval, že Horác na několik osudových vteřin zaváhal. Po Willově výkřiku se Horác bleskově otočil. Mrkl na Willa, pak sjel pohledem k novému nebezpečí. Kanec sklonil hlavu, znovu zaryl v zemi a zaútočil. Všechno se událo strašně rychle. Jednu chvíli obrovité zvíře zarylo tesáky do země. V příštím momentě se hnalo na ně. Horác se mu bez váhání postavil – stoupl si mezi kance a Willa a nastavoval kopí, jak mu ukazovali sir Rodney s baronem.

Jenže na zledovatělém povrchu se mu přitom smekla noha, a on se bezmocně svalil na bok a dlouhé kopí, které svíral, mu vypadlo z ruky.

Šlo o vteřiny. Horác se bezmocně válel před smrtonosnými kly. Will kopnutím uvolnil nohy z třmenů, skočil na zem a zároveň už napínal tětivu. Bylo mu jasné, že se svým malým lukem nejspíš nedokáže zastavit šílený kančí útok. Mohl jen doufat, že přiláká pozornost rozzuřeného zvířete a odvrátí ho od bezmocného chlapce na zemi.

Vystřelil a ihned utíkal pryč od ležícího učně. Řval z plných plic a znovu vystřelil.

Šípy trčely z tlusté kančí kůže jako jehly z jehelníčku. Žádné vážné zranění nezpůsobily, ale bolest přesto projela zvířetem jako rozpálený nůž. Kanec obrátil své hrozné, krví podlité oči k drobné poskakující postavice a rozzuřeně se vrhl na Willa.

Nebyl čas znovu vystřelit. Horác byl pro tuto chvíli v bezpečí. Teď byl v nebezpečí sám Will. Prchal k nejbližšímu stromu a přikrčil se za něj.

Stihl to v posledním okamžiku. Zběsile útočící kanec naběhl rovnou do stromu. Obrovské tělo narazilo do kmene, otřásl stromem až ke kořenům a vzápětí se k zemi jako vodopád snášela záplava sněhu z horních větví.

Náraz kupodivu kance nijak neomráčil. Stáhl se pár kroků zpět a znovu na Willa zaútočil. Chlapec opět skočil za strom a jen o vlásek se přitom vyhnul párajícím tesákům, když se kanec přehnal kolem.

S šíleným řevem se obrovské zvíře smykem otočilo a zase se řítilo na něj. Tentokrát přišel útok nečekaně rychle a Will nemohl uskočit v poslední chvíli stranou. Kanec přešel do trysku, v rudých očích měl běs a v mrazivém zimním vzduchu se mu kouřilo od tlamy.

Will slyšel za sebou výkřiky lovců, věděl ale, že mu na pomoc nemůžou přijít včas. Založil do luku nový šíp, i když dobře věděl, že nedokáže zraněné zvíře smrtelně zasáhnout.

Pak se ozvalo tlumené dusání kopyt ve sněhu a k běsnící obludě se vrhala malá huňatá postava.

„Ne, Cuku!“ ječel Will bez sebe strachem o svého koně. Ale poník na obrovského kance zaútočil. Když se dostal na dosah, provedl obrat na místě a vyhodil zadními kopyty. Zasáhl kance do žeber, a protože byl důkladně zapřený předními nohama, síla úderu poslala kance k zemi a povalila ho na bok.

Kanec byl okamžitě na nohou, rozlícený ještě víc než dřív. Pony ho připravil o rovnováhu, ale kopanec mu nijak neublížil. Sekal a hrabal teď po Cukovi a poník vyděšeně ržál a uskakoval z dosahu hrozivých, jako břitva ostrých tesáků.

„Cuku! Uteč!“ znovu zaječel Will. Srdce měl až v krku. Jestli takovéhle kly zasáhnou Cukovy šlachy na nohách, pony bude navždy zmrzačený. Will nemohl jen tak stát a přihlížet, jak se jeho kůň kvůli němu pouští do nerovného boje. Vytáhl šíp a znovu vystřelil, z pouzdra vytasil dlouhý hraničářský nůž a pádil sněhem k té velké rozzuřené bestii.

Třetí šíp zasáhl kance do boku. Zase minul osudové místo a netvora jen poranil. Will zakřičel na Cuka, ať zmizí, a běžel a řval na kance. Ten si všiml blížícího se Willa a poznal tu malou

postavu, která ho předtím tak rozzuřila. Rudé oči se upřely na chlapce a kančí hlava se sklonila k poslednímu, smrtícímu výpadu.

Will sledoval hroudu svalů na mohutných zadních partiích. Doběhnout do úkrytu by nestihl. Bude se zřejmě muset postavit útoku tady, na otevřeném prostranství. Když kanec zaútočil, poklekl Will na jedno koleno a zoufale před sebe napřáhl ostře nabroušený hraničářský nůž. Nezřetelně vnímal Horácův chraptivý řev, jak se bojovnický učeň s napřaženým kopím vrhal vpřed Willovi na pomoc.

Pak se k dusotu kančích kopyt přimísil hluboký svištivý zvuk a po něm následovalo pevné a hlučné MLASK! Kanec se vzepjal uprostřed skoku, zkroutil se v náhlé agónii a svalil se do sněhu.

Haltův dlouhý, velký šíp vězel skoro celý v kančím boku, kam ho naplno zarazila síla hraničářova dlouhého luku. Zásáhl útočící nestvůru přesně za levou plec, vehnal hrot šípu přímo do jejího velikého srdce a probodl je.

Dokonalá trefa.

Halt prudce zastavil Abelarda, až se kolem rozlétla sprška sněhu, vrhl se k zemi a objal roztřeseného hochu. Willa přemohla nesmírná úleva a zabořil obličej do hrubého sukna hraničářovy pláštěnky. Nechtěl, aby někdo viděl slzy, které mu proudem tekly po tvářích.

Halt vzal opatrně Willovi z ruky nůž.

„Co sis prosím tě myslel, že s tímhle dokážeš?“ zeptal se.

Will jenom potřásl hlavou. Mluvit nemohl. Cítil, jak se o něj Cuk lehce otírá čenichem, a podíval se do těch velkých, moudrých očí.

Pak vypukl zmatek a vřava, protože k nim přispěchali lovci, obdivovali velikost druhého kance a poplácávali Willa po zádech za jeho odvalu. Stál mezi nimi, maličký, a pořád se styděl za slzy, které se mu koulely po tvářích, i když se sebevíc snažil je zastavit.

„Jsou to prohnané bestie,“ prohlásil sir Rodney a šťouchl holínkou do mrtvého kance. „Všichni jsme si mysleli, že je jen jeden, protože nikdy nevycházejí z doupěte společně.“

Will ucítil na rameni ruku. Otočil se a zjistil, že se dívá do očí Horácovi – a že bojovnický učeň užasle a obdivně kroutí hlavou.

„Zachránil jsi mi život,“ řekl. „Tohle byl ten nejstatečnější čin, co jsem kdy viděl.“

Will se pokusil přejít to děkování lehkým pokrčením ramen, ale Horác se nedal. Vzpomněl si na všechny ty chvíle, kdy Willovi ubližoval. A teď ho slabší kluk svým instinktivním jednáním zachránil před vražednými, drásajícími kly. Jistým dokladem Horácova postupného zmoudření bylo, že zapomněl na vlastní instinktivní čin, kdy se postavil mezi útočícího kance a hraničářského učně.

„Ale proč, Wille? My přece...“ Nezmohl se na to, aby větu dokončil, ale Will nějak poznal, co má na mysli.

„Horáci, možná jsme se spolu v minulosti prali,“ řekl. „Ale já proti tobě nic nemám. A nikdy jsem neměl.“

Horác kývl hlavou, ve tváři mu bylo vidět, že pochopil. Pak zřejmě dospěl k nějakému závěru. „Dlužím ti za svůj život, Wille,“ prohlásil rozhodně. „Nikdy na ten dluh nezapomenu. Jestli někdy budeš potřebovat kamaráda, jestli někdy budeš potřebovat pomoc, můžeš se obrátit na mě.“

Chlapci se na sebe chvíli dívali, pak Horác napřáhl ruku a Will ji stiskl. Rytíři stáli tiše v kruhu kolem nich jako němí svědci, kteří nechtějí narušit okamžik významný pro oba chlapce. Pak k nim přistoupil baron Arald, stoupl si mezi ně a každého objal jednou rukou.

„Hezky jste to řekli, oba dva!“ chválil je upřímně, a rytíři sborově přitakávali.

Baron se radostně usmíval. Bylo to skvělé dopoledne, to říkali všichni. Pořádné vzrušení. Složili dva velké kance. A teď dva z jeho svěřenců uzavřeli zvláštní druh přátelství, které vzniká jen při společně prožitém nebezpečí.

„Máme tu dva skvělé mladé muže!“ oznámil hlasitě celé skupině a opět se ozval sborový souhlas. „Halte, Rodney, vy oba můžete být na své učně hrdí!“

„To také jsme, můj pane,“ odpověděl sir Rodney. Pochvalně kývl na Horáce. Viděl předtím způsob, jakým se chlapec bez váhání postavil útoku čelem. A líbila se mu Horácova otevřená nabídka přátelství Willovi. Moc dobře si pamatoval, jak je viděl prát se spolu při dožínkách. Zdálo se, že klukovské rvačky mají už za sebou. Cítil hluboké uspokojení, že vybral Horáce pro bojovou školu.

Halt sám za sebe neříkal nic. Když se ale Will otočil a podíval se na svého mistra, mírně prošedivělý hraničář mu pohlédl do očí a prostě kývl.

A Will věděl, že to se u Halta vyrovná té nejsrdečnější pochvale.

Dvacet jedna

Během dní, které následovaly po lovu na kance, si Will všiml jisté změny v přístupu ostatních lidí k němu. Ve způsobu, jak s ním hovořili a jak se na něj dívali, když šel kolem, byla jistá vstřícnost, dokonce respekt. Nejnápadnější to bylo u vesničanů. Byli to prostí lidé s rozhledem omezeným na každodenní život, a tak měli sklony přikrášlovat a nadsazovat každou událost, která se nějak vymykala všednosti.

Než uběhl první týden, byly zvěsti o tom, co se na lovu událo, už natolik překroucené, že podle nich Will úplně sám složil oba kance, když zaútočili z křoví. Pár dní nato jste při poslechu příslušného příběhu mohli bezmála uvěřit, že ten hrdinský čin vykonal jediným šípem, kterým čistě prostřelil tělo prvního kance a druhého zasáhl do srdce.

„Já jsem toho vlastně až tak moc neudělal,“ svěřil se Haltovi jednoho večera, když seděli u krbu v útulné chaloupce na kraji lesa, kterou spolu sdíleli. „Vůbec jsem nejednal promyšleně. Prostě se to tak nějak sběhlo. A kance jste přece zabil vy, ne já.“

Halt jen pokyvoval hlavou, upřeně zíral na poskakující žluté plameny za mřížkou krbu.

„Lidi si můžou myslet, co se jim zachce,“ řekl tiše. „Nikdy si toho zbytečně moc nevšímej.“

Willovi ale ta sláva vadila. Cítil, že mu přerůstá přes hlavu. Taková úcta by ho těšila, kdyby vycházela z něčeho, co se skutečně přihodilo. V hloubi duše cítil, že udělal něco užitečného a možná dokonce chvályhodného. Jenomže příběh, jehož se stal hrdinou, byl od začátku do konce vymyšlený, a protože on byl v jádru čestný, nemohl na to být vůbec pyšný.

Bylo mu i trochu trapně, protože jako jeden z mála zúčastněných sledoval Horácův počáteční, instinktivní a odvážný krok, když se postavil mezi útočícího kance a Willa s Cukem. Vyprávěl i Haltovi, jak to bylo. Myslel si, že hraničář třeba bude mít příležitost ocenit před sirem Rodneyem Horácovu obětavou akci, ale mistr jen pokýval hlavou a stručně řekl:

„Sir Rodney to ví. Jemu nic neunikne. Má v hlavě víc než obyčejné rvačky a potyčky.“

A s tím se Will musel spokojit.

Přístup lidí z okolí hradu, rytířů z bojové školy, mistrů a učňů byl jiný. Tam měl Will pocit, že ho zkrátka berou a uznávají, že se zachoval správně. Všiml si, že lidé si teď víc pamatují jeho jméno, takže když měli s Haltem něco na práci v okolí hradu, zdravili ho stejně jako Halta.

Sám baron byl přátelštější než kdy předtím. Byl pyšný na to, jak dobře si vede jeden z jeho hradních svěřenců.

Will by nejraději všechno probral s Horácem. Jejich cesty se ale křížily málokdy, a tak příležitost nepřicházela. Chtěl by se ujistit, že bojovnícký učeň ví, že pro Willa nemají ty směšné povídačky, které zaplavily vesnici, žádný význam, a doufal, že jeho bývalý kamarád z opatrovny ví, že on se na šíření těch báchorek nijak nepodílí.

Willovo učení a výcvik mezitím postupovaly zvýšeným tempem. Halt mu oznámil, že za měsíc se vydají na Sněm – pravidelnou každoroční událost v hraničářském kalendáři.

Na Sněmu se scházívало všech padesát hraničářů, aby si vyměnili novinky, pohovořili si o problémech, které se

vyskytly v království, a vypracovávali plány. Pro Willa byl Sněm významný tím, že to byla také doba hodnocení učňů, kdy se zjišťovalo, zda jsou způsobilí postoupit s výcvikem do dalšího ročníku. Will měl smůlu, že se učil teprve sedm měsíců. Kdyby neprošel hodnocením na letošním Sněmu, musel by na další příležitost čekat celý další rok. Proto každý den od svítání do soumraku cvičil a cvičil. Pojem volná sobota byl pro něj dávno zapomenutým luxusem. Střílel jeden šíp za druhým do terčů různých velikostí, za různých podmínek, vstoje, vkleče, vsedě. Střílel i z postavení v úkrytu mezi stromy.

A cvičil s noži. Neúnavně házel, v kleku, v sedě, v odskoku doleva, v odskoku doprava. Cvičil se ve vrhání většího nože tak, aby cíl zasáhl nejprve jilec. Protože, jak pravil Halt, někdy potřebujete osobu, která je cílem, jenom omráčit, a tak není od věci vědět, jak na to.

Procvičoval plížení, učil se zůstat bez hnutí i v případě, že si byl jistý, že musel být odhalen, a zjistil, že lidé si ho velmi často prostě nevšimnou, dokud se skutečně nepohne a nevzdá to. Učil se trik, který používají pátrači, když očima přejedou nějaké místo a ihned se tam rychlým pohledem vrátí znovu, aby postřehli každý nepatrný pohyb. Učil se o zametačích – zvědech, kteří nepozorovaně následují pohybující se skupinu, aby přistihli každého, komu se snad podařilo zůstat nespátrěn, a vyjde z úkrytu, když skupina přejede.

Pracoval s Cukem, rozvíjel jejich vzájemný vztah a náklonnost, která mezi nimi oboustranně tak rychle zakořenila. Učil se využívat koníkův mimořádně vyvinutý čich a sluch a poznat podle toho varování před nebezpečím. Učil se signály, které byl kůň vycvičen vysílat ke svému jezdcí.

A tak nakonec nebylo divu, že Will stále odkládal cestu klikatou stezkou na hrad Redmont za Horácem, aby si s ním mohl promluvit. Bral to tak, že nějaká příležitost k setkání se dříve či později naskytne. Zatím mohl jen doufat, že Horác má díky svému jednání důvěru sira Rodneyho i dalších členů bojové školy.

Naneštěstí pro Horáce to vypadalo, že nic nemůže být dál od pravdy.

Sir Rodney byl z mladého urostlého učně zmatený. Podle všeho měl všechny vlastnosti, které bojová škola potřebovala. Byl statečný. Rozkazy plnil okamžitě a pořád projevoval mimořádnou dovednost při výcviku se zbraněmi. Jeho školní práce ale byla žalostná. Úkoly odevzdával pozdě, nebo odfláknuté. Zdálo se, že mu dělá problémy soustředit se na výuku – jako by byl pořád mimo. A k tomu všemu tu bylo podezření, že má zálibu ve rvačkách. Nikdo z instruktorů ho nikdy neviděl, že by se pral, ale často měl na těle modřiny a drobné pohmožděniny a podle všeho neměl mezi spolužáky žádné dobré kamarády. Všichni se mu naopak vyhýbali obloukem. To všechno vytvářelo obrázek svárlivého, nepřizpůsobivého, líného rekruta, který má určitou míru obratnosti se zbraní.

Když bojový mistr zvážil všechna pro a proti, začínal si se značnou dávkou neochoty myslet, že bude muset Horáce z bojové školy vyloučit. Vše k tomu směřovalo. Jenže instinkty mu napovídaly, že se mýlí. Že je tu ještě nějaká jiná okolnost, kterou přehlédl.

Ty okolnosti byly ve skutečnosti tři: Alda, Bryn a Jerome. A i v čase, kdy bojový mistr přemýšlel o budoucnosti svého nejnovějšího rekruta, si zase jednou Horáce podávali.

Vypadalo to, že Horác se pokaždé snaží najít místo, kde by mohl jejich pozornosti uniknout, jenže tři mazáci ho vyslídili. Pochopitelně to pro ně nebylo složité, jelikož měli síť špehů a informátorů mezi ostatními nováčky, kteří se jich báli ve škole i mimo ni. Tentokrát zahnali Horáce do kouta za zbrojnicí, na tiché místo, které objevil před několika dny. Stál obklíčený u kamenné zdi zbrojnice, tři kadeti v půlkruhu kolem něj. Každý z nich držel tlustý klacek a Alda měl přes ruku kus složeného hrubého plátna.

„Hledáme tě, bobánku,“ oznámil Alda. Horác mlčel. Očima přejížděl od jednoho k druhému a odhadoval, který z nich se pohne první.

„Bobánek nám dělá ostudu,“ ucedil Bryn.

„Dělá ostudu celý bojový škole,“ přidal se Jerome. Horác usilovně přemýšlel. Byl z jejich slov zmatený. Neměl ponětí, o čem mluví. Další Aldova věta mu v tom udělala jasno.

„Bobánka museli zachraňovat před velikým, zlým kancem,“ řekl.

„Zachránil ho mrňavej, plíživej, špionskej učedníček,“ přisadil si Bryn hlasem plným jízlivosti.

„A teď kvůli tomu vypadáme všichni jako pitomci.“ Když to Jerome říkal, šťouchl Horáce do ramene a narazil ho na hrubou kamennou zeď. Obličej měl zlostí celý rudý a Horác poznal, že se k něčemu chystá. Ruce podél těla se mu sevřely v pěst. Jerome si toho všiml.

„Nesnaž se mě zastrašit, bobánku! Je čas, abys dostal za vyučenou.“ Výhruzně vykročil. Horác se otočil, aby na něj viděl, a v tom okamžiku pochopil, že udělal chybu. Jeromův pohyb byla jen finta. Skutečný útok přišel od Aldy – než se Horác stačil vzepřít, navlékl mu přes hlavu silný jutový pytel a pevně ho zatáhl, takže Horác v něm byl sevřený od pasu nahoru, oslepený a bezmocný. Cítil, jak se mu kolem ramen omotávají další smyčky, které pytel upevňují. Pak přišly rány.

Horác bezmocně vrávorál, neschopný bránit se, a ti tři do něj mlátili hlava nehlava těžkými klacky, které si přinesli. Narazil do zdi a upadl, ruce připevněné k tělu nedokázaly pádu zabránit. Tři kluci pokračovali s tupou, bezuzdnou nenávistí, rány padaly dál, pršely na jeho nekrytou hlavu, paže a nohy.

„Teď si zavolej špionka, bobánku, ať tě zachrání.“

„To máš za to, že kvůli tobě vypadáme jako blbci.“

„Nauč se úctě k bojový škole, bobánku.“

Pokračovalo to dál a dál, i když se svíjel na zemi a pokoušel se uniknout ranám. Byl to nejhorší výprask, jaký mu kdy dali, a nepřestávali, dokud nezůstal nehybně ležet v milosrdném polovičním bezvědomí. Pak si do něj každý z nich ještě párkrát

bouchl a potom Alda stáhl pytel. Horác se roztřeseně nadýchl čerstvého vzduchu. Každé místečko na těle ho strašně bolelo. Odněkud zdálky zaslechl Brynův hlas.

„A teď dáme stejnou lekci špionkovi.“ Ostatní se smáli a bylo slyšet, že odcházejí. Tiše sténal, toužil po osvobozujícím bezvědomí, chtělo se mu spočinout v jeho černé, přívětivé náruči, aby ta bolest odešla, alespoň na chvíličku.

Pak ho naplno zasáhl význam Brynových slov. Chystali se totéž udělat Willovi – z toho pitomého důvodu, že si mysleli, že jeho odvážný čin na záchranu Horáce nějak ponížil je i bojovou školu. S nesmírným úsilím zahnal laskavé objetí temnoty a namáhavě se pokoušel postavit na nohy. Opřel se o zed', sténal bolestí, lapal po dechu a hlava se mu točila. Vzpomněl si na svůj slib Willovi: *Jestli někdy budeš potřebovat kamaráda, můžeš se obrátit na mě.*

Přišel čas ten slib splnit.

Dvacet dva

Will cvičil na otevřené louce za Haltovou chatou. Měl čtyři terče rozmístěné v různé vzdálenosti a střídavě do nich střílel, nikdy dvakrát za sebou do stejného terče. Halt mu tohle cvičení uložil a potom odjel za baronem, aby si promluvili o poselství, které přišlo od krále.

„Když budeš střílet dvakrát na stejný terč,“ vysvětloval mu, „nebudeš při určování směru a náměru spoléhat hned na první ránu. Tak se nikdy nenaučíš střílet instinktivně. Vždycky budeš potřebovat nejdřív nástřelnou ránu.“

Will věděl, že učitel má pravdu. Jenže to mu cvičení nikterak neusnadňovalo. A aby to bylo ještě těžší, Halt určil, že mezi jednotlivými výstřely nemá uplynout víc než pět vteřin.

Will se soustředěně mračil a vystřílel posledních pět šípů ze sady. Jeden za druhým v rychlém sledu prosvištěly přes louku a zadrnčely v terčích. Toho rána měl Will toulec vyprázdňený už podesáté. Udělal si přestávku, aby si prohlédl výsledky. Spokojeně pokyvoval hlavou. Všechny šípy zasáhly terč a většina z nich byla seskupena v černém vnitřním kruhu. Byla to mimořádně zdařilá série a dokazovala, že vytrvalé cvičení má svůj význam. Will pochopitelně netušil, že v království bylo mimo hraničářský sbor jen několik lukostřelců, kteří by se mu

vyrovnali. Ani lučištníci v královské armádě necvičili střelbu s takovou rychlostí a přesností. Byli vycvičení střílet ve skupině, vysílat na útočníka záplavu šípů. Proto se jejich výcvik soustředil spíše na koordinaci s ostatními, tak aby všechny šípy vylétly zároveň.

Zrovna odložil luk a chystal se vytáhnout šípy z terčů, když ho zvuk kroků za zády přiměl, aby se otočil. Trochu ho překvapilo, když viděl, že ho pozorují tři učni z bojové školy. Podle červených kabátů byli ze druhého ročníku. Žádného z nich neznal, ale přátelsky kývl na pozdrav.

„Dobré ráno,“ řekl. „Co vás sem přivádí?“

Nebylo zvykem narazit na učně bojové školy tak daleko od hradu. Všiml si tlustých klacků, které všichni drželi, a napadlo ho, že si nejspíš vyšli na výlet. Ten, co stál nejbliž, hezký blondatý kluk, se usmál a řekl: „Hledáme hraničářského učně.“

Will se nedokázal ubránit úsměvu. Hraničářská pláštěnka, kterou měl na sobě, ho přece jednoznačně označovala za hraničářského učně. Ale učeň bojové školy chtěl být třeba jen zdvořilý.

„Tak to jste ho našli,“ řekl jim. „Co si přejete?“

„Přinesli jsme ti vzkaz z bojové školy,“ oznámil ten kluk.

Byl pěkně svalnatý, jako všichni kadeti bojové školy, a urostlí byli i jeho společníci. Ted' se pohnuli blíž k němu a Will instinktivně couvl o krok. Měl pocit, že jsou až moc blízko. Blíž než bylo třeba, aby jen předali vzkaz.

„Týká se toho, co se stalo při lovu na kance,“ promluvil druhý kluk. Byl to pihovatý zrzek a na jeho nose bylo zřetelně vidět, že byl kdysi zlomený – možná při cvičném zápase v bojové škole. Will se neklidně ošil. Ve vzduchu viselo něco, co se mu nelíbilo. Blondatý kluk se pořád usmíval. Ale zrzek ani třetí kumpán, snědý kluk, který byl z té trojice nejvyšší, si zřejmě nemysleli, že je tu něco k smíchu.

„Vždyť víte,“ řekl Will, „lidi kolem toho napovídají spoustu nesmyslů. Já až tak moc neudělal.“

„My víme,“ vyštěkl zlostně zrzek a Will opět o krok couvl, protože se všichni přiblížili ještě víc. Haltův výcvik mu teď

začal v hlavě bít na poplach. *Nikdy lidem nedovol, aby se k tobě moc přiblížili*, slýchával. *Když se o to pokusí, měj se na pozor, bez ohledu na to, kdo to je nebo do jaké míry se chová přátelsky.*

„Jenže když se všude vytahuješ a každému vykládáš, jak jsi zachránil velkého nešikovného uče z bojové školy, tak nás zesměšňuješ,“ obvinil ho vysoký kluk. Will se na něj podíval a sraštil čelo.

„To jsem nikdy neřekl!“ namítl. „Já...“

A v tu chvíli, když jeho pozornost upoutával Bryn, Alda provedl svůj výpad – přiskočil s otevřeným pytlem, aby ho natáhl Willovi přes hlavu. Byla to stejná taktika, jakou tak úspěšně použili u Horáce, jenže Will už byl ve střehu, a tak když se druzí dva dali do pohybu, vycítil útok a zareagoval.

Nečekaně se vrhl vpřed směrem k Aldovi, udělal kotrmelec a převalil se pod pytlem. Pak kolem sebe máchl nohama a podkopl nohy Aldovi, načež se ten velký kluk poroučel k zemi a rozplácl se v trávě. Jenže byli tři a Will se jim nemohl ubránit. Uhnul Aldovi a Brynovi, ale když se překulil na nohy a zrovna se zvedal, Jerome napřáhl klacek a zasadil mu strašnou ránu mezi lopatky.

S výkřikem bolesti a úleku se Will zapotácel a vzápětí se klackem rozmáchl Bryn a udeřil ho do boku. Alda se mezitím zvedl na nohy, zuřil, že se mu Will předtím tak obratně vyhnul, a třískl ho do ramene.

Hrozně to zbolelo a Will v té křeči klesl na kolena.

Tři učni bojové školy se okamžitě shlukli u něj, obstoupili ho a uzavřeli jako v pasti, s klacky zvednutými k dalšímu bití.

„Tak dost!“

Zastavil je nečekaný hlas. Will se krčil na zemi, rukama si chránil hlavu a čekal, kdy ho začnou mlátit. Vzhlédl a uviděl, že o pár kroků dál stojí Horác a je samá modřina a pohmožděnina. V pravé ruce svíral cvičný dřevěný meč bojové školy. Jedno oko měl zmodralé a ze rtu mu ukapávala krev. V očích mu ale plála taková nenávist a strašlivé odhodlání, že tři starší kluci na chvíli zaváhali. Pak si ovšem uvědomili, že oni

jsou tři a že Horácův meč vlastně není o nic lepší zbraň než jejich klacky. V ten moment zapomněli na Willa, nechali ho a začali obkličovat Horáce. Těžké klacky drželi nachystané k úderu.

„Bobánek přišel za náma,“ řekl Alda.

„Bobánek si koleduje o další nakládačku,“ přidal Jerome.

„A bobánek ji dostane,“ prohlásil Bryn a sebejistě se šklebil. Jenže pak vyděšeně zaječel, protože do klacku udeřila nečekaná síla, vyrvala mu ho z ruky, roztočila ho a o několik kroků dál ho poslala k zemi.

Podobný jekot z pravé strany Brynovi prozradil, že totéž potkalo Jeroma.

Bryn zmateně zíral směrem, kterým odlétly klacky. Udělalo se mu slabo, když zjistil, že každý z klacků je probodnutý dlouhým černým šípem.

„Myslím, že jeden na jednoho bude férovější, ne?“ řekl Halt.

Bryna a Jeroma zachvátil děs, když spatřili hrozivě se tvářícího hraničáře, který stál ve stínu asi patnáct kroků od nich s dalším šípem už přiloženým k těživě dlouhého luku.

Jen Alda se zmohl na jakous takous známku odporu. „Tohle je věc bojové školy, hraničáři,“ zkoušel se z toho dostat hrubostí. „Uděláte nejlíp, když se o to nebudete starat.“

Will se pomalu zvedal. Postřehl temnou zlost, která při těch drzých slovech zaplála hluboko v Haltových očích. Na chvílku mu přišlo Aldy skoro líto, pak se mu ale připomněla cukavá bolest v zádech a ramenou a všechny soucitné myšlenky vzaly za své.

„Věc bojové školy říkáš, synku?“ pronesl Halt nebezpečně tichým hlasem. Přešel k nim a vzdálenost, která ho dělila od Aldy, překonal několika nečekaně rychlými, lehkými kroky. Než se Alda nadál, Halt stál sotva dva kroky od něj. A přesto tenhle učeň nepřestal být drzý. Hrozivý výraz Haltovy tváře Aldu děsil, ale když ho viděl zblízka, uvědomil si, že je o dobrou hlavu vyšší než hraničář, a zase se mu vrátila sebedůvěra. Celé roky se nechával znervózňovat záhadným

člověkem, který teď stál před ním. Nikdy ho nenapadlo, jak je vlastně titěrný.

Což byla toho dne druhá Aldova chyba. Halt byl malý. Ale titěrný nebyl ten správný výraz, který by ho vystihoval. A navíc Halt už mnohokrát bojoval s podstatně nebezpečnějšími protivníky, než byl učeň druhého ročníku bojové školy.

„Já jsem si nějak všiml, že tu byl napaden hraničářský učeň,“ poznamenal Halt mírně. „Tím se z toho stává i hraničářská věc, co myslíš?“

Alda pokrčil rameny. Už si věřil, že ať udělá hraničář cokoli, on si s tím hravě poradí.

„Tak se o to starejte, když chcete,“ odsekl a v hlase mu zazněl výsměch. „Mně je vlastně fuk jedno i druhý.“

Halt několikrát pokýval hlavou a vstřebával ta slova. Pak odpověděl. „Nu dobrá, myslím, že se o to *postarám* – tohle ale nebudu potřebovat.“

Za řeči vrátil šíp zpátky do toulce, zlehka odhodil luk stranou a zároveň se otočil. Alda ten pohyb bezděčně sledoval očima a najednou pocítil prudkou bolest, když mu Halt dupl hranou boty na místo mezi nártem a kotníkem. Alda se prudce shýbl, aby se chytil za poraněnou nohu, a hraničář se otočil na levé patě a pravým loktem vyrazil nahoru proti jeho nosu. Aldovi to zase zvedlo hlavu, zapotácel se a bolestí mu do očí vhrkly slzy. Na vteřinu nebo dvě se mu zamlžilo vidění, a také cítil slabý tlak pod bradou. Když se mu zrak vyjasnil, zjistil, že Haltovy oči jsou těsně u jeho. Neměly v sobě žádnou zášť. Místo ní tam bylo nekonečné pohrdání a opovržení, což bylo ještě děsivější.

Pichlavý tlak pod bradou trochu zesílil, a když se Alda zkusil podívat dolů, vyjekl strachy. Přímo pod bradou měl Haltův velký nůž, ostrý jako břitva, špičatý jako jehla a přitlačený k měkkým svalům jeho krku.

„Už *nikdy* se mnou takhle nemluv, chlapečku,“ řekl hraničář tak tiše, že Alda musel napínat uši, aby ta slova slyšel. „A už nikdy nevztahuj ruku na mého učně. Rozumíš?“

Veškerá nadutost Aldu opustila, srdce mu bušilo hrůzou a nebyl schopen slova. Nůž zatlačil na krk ještě silněji a Alda cítil, že mu pod límec stéká teplý pramínek krve. Haltovy oči náhle zaplály jako žhavé uhlíky v poryvu větru.

„Rozumíš?“ zopakoval, a Alda zaskřehotal odpověď. „Ano... pane.“

Halt ustoupil a bleskurychle zasunul nůž do pouzdra. Alda klesl k zemi a třel si bolavý kotník. Bylo jisté, že má pochroumané šlachy. Halt si ho nevšímal a obrátil se k dalším dvěma učňům z druhého ročníku. Tiskli se instinktivně jeden k druhému a s hrůzou ho sledovali v obavách, co přijde dál. Halt ukázal na Bryna.

„Ty,“ vyzval ho, „zvedni ten klacek.“ Z Haltových slov číselo pohrdání. Bryn se ustrašeně pohnul směrem, kde na zemi ležel jeho klacek. V dřevu ještě vězel Haltův šíp. Ve strachu před nějakým trikem nespouštěl Bryn z hraničáře oči, klekl si a rukou šmátral v trávě, dokud nenahmatal klacek. Pak si zase stoupl a nerozhodně ho držel v levé ruce.

„Teď mi vrať můj šíp,“ nařídil hraničář, a vysoký snědý kluk s námahou vyprostil šíp, přistoupil k Haltovi natolik blízko, aby mu ho mohl podat, a každý sval měl přitom napjatý očekáváním, že Halt udělá nějaký nečekaný pohyb. Halt si ale jen vzal šíp a zastrčil ho do toulce. Bryn chvatně couval zpět, aby na něj hraničář nemohl. Halt se nepatrně, opovržlivě usmál. Potom se obrátil k Horácovi.

„Ty modřiny ti udělal tenhle trojlístek, že?“ zeptal se. Horác byl chvíli zticha, pak si ale uvědomil, že mlčet dál nemá smysl. Nebyl tu žádný důvod, proč by měl ty tři surovce ještě chránit. Nikdy k tomu nebyl důvod.

„Ano, pane,“ řekl odhodlaně. Halt pokyvoval hlavou a mnul si bradu.

„To jsem si mohl myslet,“ řekl. „Nu dobrá, slyšel jsem, že ti to jde dost dobře s mečem. Co takhle cvičné utkání s tímhle hrdinou, co stojí tady přede mnou?“

Horácovi se ve tváři pomalu objevoval úsměv, když mu docházelo, co hraničář navrhuje. Vykročil vpřed. „Myslím, že by se mi to líbilo.“

Bryn o krok couvl. „Počkat!“ vykřikl. „Nemůžete po mě chtít, abych...“

Dál se nedostal. Hraničářovy oči se opět zatřípytily tím nebezpečným světlem, pohnul se kousek vpřed a jeho ruka znovu sjížděla k jilci saského nože.

„Ty máš klacek. On taky. Tak dělej!“ nařídil. Hlas měl tichý a nebezpečný.

S pocitem, že je v pasti, se Bryn obrátil k Horácovi. Když teď stáli proti sobě jen sami dva, zdaleka si na mladšího chlapce tolik netroufal. Každý slyšel o Horácově skoro nadpřirozeném nadání pro šermování.

Bryn se rozhodl, že nejlepší obranou je útok. Rozběhl se proti Horácovi a rozmáchl se k ráně shora. Horác ji hravě odrazil. Stejně lehce odrazil další dva Brynovy údery. Potom, když kryl Brynovu čtvrtou ránu, sjel těsně předtím, než se obě zbraně oddělily, dřevěnou čepelí podél Brynova klacku. Neexistovala žádná záštita, která by Brynovu ruku před tím úderem ochránila, a poctivé dřevo cvičného meče mu tvrdě narazilo do prstů. Bryn zařval bolestí, pustil těžký klacek, uskočil a poraněnou ruku svíral v druhém podpaží. Horác stál, připravený pokračovat.

„Neslyšel jsem, že by někdo dovolil skončit,“ řekl mírně Halt.

„Ale... on mě odzbrojil!“ zafňukal Bryn.

Halt se na něj usmál. „To ano. Ale já věřím, že ti dovolí zvednout klacek a pokračovat. Tak do toho!“

Bryn se podíval z Halta na Horáce a zase zpátky. Nikde neviděl slitování.

„Já nechci,“ odmítal slabým hláskem. Pro Horáce bylo neskutečné porovnat tuhle zkroušenou postavičku s tím jízlivým surovcem, který mu posledních pár měsíců dělal ze života peklo. Zdálo se, že Halt bere Brynovo prohlášení na vědomí.

„Poznameníme si tvou námitku,“ řekl zvesela. „Teď prosím pokračuj.“

Brynovi v ruce bolestně cukalo. Ale ještě horší než bolest byl strach z toho, co přijde, jistota, že Horác ho nemilosrdně ztrestá. Ohnul se, ustrašeně se natáhl po klacku a očima při tom visel na Horácovi. Mladší chlapec trpělivě počkal, dokud nebyl Bryn připraven, a pak náhle provedl klamný výpad vpřed.

Bryn strachy vyjekl a zahodil klacek. Horác znechuceně kroutil hlavou.

„Tak kdo je teďka bobánek?“ ptal se. Bryn uhýbal očima před jeho pohledem. Celý se scvrkl a oči měl zabodnuté do země.

„Jestli je to jenom bobánek,“ navrhoval Halt, „tak myslím, že mu musíš naplácat.“

Horácovi se na tváři objevil široký úsměv. Přiskočil, drapl Bryna za límec a otočil ho. Pak širokou plochou cvičného meče začal staršího kluka vyplácet na zadek, znovu a znovu, pronásledoval ho kolem mýtiny, protože Bryn se pokoušel před nemilosrdným trestáním utíkat. Bryn skučel, poskakoval a vzlykal, ale Horác ho pevně chytil za krk a pak už nebylo úniku. Když měl Horác pocit, že splatil všechno šikanování, rány a bolest, které zakusil on, konečně ho pustil.

Bryn se odpotácel, klesl na kolena do prachu a vzlykal strachem a bolestí.

Jerome v hrůze přihlížel tomu, co se dělo, a věděl, že brzy přijde na řadu on. Hodlal se vypařit, doufal, že vyklouzne, když se hraničářova pozornost upírala jinam.

„Udělej ještě jeden krok a střelím do tebe šíp.“

Will se pokusil napodobit tichý, hrozivý tón, jakým mluvil Halt. Z nejbližšího terče vytáhl několik šípů a jeden měl teď připravený, založený do tětiny. Halt se uznale ohlédl.

„Dobrý nápad,“ řekl. „Míř na levé lýtko. To bude hodně bolestivé zranění.“ Otočil se opět k místu, kde na zemi u Horácových nohou ležel a vzlykal Bryn. „Myslím, že má dost,“ prohlásil. Pak palcem ukázal přes rameno na Jeroma.

„Teď ty,“ oznámil stručně. Horác zvedl klacek, který zahodil Bryn, přešel k Jeromovi a podával mu ho. Jerome s vytrženými očima couval.

„Ne!“ vriskal. „To není fér! On...“

„No samozřejmě, že to není *fér*,“ souhlasil Halt klidným hlasem. „Chápu, že fér je podle tebe tři na jednoho. Dost řečí, do toho.“

Will mockrát slyšel rčení o tom, že krysa zahnaná do kouta se nakonec pustí do boje. Jerome to teď potvrdil. Přešel do útoku a Horác před deštěm ran překvapivě ustupoval. Jeromova sebedůvěra narůstala. Nějak nepostřehl, že Horác každý úder kryje jako nic, skoro pohrdavě. Jeromovy nejlepší rány Horácovu obranu ani neohrožily. Učeň druhého ročníku mohl stejně tak dobře tlouct do kamenné zdi. Potom Horác přestal ustupovat. Pevně se zapřel nohama a zastavil poslední Jeromův úder. Několik vteřin stáli těsně proti sobě a pak Horác začal Jeroma zatlačovat zpátky. Levou rukou sevřel Jeromovo pravé zápěstí, takže zbraně zůstaly zaklesnuté. Jeromovi se smekaly nohy po trávě, jak ho Horác zarputile tlačil dál a dál. Pak do něj naposledy pořádně šťouchl, až se Jerome rozplácl na zemi.

Jerome viděl, co se předtím stalo Brynovi. Věděl, že vzdát se nemá smysl. Vydrápal se na nohy a zoufale se bránil, protože teď přešel do útoku Horác. Zahnal Jeroma smrští seků zleva i zprava, šikmých seků a střech. Některé z úderů se Jeromovi podařilo vykrýt, ale prudkost Horácova útoku ho udolala. Rány mu přšely na holeně, lokty a ramena, skoro jak se jim zachtělo. Zdálo se, že Horác se zaměřuje hlavně na kosti, aby to co nejvíce bolelo. Tu a tam píchl kulatou špičkou meče Jeroma do žeber – jen tak silně, aby se udělala modřina, ale nezlomila kost.

Konečně měl Jerome dost. Uskočil před výpadem, zahodil klacek a padl na zem, hlavu přikrytou rukama. Zadnice mu vyzývavě trčela vzhůru. Horác se zastavil a tázavě se podíval na Halta. Hraničář nepatrně pokynul směrem k Jeromovi.

„Proč ne?“ prohlásil. „Taková příležitost se nenaskytne každý den.“

Nicméně i jeho překvapil hrozitánský kopanec, který Horác uštědřil té zadnici. Jerome zaryl nosem v prachu a smýklo to s ním o notný kus dopředu.

Halt zvedl klacek, který Jerome odhodil. Chvíli ho zkoumal, jak je těžký a vyvážený.

„Tohle vážně není žádná zbraň,“ prohodil. „Musí ti být divné, proč si ji vybrali.“ Pak hodil klacek Aldovi. „Hni sebou!“ rozkázal.

Blondatý kluk byl pořád schoulený na zemi a hladil si bolístku na kotníku. Nevěřicně se podíval na klacek. Po obličeji mu tekla krev z přeraženého nosu. Nikdy už nebude vypadat tak dobře jako předtím, pomyslel si Will.

„Ale... ale... já jsem zraněný!“ namítal a procítěně zakulhal. Nemohl uvěřit, že by po něm Halt chtěl, aby podstoupil stejný trest, jakého byl právě svědkem.

Halt mlčel a prohlížel si ho, jako by na to předtím nepomyslel. Aldovi na chvíli svítl záblesk naděje.

„To teda jsi,“ řekl hraničář. „To teda jsi.“ Vypadal trochu zklamaně a Alda už začínal věřit, že Haltův smysl pro čestnou hru ho ušetří výprasku, jaký dostali jeho kamarádi. Pak se hraničářův obličej rozjasnil.

„Ale počkat,“ řekl, „to je i Horác. Že je to tak, Wille?“

Will se usmál. „To rozhodně, Halte,“ potvrdil a Aldova jiskřička naděje pohasla.

Halt se teď obrátil k Horácovi a starostlivě se ho zeptal: „Horáci, nejsi moc těžce zraněný? Můžeš pokračovat?“

Horác se usmíval. Jeho oči se ale nesmály. „No, myslím, že to zvládnu,“ odpověděl.

„Dobrá, tak se to vyřešilo!“ zaradoval se Halt. „Budeme pokračovat, ano?“

A Alda věděl, že ani pro něj není úniku. Postavil se čelem k Horácovi a poslední souboj začal.

Z trojice násilníků byl Alda nejlepším šermířem a pro Horáce byl alespoň pár minut jakýms takýms soupeřem. Ale

když se chvíli vzájemně oťukávali údery a protiúderem, výpady a střehy, Aldovi rychle došlo, že Horác je proti němu mistr. Usoudil, že mu nezbyvá než zkusit něco neočekávaného.

Uvolnil se, pak změnil držení klacku a uchopil ho oběma rukama jako bojovou hůl a spustil sérii rychlých úderů zleva i zprava.

Horáce to na vteřinku zaskočilo a ustupoval. Ale vzpomínal se s kočičí rychlostí a zvolil sek na Aldovu hlavu. Kadet druhého ročníku se pokusil o běžný střeh, přehmátl a držel klacek na obou koncích, aby jeho středem kryl úder meče. Což byla teoreticky správná taktika. V praxi to dopadlo tak, že cvičný meč prostě klackem projel a Aldovi zbyly v rukách jen dvě nepoužitelné krátké tyčky. Naprosto vysílený je upustil na zem a bezbranně stál před Horácem.

Horác se podíval na kluka, který ho tak dlouhou dobu trýznil, a potom na meč ve své ruce.

„Tohle nepotřebuju,“ zamumlal a upustil meč.

Rána pravou pěstí zasáhla Aldovu čelist ze vzdálenosti necelé jedné stopy. Měla v sobě ale sílu Horácova ramene, váhu jeho těla a předlouhé měsíce útrap a osamělosti – osamělosti, jakou zná jen oběť šikanování.

Will udiveně zíral, jak ten úder zvedl Aldu ze země, mrštil jím vzad a s řachnutím ho poslal do prachu k jeho dvěma povedeným společníkům. Vzpomněl si na doby, kdy se s Horácem prával. Kdyby tehdy věděl, že Horác umí dát takovou ránu pěstí, nikdy by si s ním nezačínal.

Alda se nehýbal. Nejspíš se nějaký čas ani nebude moci hnout, pomyslel si Will. Horác udělal krok vzad, třel si zmodralé klouby a spokojeně odfukoval.

„Nemáte ponětí, jak skvělý to byl pocit,“ řekl. „Děkuju vám, hraničáři.“

Halt kývl na souhlas. „Já děkuju tobě za to, že ses zastal Willa, když ho napadli. A mimochodem, přátelé mi říkají Halt.“

Dvacet tři

V týdnech, které následovaly po konečném střetnutí se třemi kadety, kteří ho šikanovali, zpozoroval Horác jednoznačnou změnu života v bojové škole.

Nejvýznamnějším rysem té změny bylo, že Alda, Bryn a Jerome byli ze školy vyloučeni. Navíc byli vypovězeni z hradu a přilehlé vesnice. Sir Rodney měl nějaký čas podezření, že mezi mladšími uční školy je nějaký problém. Haltova nenápadná návštěva ho upozornila, v čem problém spočívá, a následné vyšetřování záhy vyneslo na světlo celý příběh o způsobu, jakým byl Horác šikanován. Sir Rodney vynesl rozsudek rychle a nesmlouvavě. Tři kadeti z druhého ročníku dostali půl dne, aby si sbalili své věci. Bylo jim poskytnuto něco peněz a jídlo na týden a byli odvezeni na hranice léna, kde jim bylo bez obalu a jednoznačně sděleno, aby se už nevraceli.

Jakmile byli pryč, Horácova situace se zásadně zlepšila. Pravidelný denní program byl stále stejně tvrdý a náročný. Ale bez dodatečné zátěže, kterou na něj nakládali Alda, Bryn a Jerome, Horác zjistil, že se s výcvikem, kázní a učením dokáže lehce vypořádat. Rychle projevili schopnosti, které v sobě podle sira Rodneyho měl. A co víc, jeho spolubydlící, když už se

nebáli pomsty starších učňů, začali být mnohem vstřícnější a přátelštější.

Krátce řečeno, Horác měl pocit, že jeho život se podstatně zlepšil.

Jen ho mrzelo, že za to nemůže Haltovi patřičně poděkovat. Po událostech, které se přihodily na louce, strávil Horác několik dnů na ošetřovně, kde se postarali o jeho podlitiny a pohmožděniny. Když ho pak propustili, zjistil, že Halt s Willem už odjeli na Sněm hraničářů.

* * *

„Už tam budeme?“ zeptal se Will, to dopoledne snad už podesáté.

Halt si jen malinko otráveně povzdechl. Kromě toho nijak nereagoval. Už byli na cestě tři dny a Will měl dojem, že Sněmoviště musí být blízko. Během poslední hodiny vnímal ve vzduchu neznámou vůni. Zmínil se o tom Haltovi a ten mu stručně sdělil: „To je sůl. Blížíme se k moři,“ a dál se o tom odmítal bavit. Will poodčku mrkl na svého mistra v naději, že se třeba uráčí podělit se s ním o nějaké další informace, ale hraničářův pronikavý zrak bedlivě zkoumal terén před nimi. Will si všiml, že čas od času se také dívá nahoru do stromů, které cestu lemovaly.

„Vy něco hledáte?“ zeptal se Will a Halt se v sedle otočil.

„Konečně užitečná otázka,“ ocenil. „Ano, vlastně hledám. Náčelník hraničářů nechává všude kolem Sněmoviště postavit hlídky. Když přijíždím, vždycky se je snažím obelstít.“

„Proč?“ zeptal se Will a Halt si dovolil nepatrně se pousmát.

„Udržuji se tak ve formě,“ vysvětloval. „Pokusí se dostat se nám nenápadně za záda a sledovat nás až na místo, aby mohli říct, že mě dostali. Je to hloupá hra, která se jim moc líbí.“

„Proč je to hloupé?“ nechápal Will. Znělo to přesně jako nějaké z těch cvičení, která s Haltem pravidelně prováděli. Hraničář se v sedle otočil a bez mrknutí oka zíral na Willa.

„Protože se jim to zatím nikdy nepovedlo,“ řekl. „A letos se budou snažit ještě víc, protože vědí, že mám s sebou učně. Budou chtít zjistit, jak jsi dobrý.“

„Patří to k té zkoušce?“ zeptal se Will a Halt přikývl.

„Je to její začátek. Pamatuješ, co jsem ti říkal včera večer?“

Will přikývl. Poslední dva večery u táborového ohně dával Halt Willovi tichým hlasem rady, jak si má počínat při Sněmu. Včera večer rozebírali taktiku pro případ, že by je někdo sledoval ze zálohy, a právě o tom teď Halt mluvil.

„Kdy budeme...“ začal Will, ale Halt byl najednou ve střehu. Varovně zvedl prst, aby Will mlčel, a Will ho okamžitě uposlechl. Hraničář mírně pootočil hlavu. Koně klidně jeli dál.

„Slyšíš to?“ zeptal se Halt.

Také Will natahoval krk. Připadalo mu, jako by odněkud za nimi zaslechl slabé údery kopyt, tedy možná. Nebyl si ale jistý. Kroky jejich vlastních koní všechny zvuky přicházející zezadu překrývaly. Pokud tam někdo byl, jel stejným krokem jako oni.

„Změň krok,“ zašeptal Halt. „Až řeknu tři. Raz, dva, tři.“

Špičkou levé nohy oba zároveň zlehka šťouchli koně do boku. Byl to pouze jeden z mnoha signálů, na které byli Cuk a Abelard naučení reagovat.

Oba koně ihned při dalším kroku zaváhali. Pak jakoby poskočili a zase pokračovali svým tempem.

Krátké zaváhání však časově posunulo pravidelné údery kopyt a Will stačil zaslechnout další dusání kopyt za jejich zády, něco na způsob zpomalené ozvěny. Pak ten jiný kůň také změnil krok, aby ho srovnal s nimi, a zvuk byl pryč.

„Hraničářský kůň,“ řekl tiše Halt. „To bude určitě Gilan.“

„Jak to víte?“ zeptal se Will.

„Takhle rychle umí změnit krok jenom hraničářský kůň. A bude to Gilan, protože pokaždé je to Gilan. Dělá mu dobře pokoušet se mě nachytat.“

„Proč?“ nerozuměl Will a Halt se na něj přísně podíval.

„Protože to byl můj poslední učeň,“ vysvětloval. „A bývalí učni se z nějakého důvodu prostě neustále snaží nachytat svoje bývalé mistry na švestkách.“ Vyčítavě se podíval na svého

nynějšího učně. Will se už chystal namítnout, že on by se po skončení výcviku nikdy takhle nechoval, ale pak mu došlo, že nejspíš ano, a to při té nejbližší příležitosti. Námitka zůstala nevyřčená.

Halt mu naznačil, aby mlčel, a propátrával cestu před nimi. Pak ukázal. „Tamhle v tom místě,“ řekl. „Jsi připraven?“

Blízko u cesty stál velký strom a jeho větve visely dolů kousek nad úroveň hlavy jezdce na koni. Will si ho chvíli prohlížel, potom kývl. Cuk s Abelardem pokračovali rovnoměrným krokem ke stromu. Když dojeli blíž, Will vysunul nohy z třmenů a vytáhl se do podřepu na Cukově hřbetu. Změna polohy Cukovu chůzi nijak neovlivnila.

Když projížděli pod větvemi, Will natáhl ruce, chytil se té nejnižší a vyhoupl se na ni. V okamžiku, kdy jeho váha odlehčila koníkům hřbet, začal Cuk našlapovat rázněji a při každém kroku vtlačoval kopyta do země, aby případný stopař nezjistil, že kůň je najednou lehčí a pravděpodobně bez jezdce v sedle.

Will tiše vyšplhal výš do koruny stromu, až našel místo, kde měl pevnou oporu a dobrý výhled. Mohl sledovat Halta a oba koně, jak pomalu jedou po cestě.

Když dojeli k další zatáčce, Halt pobídl Cuka, aby jel dál, pak zastavil Abelarda a zhoupal se ze sedla. Klekl si a vypadal, jako když zkoumá půdu a hledá stopy.

Teď mohl Will slyšet toho dalšího koně za nimi. Podíval se zpátky na cestu, po které přijeli, ale pronásledovatele skrývala další zatáčka.

Pak slabé údery kopyt ustaly.

Will měl sucho v ústech a srdce mu v hrudi tlouklo rychleji a rychleji. Připadalo mu, že to musí slyšet každý v okruhu tak padesáti kroků. Zvítězil však jeho výcvik a on stál bez hnutí na větvi stromu mezi listím a skvrnitými stíny a sledoval cestu, kterou přijeli.

Něco se pohnulo!

Zachytil ten pohyb jen koutkem oka, pak byl pryč. Upřeně zíral na to místo vteřinu nebo dvě a pak si vzpomněl na

Haltovy poučky: *Nezaměřuj pozornost jen na jedno místo. Pořád sleduj všechno kolem a pořád všechno pozoruj opakovaně. Uvidíš ho jako pohyb, ne jako postavu. Nezapomeň, že i on je hraničář a že je vycvičený v umění nebýt spatřen.*

Will se zaměřil na širší okolí a prozkoumával les za sebou. Během několika vteřin byl odměněn dalším pohybem. Ohnutá větvička se vrátila na své místo, když kolem ní tiše prošla neviditelná postava.

Pak, o dalších deset kroků dál, se nepatrně zakýval jeden keř. Potom spatřil trs vysoké trávy, jak se zvolna narovnává do původní polohy, v které ho předtím sešlápla právě procházející noha.

Will stál jako socha. Žasl nad tím, že jejich pronásledovatel se dokáže lesem pohybovat, aniž by ho Will zahlédl. Ten druhý hraničář zřejmě nechal koně někde vzadu a stopoval Halta pěšky. Willovy oči sjely na chvíličku k Haltovi. Mistr stále vypadal zahloubaný do nějaké stopy na zemi.

Z lesa vyšel další pohyb. Neviditelný hraničář teď minul Willův úkryt a vracel se zpátky k cestě, s úmyslem překvapit Halta zezadu.

Vysoká postava v šedozelené pláštěnce najednou jako by vyrostla ze země uprostřed cesty, nějakých dvacet kroků za klečícím Haltem. Will zamrkal. V jednom okamžiku tam postava nebyla. V příštím jako by se zhmotnil vzduch. Willova ruka se začala sunout k toulci na zádech, pak ale v pohybu ustala. Včera večer mu Halt říkal: *Počkej, až budeme mluvit. Když nebude mluvit, uslyší i sebemenší tvůj pohyb.*

Will polkl a doufal, že dlouhán přesun jeho ruky směrem k toulci nezaslechl. Podle všeho ale zastavil pohyb včas. Zdola slyšel veselé volání.

„Halte, Halte!“

Halt se otočil, pomalu se zvedal a oprašoval si kolena. S hlavou ke straně si pozorně prohlížel postavu stojící uprostřed cesty a nenuceně se opírající o dlouhý luk, stejný jako měl Halt.

„Nuže, Gilane,“ zavolal, „vidím, že tě pořád baví stejné staré vtipy.“

Vysoký hraničář pokrčil rameny a zvesela odpověděl: „Zdá se, že letos je to vtip o tobě, Halte.“

Když Gilan mluvil, Willova ruka rychle, ale tiše zajela do toulce, vybrala jeden šíp a vložila ho do tětiny luku. Teď zase mluvil Halt.

„Vážně, Gilane? A jaký to bude vtip? To mě zajímá.“

Když Gilan odpovídal svému někdejšímu mistrovi, bylo z jeho hlasu jasně slyšet, jakou má radost.

„No tak, Halte. Uznej to. Jednou jsem byl lepší než ty – a ty víš, kolik let jsem se o to pokoušel.“

Halt si zamyšleně mnul rukou mírně prošedivělou bradu.

„Vlastně mě ničí, že se o to pokoušíš pořád.“

Gilan se zasmál. „Měl bys vědět, Halte, jaká je to rozkoš pro bývalého učně, dostat svého mistra. No tak. Uznej to. Letos jsem vyhrál já.“

Zatímco dlouhán mluvil, Will opatrně napjal luk a zamířil na kmen stromu zhruba dva kroky vlevo od Gilana. V uších mu zněl Haltův pokyn: *Vyber si cíl dost blízko na to, abys ho vylekal, až vystřelíš. Ale pro všechno na světě, ne moc blízko. Jestli se pohne, nechci, abys skrz něj prostřelil šíp!*

Halt se nepohnul z místa v prostředku cesty. Gilan teď rozpačitě přešlapoval z nohy na nohu. Haltův klid mu pomalu začínal vadit. Zdálo se, že si najednou není úplně jistý, že se Halt opravdu jenom pokouší vyklíčovat z pasti.

Haltova další slova jeho podezření potvrdila.

„Ach ano ... učni a mistři. Zvláštní kombinace, to je pravda. Ale řekni mi, Gilane, můj bývalý učni, nezapomínáš letos na něco?“

Možná to bylo kvůli způsobu, jakým Halt položil mírný důraz na slovo „učni“, ale Gilan si najednou uvědomil, že se dopustil chyby. Začal otáčet hlavu a pátral po učni. Dočista na něj zapomněl.

Zrovna když s tím začal, Will vystřelil svůj šíp.

Prosvištěl vzduchem kolem vysokého hraničáře a se zadrnčením se zabodl do stromu, který si Will vybral. Gilan sebou leknutím trhl a pak se jeho oči obloukem zvedly do větví stromu, v jejichž úkrytu Will stál. Will obdivoval, jak byl Gilan i v okamžiku takového překvapení schopen rychle zareagovat a určit směr, odkud útočník vystřelil.

Gilan mrzutě vrtěl hlavou. Bystrýma očima rozeznal malou postavu v šedozeleném oblečení skrytou mezi stíny v listoví.

„Pojď dolů, Wille,“ zavolal Halt. „A seznam se s Gilanem, jedním z našich méně obezřetných hraničářů.“ Hleděl na Gilana a kroutil hlavou. „Říkával jsem ti to už odmalička, že? Pospíchej pomalu. Do ničeho se nežeň.“

Gilan poněkud zahanbeně přikyvoval. A styděl se dokonce ještě víc, když Will seskočil z nejnižší větve a vysoký hraničář viděl, jak malý a mladý ten učeň vlastně je.

„Zdá se,“ poznamenal, „že jsem byl tak zaujatý lovem na starou šedou lišku, že jsem přehlédl malou opičku schovanou ve větvích.“ Pousmál se nad vlastní chybou.

„Tak opička, jo?“ bručel Halt. „Řekl bych, že on dneska udělal opičku z tebe. Wille, tohle je Gilan, můj někdejší učeň a teď hraničář z léna Meric – i když nechápu, čím si to oni zasloužili.“

Gilan se usmál výrazně víc a podával ruku Willovi.

„A zrovna když jsem si myslel, že jsem tě konečně dostal, Halte,“ prohlásil upřímně. „Tak ty jsi Will,“ pokračoval a pevně Willovi potřásl rukou. „Jsem rád, že tě poznávám. To byla dobře odvedená prácička, mladíku.“

Will se zazubil na Halta a ten malinko, ale významně pohnul hlavou. Will si vzpomněl na poslední pokyn, který včera večer od Halta dostal:

Když někoho porazíš, nikdy se mu neposmívej. Buď velkorysý a něco na jeho jednání pochval. Nebude mít radost z porážky, ale líp ji unese. Ukaž mu, že si ho vážíš. Pochvalou můžeš získat přítele. Posměšky si vždycky naděláš jen nepřátele.

„Ano, já jsem Will,“ řekl. Pak přidal: „Nemohl byste mě naučit, jak to děláte, že se takhle pohybujete? Bylo to úžasné.“

Gilan se smutně usmál. „Myslím, že až tak moc skvělé to nebylo. Nejspíš jste o mně věděli už dávno.“

Will zavrtěl hlavou, vzpomněl si, jak moc se musel namáhat, aby Gilana vypátral. Teď, když na to myslel, zněla jeho chvála i jeho prosba ještě opravdověji, než si uvědomoval.

„Viděl jsem vás, když jste dorazil,“ řekl. „A viděl jsem, kde jste. Ale od té chvíle, co jste zašel za tu zatáčku, jsem vás vůbec nezahlédl. Chtěl bych se umět pohybovat jako vy.“

Willova očividná upřímnost Gilana potěšila, bylo mu to vidět ve tváři.

„Tedy, Halte,“ řekl, „vidím, že tenhle mladík nemá jen nadání. Má i vynikající způsoby.“

Halt je oba pozoroval: svého nynějšího učně a svého bývalého učně. Kývnutím směrem k Willovi ocenil jeho zdvořilá slova.

„Nenápadně se pohybovat, to uměl Gilan vždycky ze všeho nejlíp,“ prohlásil. „Prospělo by ti, kdyby tě to chtěl naučit.“ Přistoupil ke svému bývalému učni a vzal ho jednou rukou kolem ramen. „Jsem rád, že tě zase vidím.“

Přátelsky se objali. Potom Halt ustoupil na délku paže a pozorně si Gilana prohlížel.

„Jsi rok od roku hubenější,“ řekl nakonec. „Kdy si na ty kosti pořídíš nějaké svaly?“

Gilan se smál. Podle všeho spolu takhle žertovali už dlouho.

„Zdá se, že ty máš dost za nás za oba,“ rýpl si. Dloubl Halta do žeber, vůbec ne jemně. „Co to tady vidím? Nezačíná ti růst břicho?“ Zazubil se na Willa. „Vsadím se, že teď jen posedává v chatě a tebe nechá dělat všechny domácí práce.“

Než stačili Halt nebo Will odpovědět, otočil se a zahvízdal. Za pár vteřin vyklusal ze zatáčky na cestě jeho kůň. Když vysoký mladý hraničář přecházel ke koni a nasedal, Will si všiml meče, který visel v pochvě u sedla. Zmateně se otočil k Haltovi.

„Já myslel, že meče nosit nesmíme,“ řekl tiše. Halt se na okamžik nechápavě zamračil. Pak sledoval Willův pohled a zjistil, co ho k té otázce vedlo.

„Ne že bychom nesměli,“ vysvětloval, když oba také nasedali na koně. „Jde o to, čemu dát přednost. Stát se dobrým šermířem trvá léta a na to my nemáme čas. Musíme rozvíjet i jiné schopnosti.“

Viděl, že Willova pusa je připravena vyslovit další otázku, a pokračoval. „Gilanův otec je rytíř, takže Gilan už cvičil s mečem několik let, když se dal k hraničářům. Byl považován za zvláštní případ a měl dovoleno v tom výcviku pokračovat, i když byl mým učněm.“

„Ale já myslel...,“ spustil Will a pak ztichl. Gilan klusal na koni k nim a Will si nebyl jistý, jestli by bylo zdvořilé vyslovit další otázku před ním.

„Tohle před Haltem nikdy neříkej,“ radil Gilan, protože zaslechl Willova poslední slova. „Odpoví ti jenom: ‚Ty jsi jen učeň. Ty ještě nemáš co myslet.‘ Nebo: ‚Kdybys opravdu myslel, neptal by ses.‘“

Will se musel usmát. Přesně tahle slova slýchal od Halta a Gilan ho napodobil úplně dokonale. Teď se na něj ale oba vyčkávavě dívali a chtěli slyšet otázku, kterou měl na jazyku, takže se do toho pustil.

„Jestli je Gilanův otec rytíř, neměl nárok na bojovou školu? Nebo si o něm taky mysleli, že je moc malý?“

Halt s Gilanem se podívali jeden na druhého. Halt zdvihl jedno obočí a pak pokynul Gilanovi, aby odpověděl sám.

„Mohl jsem jít do bojové školy,“ vysvětloval Gilan. „Ale já si vybral hraničáře.“

„Někdo to tak dělá, víš?“ dodal klidně Halt. Will se nad tím zamyslel. Vždycky předpokládal, že k hraničářům nechodí šlechtici. Podle všeho se mýlil.

„Ale já myslel...,“ začal, a ihned si uvědomil svou chybu. Halt s Gilanem se podívali na něj, pak jeden na druhého a svorně prohlásili:

„Ty jsi jen učeň. Ty ještě nemáš co myslet.“

Pak obrátili koně a odklusali. Will chvatně srovnal Cuka a cválal za nimi. Když je dohonil, oba hraničáři uhnuli koně ke straně a uvolnili mu místo mezi sebou. Halt se tvářil nepřístupně jako vždycky. Ale když jeli v přátelském tichu dál, Willa začínalo zaplavovat příjemné pomyšlení, že je teď součástí výjimečné, pevně propojené skupiny.

Byl to hřejivý pocit, že někam patří, jako by poprvé ve svém životě dorazil domů.

Dvacet čtyři

„Něco se děje,“ řekl tiše Halt a dával svým dvěma společníkům znamení, aby přitáhli koním otěže.

Tři jezdci přecvālali poslední čtvrt míle ke Sněmovišti. Jakmile vyjeli na malé návrší, spatřili přímo pod sebou mezi stromy volné prostranství vzdálené asi sto kroků. Ve vyrovnaných řadách stály malé stany pro jednoho a vzduch byl provoněný dýmem táborových ohňů. Na jedné straně prostranství viděli lukostřeleckou výzbroj a nedaleko od stromů se volně popásalo několik desítek malých a huňatých hraničářských koní.

Dokonce i z místa, odkud se dívali, byl patrný rozruch a neklid panující v celém táboře. Uprostřed mezi řadami stanů stál jeden větší stan o rozměrech nejméně šestkrát šest kroků a sdostatek vysoký, aby v něm mohl pohodlně stát i urostlý muž. Boční strany byly vyrolované nahoru a Will rozeznával skupinu mužů v šedo zelených oděvech, kteří stáli kolem stolu a byli zjevně zabraní do hovoru. Zatímco je pozorovali, jeden z mužů se od skupiny oddělil a běžel ke koni, který čekal přímo u vchodu. Nasedl, obrátil koně na zadních, procvālal táborem a zamířil k úzké stezce mezi stromy na protějším konci.

Taktak stačil zmizet v hlubokých stínech pod stromy, když tu z opačného směru přicválal další jezdec, projel mezi stany a před velkým zastavil. Kůň ještě ani nestál, a jezdec už z něj seskakoval a mířil ke skupince uvnitř.

„Co to je?“ zeptal se Will. Svrástil čelo, když si všiml, že několik malých stanů jejich majitelé strhávají a balí.

„To nevím,“ odpověděl Halt. Ukázal na řady stanů. „Zkuste najít vhodné místo k táboření. Já zjistím, co se děje.“

Pobídl Abelarda, potom se otočil a ještě volal: „Stany zatím nestavte. Jak to vypadá, možná je ani nebudeme potřebovat.“ Pak Abelardovy podkovy zaduněly po trávníku, když cválal do středu tábora.

Will s Gilanem našli místo k táboření pod velkým stromem v přijatelné vzdálenosti od ústředního shromaždiště. Pak nevěděli, co by měli dělat dál, a tak si sedli na kládu a čekali, až se Halt vrátí. Gilan Willovi vysvětlil, že větší stan je velitelský a Halt jako hraničář s vyšší hodností do něj smí vstoupit. Velitel sboru hraničářů Crowley ve stanu každý den jednal se svým štábem, organizovali činnost a porovnávali a vyhodnocovali zprávy, které přinesli jednotliví hraničáři na Sněm.

Většina stanů v okolí našich dvou mladých hraničářů byla opuštěná, ale před jedním netrpělivě sem a tam přecházel hubený vytáhlý hraničář a vypadal úplně stejně zmateně jako Gilan a Will. Když je uviděl sedět na kládě, šel se k nim přidat.

„Je něco nového?“ staral se okamžitě a zatvářil se zklamaně, když Gilan odpověděl: „Na to jsme se právě chtěli zeptat my tebe.“ Napřáhl ruku k pozdravu. „Ty jsi Merron, že?“ řekl a potřásl si rukama.

„Správně. A ty Gilan, jestli se dobře pamatuju.“

Gilan představil Willa a jejich nový společník, muž asi třicetiletý, se na něj zkoumavě zadíval.

„Tak ty jsi Haltův nový učeň,“ poznamenal. „Byli jsme na tebe zvědaví. Víš, já měl být jedním z rozhodčích v tvém případě.“

„Měl být?“ rychle se zeptal Gilan a Merron se na něj podíval.

„Ano. Pochybuju, že bude Sněm ještě pokračovat.“ Chvilí váhal a pak dodal: „Vy jste to asi neslyšeli?“

Druzí dva vrtěli hlavou.

„Morgarath zase něco chystá,“ řekl tiše Merron a Will ucítil, jak mu při zaslechnutí toho jména po zádech přeběhl mráz.

„Co se stalo?“ zeptal se Gilan a napětím přimhouřil oči. Merron potřásl hlavou a špičkou boty nespokojeně ryl do země.

„Zatím se nic jistého neví. Zprávy jsou zmatené. Ale vypadá to, že před pár dny pronikla průsmkem Tří stupňů skupina wargalů. Přemohli tamní strážce a zamířili k severu.“

„Morgarath byl s nimi?“ zeptal se Gilan. Will zůstával potichu, jen valil oči. Nezmohl se na jedinou otázku, vlastně by Morgarathovo jméno ani nedokázal vyslovit.

Merron místo odpovědi pokrčil rameny. „To se neví. Já si to zatím ani nemyslím, ale Crowley už dva dny vysílá zvědy. Možná je to jen nájezd. Jenže jestli jde o něco většího, mohlo by to znamenat začátek další války. A pokud ano, pak je velká škoda, že jsme ztratili lorda Lorriaca.“

Gilan se zaujetím vzhlédl. „Lorriac je mrtvý?“ podivil se, a Merron přikývl.

„Zřejmě mrtvice. Nebo srdce. Našli ho mrtvého před několika dny, neměl na sobě žádné známky zranění. Strnule zíral přímo před sebe. Byl nadobro mrtvý.“

„Ale on byl přece v nejlepších letech!“ zvolal Gilan. „Ještě před měsícem jsem ho viděl a byl zdravý a silný jako býk.“

Merron krčil rameny. Žádné vysvětlení neměl. Znal jenom fakta. „Myslím, že to může potkat každého,“ soudil. „Jeden prostě nikdy neví.“

„Kdo je lord Lorriac?“ zeptal se tiše Will Gilana. Mladý hraničář odpovídal a nevěřicně kroutil hlavou: „Lorriac ze Stedenu. Byl to velitel královské těžké jízdy. Pravděpodobně náš nejlepší velitel jezdecký. Jak řekl Merron, kdyby byla válka, citelně by nám chyběl.“

Ledová ruka strachu sevřela Willovi srdce. Co byl na světě, lidé mluvili o Morgarathovi šeptem, pokud o něm vůbec mluvili. Tento veliký nepřítel se stal bezmála mýtem – legendou z dávných, temných časů. Teď se mýtus znovu stával skutečností – útočící, hroživou skutečností. Podíval se na Gilana a hledal uklidnění, ale hezký obličej mladého hraničáře vyjadřoval jenom pochyby a obavu z budoucnosti.

* * *

Halt se k nim opět připojil skoro až za hodinu. Bylo už po poledni, proto Will s Gilanem připravili jídlo – chleba, studené maso a sušené ovoce. Mírně prošedivělý hraničář sklouzl z Abelardova sedla, vzal si od Willa misku a rychle jídlo ukusoval.

„Je po Sněmu,“ oznámil stručně mezi dvěma sousty. Merron zahlédl Halta přijíždět, takže k nim znovu přispěchal. Krátce se s Haltem pozdravili a pak Merron vyslovil otázku, na kterou mysleli všichni.

„Znamená to válku?“ zeptal se ustaraně, ale Halt zavrtěl hlavou.

„To nevíme jistě. Podle posledních zpráv je Morgarath stále v horách.“

„Tak proč wargalové pronikli přes hranice?“ zeptal se Will. Všichni věděli, že wargalové dělají jen to, co chce Morgarath. Bez jeho rozkazu by něco takového nikdy nepodnikli. Halt odpověděl se zachmuřeným výrazem ve tváři.

„Je to jen malá skupina – je jich snad padesát. Jejich cílem bylo odvést pozornost. Crowley si myslí, že když byly naše stráže zaměstnány pronásledováním wargalů, z hor proklouzli dva kalkarové a ukryli se někde na Pláni samoty.“

Gilan tiše hvízdal. Merron sebou dokonce překvapeně trhl. Tváře obou mladých hraničářů vyjadřovaly naprosté zděšení nad tou novinou. Will neměl ponětí, kdo můžou být kalkarové, ale podle Haltova výrazu a reakcí Gilana a Merrona to dobrá zpráva nejspíš nebyla.

„Oni pořád ještě žijí?“ podivil se Merron. „Já myslel, že vyhynuli už před spoustou let.“

„Ale ano, rozhodně ještě žijí,“ řekl Halt. „Zbyli jenom dva, ale i to je dost velký důvod k obavám.“

Nastalo dlouhé ticho. Nakonec se Will musel nesměle zeptat: „Co jsou zač, ti kalkarové?“

Halt smutně zavrtěl hlavou. Nebylo to téma, které by chtěl probírat s někým tak mladým, jako je Will. Jenže vzhledem k tomu, co je všechny čekalo, neměl na vybranou. Chlapec se to musel dozvědět.

„Když Morgarath plánoval povstání, chtěl něco víc než jen obyčejnou armádu. Věděl, že kdyby dokázal své nepřátele zastrašit, hodně by mu to usnadnilo práci. A tak během let podnikl několik výprav do Deštných a temných hor a hledal.“

„Co hledal?“ zeptal se Will, i když měl nepříjemný pocit, že tuší, jaká bude odpověď.

„Hledal spojení, které by mohl použít proti království. Hory jsou starobylou a neprobádanou částí světa. Po staletí se v nich nic nezměnilo a povídá se, že tam prý stále žijí podivná zvířata a prastaré obludy. Ukázalo se, že na těch povídačkách je pravdy až moc.“

„Jako třeba wargalové,“ řekl Will a Halt přikývl.

„Ano. Jako wargalové. A Morgarath je velice rychle zotročil a podrobil své vůli,“ dodal s trochou hořkosti v hlase. „Ale pak Morgarath objevil kalkary. A ti jsou horší než wargalové. O moc, o moc horší.“

Will mlčel. Představa bestií, které jsou ještě horší než wargalové, byla mírně řečeno znepokojivá.

„Byli celkem tři. Ale jeden byl asi před osmi lety zabit, takže o nich víme trochu víc. Představ si tvora, něco mezi velkou opicí a medvědem, který chodí po zadních, a budeš mít jakous takous představu, jak asi kalkarové vypadají.“

„Takže i je Morgarath ovládá svými myšlenkami, jako wargaly?“ zeptal se Will. Halt zavrtěl hlavou.

„Ne. Jsou mnohem inteligentnější než wargalové. Ale jsou úplně posedlí po stříbře. Uctívají ho a schovávají a Morgarath

jim ho zřejmě dává ve velkém množství, takže oni plní jeho přání. A vedou si dobře. Když stopují kořist, dovedou být neuvěřitelně prohnání.“

„Kořist?“ ptal se Will. „Jakou kořist?“

Halt s Gilanem si vyměnili pohledy a Will pochopil, že jeho mistrovi se o tomhle tématu moc mluvit nechce. Chvíli si myslel, že Halt se chystá spustit další obsáhlý výklad o jeho nekonečných otázkách. Když mu ale začal klidně odpovídat, došlo Willovi, že jde o mnohem vážnější věc než hloupou zvědavost.

„Kalkarové jsou zabijáci. Jakmile jim řekneš, kdo se má stát obětí, udělají všechno, aby toho člověka za každou cenu dostali a zabili.“

„Nemůžeme je zastavit?“ ptal se Will a oči mu rychle sjely k Haltovu dlouhému luku a toulci ježatému černými šípy.

„Zabít kalkaru je velice těžké. Mají hustou srst, tak slepenou a zcuchanou, že je pevná jako šupiny. Šíp může projít jen stěží. Nejlepší je na ně válečná sekera nebo široký meč. Nebo by to také mohla vyřešit dobrá rána těžkým kopím.“

Willovi se na chvíli ulevilo. Ti kalkarové pomalu vypadali nepřemožitelně. V království byla ale spousta zdatných rytířů, kteří se s nimi nepochybně budou umět vypořádat.

„Takže to byl nějaký rytíř, kdo jednoho z nich před osmi lety zabil?“ zeptal se. Halt zavrtěl hlavou.

„Ne rytíř. Tři rytíři. Aby ho zabili, museli být tři a jen jeden z nich ten boj přežil. A co víc, zůstal nadosmrti zmrzačený,“ pochmurně uzavřel Halt.

„Tři muži? A samí rytíři?“ nemohl uvěřit Will. „Ale jak –“

Gilan mu skočil do řeči, než stačil otázku dokončit. „Potíž je v tom, že když se dostaneš tak blízko, abys mohl použít meč nebo kopí, kalkara tě klidně zastaví dřív, než se na něco zmůžeš.“

Při řeči jeho prsty zlehka poklepávaly na jilec meče, který mu visel u pasu.

„Jak zastaví?“ nerozuměl Will. Gilanova slova okamžitě zahнала chvilkový pocit úlevy. Tentokrát mu odpověděl Merron.

„Jeho oči,“ řekl vytáhlý hraničář. „Když se mu podíváš do očí, znehybní tě to a jsi úplně bezmocný – tak jako had svým pohledem znehybní ptáka, než ho spolkne.“

Will se na všechny tři nechápavě díval, z jednoho na druhého. To, co říkal Merron, vypadalo hodně přitažené za vlasy, než aby to byla pravda. Jenže Halt mu nijak neodporoval.

„Znehybní... jak to může dokázat? To mluvíš o nějakém kouzlu?“

Halt pokrčil rameny. Merron vypadal rozpačitě. Nikdo z nich to nechtěl rozebírat.

„Někdo tomu říká kouzlo,“ řekl nakonec Halt. „Já bych řekl, že je to spíš nějaký druh hypnózy. V každém případě má Merron pravdu. Když tě kalkara přinutí podívat se mu do očí, ochromí tě nesmírná hrůza a nejsi schopný udělat nic na svou záchranu.“

Will se vyděšeně rozhlédl, jako by čekal, že z tichých stromů každou chvilku zaútočí napůl lidoop a napůl medvěd. Cítil, jak se mu v prsou rozlévá panika. O Haltovi si myslel, že je nepřemožitelný. Ale teď tu Halt seděl a podle všeho připouštěl, že těm děsivým obludám se nedá ubránit.

„Opravdu se nedá nic udělat?“ zeptal se zoufale. Halt pokrčil rameny.

„Podle lidových povídaček se bojí ohně. Potíž je stejná jako předtím, dostat se dost blízko, aby jim oheň mohl ublížit. Stopovat kalkary a nést přitom otevřený oheň je těžké. Loví nejraději v noci a viděli by tě přicházet.“

Pro Willa bylo těžké uvěřit tomu, co slyšel. Halt mluvil o tom všem velice věcně a Gilana s Merronem ta zpráva očividně poplašila.

Dusné ticho, které nastalo, prolomil Gilan otázkou: „Proč se Crowley domnívá, že je Morgarath využívá?“

Halt se rozmýšlel. Crowleyovy domněnky se dozvěděl na důvěrné poradě. Pak pokrčil rameny. Dřív nebo později se to bude muset dozvědět každý, a oni všichni *byli* příslušníci hraničářského sboru, dokonce i Will.

„Už je dvakrát využil v loňském roce – aby zabili lorda Northolta a lorda Lorriaca.“ Všichni tři mladíci se po sobě zmateně podívali, takže pokračoval: „Všichni si mysleli, že Northolta zabil medvěd, pamatujete?“ Will pomalu přikývl. Ted' si vzpomněl. Když byl u Halta první den jako učeň, hraničář dostal zprávu o smrti nejvyššího velitele. „Tehdy mě napadlo, že na to, aby zahynul takovým způsobem, je Northolt příliš zkušený lovec. Crowley s tím zřejmě souhlasí.“

„Ale co Lorriac?“ zeptal se Merron. „Všichni říkají, že to byla mrtvice.“ Halt po něm střelil pohledem a pak odpověděl: „To jsi slyšel? Nu, jeho lékaře to hodně překvapilo. Prohlásil, že nikdy neviděl zdravějšího člověka. Na druhou stranu...“ Odmlčel se a Gilan jeho myšlenku dokončil: „...to mohla být práce kalkarů.“

Halt přitakal. „Přesně tak. Neznáme všechny účinky mrazivého pohledu, kterým vládnou. Když ta hrůza trvá dlouho, může být dost velká, aby zastavila lidské srdce. A vyskytly se jisté neurčité zprávy, že v té oblasti bylo spatřeno velké tmavé zvíře.“

V malé skupince pod stromy opět zavládlo ticho. Kolem nich sem a tam pobíhali hraničáři, strhávali stany a sedlali koně. Halt je konečně všechny vytrhl z jejich úvah.

„Měli bychom se vydat na cestu. Merrone, ty se budeš muset vrátit do svého léna. Crowley chce, aby byla všechna vojska v pohotovosti a připravená k boji. Rozkazy dostaneme každou chvíli.“

Merron přikývl a zamířil ke svému stanu. Pak se zastavil a ještě se otočil. Něco v Haltově hlase, způsob, jakým řekl ‚ty se budeš muset vrátit do svého léna‘, ho přimělo k zamyšlení.

„A co vy tři?“ řekl. „Kam pojedete vy?“

Willovi bylo jasné, co Halt odpoví, ještě dřív, než to uslyšel. Přesto mu však děsem ztuhla krev v žilách, když ta slova zazněla: „My půjdeme po těch kalkarech.“

Dvacet pět

Tábor bzučel jako úl, hraničáři strhávali stany, balili svou výstroj a přivazovali sedlové brašny. Několik prvních jezdců už odjelo zpět do svých lén.

Will utahoval popruhy na brašnách a dal zpátky těch několik věcí, které vyndali. Halt seděl pár kroků od něj, prohlížel si mapu oblasti kolem Pláně samoty a zamyšleně se mračil. Plán jako taková byla rozsáhlá nezmapovaná oblast, kde bylo zakresleno jen pár bodů a žádné cesty. Padl na něj stín, a když vzhlédl, spatřil nad sebou stát Gilana s ustaraným výrazem ve tváři.

„Halte,“ mluvil tiše a naléhavě. „Jseš si tímhle jistý?“

Halt se mu podíval pevně do očí. „Velice jistý, Gilane. Musí se to prostě udělat.“

„Ale je to ještě kluk!“ namítl Gilan a zadíval se na Willa, který přivazoval brašnu za Cukovo sedlo. Halt zhluboka vzdychl a uhnul očima před Gilanovým pohledem.

„To já vím. Ale je to hraničář. I když je jen učeň, je členem sboru jako my všichni.“ Viděl, že Gilan hodlá dál protestovat kvůli obavám o Willa, a pocítil vlnu sympatie k bývalému učni.

„Gilane, kdyby byl svět dokonalý, takovému riziku bych ho nevystavil. Tohle ale není dokonalý svět. V tomhle boji bude

muset každý sehrát svou roli, dokonce i kluci jako Will. Morgarath se připravuje na něco velkého. Crowleyovi zvědové tajně vyslechli, že ke všemu je ještě ve styku se Skandijci.“

„Se Skandijci? Proč?“

Halt pokrčil rameny. „Podrobnosti neznáme, ale já bych řekl, že doufá, že s nimi uzavře spolek. Za peníze budou bojovat proti komukoli. A zřejmě budou stejně tak bojovat za kohokoli,“ dodal hlasem plným odporu k žoldáctví. „Jde o to, že je nás moc málo. Cowley se zároveň snaží povolat armádu. Normálně bych se za kalkary nevydal s jednotkou menší než pět zkušených hraničářů. Ale on mi je prostě nemůže dát. Takže mi musejí stačit dva, kterým věřím nejvíc – ty a Will.“

Gilan se trošku usmál. „Tedy, za to každopádně děkuju.“ Haltova důvěra ho potěšila. Svého někdejšího mistra pořád uznával. Tak jako většina členů hraničářského sboru.

„A kromě toho jsem si myslel, že až spadneme do těch hrůz, ten tvůj starý rezavý meč by se nám mohl hodit,“ prohodil Halt. Hraničářský sbor rozhodl moudře, když povolil Gilanovi pokračovat ve výcviku s mečem. I když o tom vědělo jen málo lidí, Gilan byl jedním z nejlepších šermířů v Araluenu.

„A pokud jde o Willa,“ pokračoval Halt, „nepodceňuj ho. Vždycky si ví rady. Je hbitý a odvážný a už je zatraceně dobrý střelec. A co je nejlepší, rychle mu to myslí. Moje představa je taková, že jestli se dostaneme kalkarům na stopu, můžeme ho poslat pro posily. Nám to pomůže a on bude mimo nebezpečí.“

Gilan se zamyšleně poškrábal na bradě. Když mu Halt vše vysvětlil, zdálo se, že nic jiného hraničářskému sboru nezbyvá. Podíval se staršímu druhovi do očí a kývnutím dal najevo, že situaci chápe. Pak se otočil, aby se postaral o svůj vak, a zjistil, že Will už mu ho zabalil a přivázel k sedlu. Usmál se na Halta.

„Máš pravdu,“ řekl. „Myslí mu to dobře.“

* * *

Všichni tři za chvíli odjeli, zatímco ostatní hraničáři ještě dostávali rozkazy. Mobilizovat araluenskou armádu nebude

žádný malý úkol. Hraničáři budou mít na starosti její koordinaci a také doprovod jednotlivých vojsk z padesáti lén na seřadiště na Uthalských pláních. Jelikož Gilan a Halt byli pověřeni pátráním po kalkarech, bylo nutno uložit koordinaci jednotek z jejich lén jiným hraničářům.

Halt vedl své dva společníky cestou na jihovýchod. Moc toho nenamluvili. Závažnost úkolu, který měli před sebou, potlačila dokonce i Willovu vrozenou zvědavost. Zatímco tiše jeli vpřed, jeho vnitřní zrak mu neustále kreslil obrazy divokých tvorů, podobných medvědům s opičími rysy – tvorů, které možná nedokáže přemoci ani někdo tak zdatný, jako je Halt.

Nakonec ale hrůzostrašné obrazy ustoupily a Willa začalo zajímat, jaký je Haltův plán, pokud vůbec nějaký měl.

„Halte,“ ozval se trochu bázlivě, „kde podle vás kalkary najdeme?“

Halt se podíval na vážnou chlapeckou tvář vedle sebe. Postupovali hraničářským tempem zrychleného pochodu – čtyřicet minut v sedle, při jízdě rovnoměrným cvalem, pak dvacet minut po svých, kdy muži rovnoměrně klusali a odlehčené koně vedli.

Každé čtyři hodiny zastavovali k hodinovému odpočinku, pojedli rychlé jídlo složené ze sušeného masa, sucharů a ovoce, potom se zabalili do pláštěnek a spali.

Ted' už nějakou dobu putovali a Halt usoudil, že je čas na odpočinek. Odvedl Abelarda z cesty pod ochranu stromů v nedalekém lesíku. Will a Gilan ho následovali, pustili otěže a nechali koně popásat.

„Nejlepší, co dokážu vymyslet,“ odpovídal Halt na Willovu otázku, „je začít u jejich brlohu a zjistit, jestli jsou někde poblíž.“

„A víme, kde to je?“ zeptal se Gilan.

„Podle nejlepších tajných zpráv, které máme, je to někde na Pláni samoty, za Kamennými píšťalami. Prozkoumáme tu oblast a uvidíme, co tam najdeme. Jestli v té oblasti jsou, měli bychom zjistit, že v okolních vesnicích postrádají pár ovcí nebo

koz. Další věc ale bude přimět samotné vesničany k řeči. Lidi z plání toho dvakrát moc nenamluví ani v lepších časech.“

„Co to je, ta pláň, co o ní mluvíte?“ zeptal se Will s pusou plnou sucharů. „A co jsou vlastně Kamenné píšťaly?“

„Pláň samoty je rozsáhlá rovina s vysokou trávou, skoro bez stromů, převážně skalnatá,“ vykládal Halt. „Pořád tam fouká vítr, ať tam přijdeš v kteroukoli roční dobu. Je to ponuré místo a Kamenné píšťaly jsou jeho nejpochmurnější část.“

„Ale co jsou –“ začal Will, ale Halt hned pokračoval.

„Kamenné píšťaly? To vlastně nikdo neví. Je to kruh vztyčených kamenů vybudovaný v dávných časech rovnou uprostřed té části pláně, kde nejvíc fouká.“

Nikdo nikdy nepřišel na to, k čemu původně sloužily, ale jsou seřazeny tak, aby se vítr stácel kolem kruhu a profukoval řadami otvorů v těch kamenech. Neustále vydávají podivné skučení, i když na mou duši nechápu, proč si kdo myslel, že to zní jako píšťaly. Je to strašidelný a protivný zvuk a je slyšet na míle daleko. Po několika minutách už ho máš dost – ale on trvá dál a dál celé hodiny.“

Will mlčel. Představa ponuré pláně, po které se prohání vítr, a kamenů, z nichž bez ustání vychází strašidelné skučení, jako by zbavila pozdní odpolední slunce posledních zbytků tepla. Úplně se otřásl. Halt si toho všiml, naklonil se dopředu a povzbudivě ho poplácal po rameni.

„Hlavu vzhůru,“ řekl. „Nic není nikdy tak zlé, jak se zdá. Teď si trochu odpočineme.“

* * *

Na okraj Pláně samoty dorazili druhého dne v poledne. Halt měl pravdu, pomyslel si Will, bylo to rozlehlé, ponuré místo. Jednotvárná pláň se táhla před nimi míli za mílí, porostlá vysokou šedivou trávou, vysušovaná a ošlehávaná věčným větrem.

Skoro to vypadalo, jako by ten vítr byl živá bytost. Hrál jim na nervy, vytrvale a stejnoměrně vál od západu, ohýbal trávu a proháněl se rovinou Pláně samoty.

„Už chápete, proč se jí říká Pláň samoty?“ ptal se Halt a přitáhl Abelardovi otěže, aby Gilan s Willem došli na jeho úroveň. „Když jedete proti tomu prokletému větru, máte pocit, jako byste byli poslední živou bytostí na světě.“

Will uznal, že je to pravda. V široširé pláni se cítil maličký a bezvýznamný. A k pocitu bezvýznamnosti se přidružil pocit bezmoci. Zdálo se, že v pustině, kterou projíždějí, působí tajemné síly – síly, které výrazně převyšují jejich vlastní schopnosti. Těžká, depresivní atmosféra toho místa podle všeho ovlivňovala i jindy veselého a živého Gilana. Jenom Halt vypadal pořád stejně, nepřístupný a zamlklý jako vždy.

Jak jeli dál, začínal se Willa postupně zmocňovat neklid. Jako by tu něco číhalo, něco mimo dosah jeho rozumového chápání. Něco, co v něm vyvolávalo nepříjemný pocit. Nedokázal to postihnout, nemohl ani říct, odkud to přichází nebo jakou to má podobu. Bylo to prostě tu, bylo to všudypřítomné. Posunul se v sedle, zvedl se v třmenech a zkoumal jednotvárný obzor v naději, že objeví zdroj toho všeho. Halt si jeho nepokoje všiml.

„Už o nich víš,“ prohodil. „To jsou ty kameny.“

Jakmile Halt vyřkl ta slova, Will si uvědomil, že to, co mu tísní mysl a svírá žaludek strachy, je zvuk – tak jemný a tak vytrvalý, že ho nedokázal jako zvuk vnímat. Asi to bylo tak, jak říkal Halt, dostali se na doslech Kamenných píšťal. Protože teď už ten zvuk rozeznával. Byla to nemelodická série tónů, všechny vznikaly najednou a vytvářely ostrý, protivný zvuk, který drásl nervy a mučil mysl. Levá ruka mu spontánně sjela k jilci saského nože a ten pevný, důvěrně známý dotyk mu přinesl úlevu.

Pokračovali dál celé odpoledne, ale zdálo se, jakoby po pusté jednotvárné pláni neujeli ani míli. Obzor za nimi ani před nimi se nevzdaloval ani nepřibližoval. Jako kdyby se v té pustině pohybovali na místě. Neměnný rezavý svist

Kamenných pískal byl s nimi celý den, a jak šli, postupně sílil, což byl jediný důkaz, že se pohybují vpřed. Hodiny ubíhaly, zvuk trval dál a pro Willa nebylo nijak lehké ho snášet. Nervy měl napjaté k prasknutí, myslel si, že se zblázní. Když začalo slunce klesat za západní obzor, Halt přitáhl Abelardovi otěže.

„Přes noc si odpočineme,“ oznámil. „Potmě je skoro nemožné udržovat přímý směr. Nejsou tu žádné výrazné orientační body, podle kterých by se dal směr určit, takže bychom se snadno mohli motat v kruzích kolem dokola.“

Druzí dva vděčně sesedli. Byli sice v dobré kondici, ale hodiny postupu zrychleným pochodem je nesmírně vyčerpaly. Will začal prozkoumávat okolí několika zakrslých keřů, které na pláni rostly, a sháněl dříví na oheň. Halt pochopil, co má v úmyslu, a zavrtěl hlavou.

„Oheň ne,“ prohlásil. „Bylo by nás vidět na míle daleko a my nemáme ani představu, kdo by nás mohl pozorovat.“

Will se zastavil a malou otýpku, kterou nasbíral, upustil na zem. „Vy myslíte kalkary?“ hlesl. Halt pokrčil rameny.

„Ty, nebo lidi z plání. Nemůžeme vědět, jestli někteří z nich nejsou s kalkary ve spolku. Konec konců žít v těsném sousedství s takovými šelmami může dost dobře skončit spoluprací s nimi, už jen kvůli zajištění vlastního bezpečí. A my nechceme, aby se rozneslo, že na pláni jsou cizinci.“

Gilan odsedlával Blaze, svého hnědáka. Položil sedlo na zem a drhl koně hrstí všudypřítomné suché trávy.

„Nemyslíš si, že už by nás spatřili?“ zeptal se. Halt otázku několik vteřin zvažoval a pak odpověděl.

„Možná že ano. Je toho tolik, co nevíme – například kde mají vlastně kalkarové brloh, jestli lidé z plání jsou, nebo nejsou jejich spojenci, jestli nás někdo z nich neviděl a neohlásil, že tu jsme. Ale dokud se *nedozvím*, že nás viděli, budeme předpokládat, že ne. Takže žádný oheň.“

Gilan neochotně přikývl. „Samozřejmě máš pravdu,“ souhlasil. „I když já bych kvůli hrnku kafe snad vraždil.“

„Tak rozdělej oheň a uvař si ho,“ poradil mu Halt, „a možná si z toho kafe nestačíš ani usrknout.“

Dvacet šest

Byl to studený, neveselý tábor. Hraničáři, znavení tvrdým pochodovým tempem, pojedli skromné jídlo – opět suchar, sušené ovoce a studené maso – a omyli se studenou vodou z čutor. Pohled na zásoby jídla, které s sebou vezli a které bylo prakticky bez chuti, se Willovi pomalu začínal protivit. Will a Gilan se pak zabalili do pláštěnek a spali. První hlídku si vzal Halt.

Pro Willa to nebylo první drsné táboření, které musel od začátku svého výcviku vydržet. Bylo to však poprvé, kdy chybělo i to malé potěšení z praskajícího ohně či alespoň možnost spát u teplého ohniště. Spal neklidně, pronásledovaly ho nepříjemné sny plné strašlivých nestvůr, divných a děsivých věcí, které zůstávaly skoro mimo jeho vědomí, ale přitom natolik blízko, že cítil jejich znepokojivou přítomnost.

Byl skoro rád, když jím Halt jemně zatřásl, aby ho vzbudil na hlídku.

Vítr hnal mraky přes bledý měsíc. Kvílivá píseň kamenů byla hlasitější než jindy. Will byl celý sklíčený, přemýšlel o tom, jestli kameny nebyly postavené právě proto, aby takhle ubíjely lidskou mysl. Dlouhá tráva kolem jejich tábora syčela v

odezvě na vzdálené skučení píšťal. Halt ukazoval místo na obloze, udávající úhel stoupání, který si měl Will zapamatovat.

„Až měsíc opíše tenhle úhel,“ říkal svému učni, „předáš hlídku Gilanovi.“

Will přikývl, zvedl se a protahoval si ztuhlé svaly. Vzal si luk s toulcem a přešel ke keři, který Halt vybral pro hlídku. Hraničáři na stráži nikdy nestáli na volném prostranství u tábořiště, ale vždycky deset nebo dvacet kroků poodešli a našli si úkryt. Tak se zmenšila pravděpodobnost, že by je cizinci směřující k táboru mohli uvidět. Byla to jedna z mnoha dovedností, které si Will během měsíců výcviku osvojil.

Vyndal dva šípy z toulce a držel je dvěma prsty v ruce s lukem. Takhle je bude držet po celé čtyři hodiny své hlídky. Kdyby šípy potřeboval, nebude muset udělat žádný zbytečný pohyb, aby je vytáhl z toulce – pohyb, který by mohl útočníka varovat. Pak si na hlavu natáhl kapuci pláštěnky, aby lépe splynul s nepravidelným tvarem křoviska. Očima stále přejížděl ze strany na stranu, jak ho to učil Halt, bez ustání zaostřoval na jinou vzdálenost, od blízkého tábořiště po vzdálený nejasný horizont. Takto nebudou jeho oči zaměřené pouze na jednu vzdálenost a jednu oblast a budou moct lépe postřehnout možný pohyb. Čas od času pomalu přešel kolem dokola a prozkoumával okolí. Postupoval velmi zvolna, aby jeho pohyb byl co nejméně viditelný.

Kvílení kamenů a syčení větru v trávě vytvářelo neměnnou kulisu. Začínal ale rozeznávat i jiné zvuky – šustění malých zvířat v trávě i další, které nebylo možné tak snadno vysvětlit. Při každém z nich se mu rozbušilo srdce obavami, jestli to třeba nejsou kalkarové plížící se ke spícím postavám jeho druhů. Jednou byl přesvědčený, že slyší dech nějakého velkého zvířete. Zachvátil ho strach a svíral mu hrdlo, dokud se smysly napnutými na nejvyšší mim nepochopil, že vlastně slyší, jak jeho společníci ve spánku tiše oddychují.

Věděl, že ze vzdálenosti větší než pět kroků je díky pláštěnce, stínům a tvaru keře v pozadí pro lidské oko téměř neviditelný. Nevěděl ale, jestli jsou kalkarové odkázaní jen na

zrak. Třeba mají i jiné smysly, které jim prozradí, že v křovisku se skrývá nepřítel. Třeba se právě teď přibližují víc a víc, schovaní ve vysoké zvlněné trávě, připravení udeřit...

Jeho nervy, už tak neúnosně napjaté tísnivou písni Kamenných píšťal, ho poháněly, aby se točil dokola a hledal zdroj každého nového zvuku, který zaslechl. Věděl ale, že právě to by ho prozradilo. Nutil se do pomalých pohybů, opatrně se otáčel směrem, odkud se domníval, že přišel neznámý zvuk. Vyhodnocoval a posléze zavrhoval každé nové nebezpečí.

Během těch dlouhých čtyř hodin napjatého pozorování neviděl nic víc než uhánějící mraky, mizející měsíc a zvlněné moře trávy, které je obkličovalo. Než měsíc na obloze vystoupal do stanovené výšky, byl fyzicky i psychicky na dně. Vzbudil Gilana, aby převzal hlídku, a pak se zase zabalil do své pláštěnky.

Tentokrát se mu nezdálo nic. Byl tak utahaný, že spal hlubokým spánkem až do šedého úsvitu.

* * *

Kamenné píšťaly spatřili v poledne. Byl to našedlý a překvapivě malý kruh žulových monolitů, jež stály na vyvýšeném místě na pláni. Stanovená trasa cesty vedla jezdce ve vzdálenosti více než půl míle kolem kamenů a Will byl rád, že to není blíž. Skličující píseň byla teď hlasitější než kdy předtím, v poryvech větru se tišila a opět sílila.

„Až příště potkám někoho, kdo bude hrát na píšťalu,“ prohlásil zachmuřeně Gilan, „natrhnu mu pysk.“

Pokračovali v cestě, míle ubíhaly, hodina za hodinou byla jedna jako druhá, nic nového se neobjevovalo a za zády jim kameny vytrvale slabě skučely a připravovaly je o nervy.

* * *

Ten obyvatel plání vyrostl náhle z trávy nějakých padesát kroků před nimi. Byl malý, oblečený v šedivých hadrech a dlouhé rozčuchané vlasy mu visely na ramena. Několik vteřin na ně zlostně civěly jeho divoké oči.

Willovo srdce se ani nestačilo vzpamatovat z úleku, který mu to zjevení způsobilo, a muž byl pryč, běžel sehnutý trávou, jako by se do ní ponořil. Zakrátko zmizel, tráva ho dočista pohltila. Halt se chystal pobídnout Abelarda k pronásledování, ale rozmyslel si to. Šíp, který okamžitě vytáhl a vložil do tětiny, zůstal nepoužitý. I Gilan byl připravený střílet, jeho reakce byly stejně rychlé jako Haltovy. Také on střelu zadržel a tázavě pohlédl na svého velitele.

Halt pokrčil rameny. „Třeba to nic neznamená,“ řekl. „Nebo třeba běžel o nás říct kalkarům. Ale přece ho nemůžeme zabít jen kvůli podezření.“

Gilan se krátce chraptivě zasmál, spíš aby uvolnil napětí způsobené nečekaným objevením toho člověka.

„Nevidím žádný rozdíl v tom,“ prohlásil, „jestli my najdeme kalkary, nebo oni najdou nás.“ Halt se na něj chvíli upřeně zadíval, a zareagoval bez špetky humoru.

„Věř mi, Gilane,“ řekl, „že v tom je nesmírný rozdíl.“

Už nepostupovali zrychleným pochodem, ale zvolna ujížděli vysokou trávou. Kvílení kamenů za jejich zády začínalo trochu slábnout, což Willovi přineslo velkou úlevu. Uvědomil si, že vítr teď odnáší zvuky od nich pryč.

Od chvíle, kdy se před nimi náhle objevil ten muž z plání, uplynul nějaký čas a další známky života se nevyskytly. Po celé odpoledne Willa trápila jedna otázka.

„Halte?“ zkusil to. Nebylo jisté, jestli mu Halt nenařídí, aby zmlkl. Hraničář se na něj podíval s povytaženým obočím, což znamenalo, že je ochoten odpovídat na otázky, a tak Will pokračoval. „Proč myslíte, že Morgarath chce využít kalkary? Co si od toho slibuje?“

Halt věděl, že na jeho odpověď čeká i Gilan. Srovnal si myšlenky. Moc se mu nechtělo o tom mluvit, protože odpověď byla postavena hlavně na domněnkách a intuici.

„Kdo ví, proč Morgarath vůbec co dělá?“ začal pomalu. „Úplnou odpověď ti nemůžu dát. Můžu ti říct jen to, co si myslím – a co si myslí i Crowley.“

Rychle se na své společníky podíval. Z jejich napjatých výrazů bylo zřejmé, že jsou ochotní přijmout jeho dohady jako hotovou věc. Hořce si pomyslel, že pověst neomylného člověka může být někdy pořádné břemeno.

„Válka je na spadnutí,“ pokračoval. „To už je jasné. Wargalové se dali na pochod a doneslo se k nám, že Morgarath je ve spojení s Ragnakem.“ Postřehl, že Will se zatvářil trochu zmateně. Gilan nepochybně věděl, kdo je Ragnak. „Ragnak je vrchní náčelník, či nejvyšší vládce, jestli chceš, Skandijců – mořských vlků.“ Všiml si záblesku pochopení a mluvil dál.

„Tohle bude podle všeho větší válka než ta, kterou jsme vybojovali minule. Budeme potřebovat všechny muže, které máme, a nejlepší velitele, aby nás vedli. A na to podle mě myslí Morgarath. Snaží se nás oslabit tím, že poštvě kalkary, aby zavraždili naše vůdce. Northolt, nejvyšší velitel armády, a Lorriac, náš nejlepší velitel jezdeckva, už jsou mrtví. Jejich hodnosti samozřejmě převezmou jiní, ale v období takové změny nutně dojde k nějakým zmatkům a nebude se postupovat jednotně. A to je podle mě cílem Morgarathova plánu.“

Gilan zamysleně promluvil. „Je tu ještě něco dalšího. Oba dva měli zásadní podíl na jeho porážce. Ničí systém našeho velení a zároveň se i mstí.“

Halt přikývl. „To je určitě pravda. A pro zvrácenou Morgarathovu mysl je pomsta silnou pohnutkou.“

„Takže si myslíte, že přijde další zabíjení?“ zeptal se Will a Halt mu pevně pohlédl do očí.

„Myslím, že dojde k dalším pokusům. Morgarath je dvakrát poslal zabít určenou oběť a vyšlo mu to. Nevidím žádný důvod, proč by nešli po dalších. Morgarath nenávidí spoustu lidí v království. Třeba samotného krále. Nebo třeba barona Aralda – v poslední válce mu způsobil jistou pohromu.“

A vy taky, napadlo Willa a na chvíli ho přepadl strach o mistra. Už se chystal vyslovit domněnku, že i Halt by mohl být vybranou obětí, ale pak mu došlo, že Halt to nejspíš moc dobře ví sám. Gilan položil staršímu hraničáři další otázku: „Jednu věc nechápu. Proč se kalkarové vrací do svojí skrýše? Proč se jen nepřesunou od jedné oběti k druhé?“

„Myslím, že to je jedna z mála výhod, které máme,“ prohlásil Halt. „Jsou divocí, nelítostní a inteligentnější než wargalové. Nejsou to ale lidé. Umějí se soustředit jen na jeden cíl. Ukaž jim oběť a oni ji uštvou a zabijou, nebo při tom pokusu sami zahynou. Když oběť dostanou, vrátí se do svého brlohu. Pak je Morgarath – nebo někdo z jeho poskoků – poštvou na další oběť a oni zase vyrazí. Nejlépe bychom je dokázali zastavit na cestě, pokud budou mít určenou novou oběť. Nebo je zabít v doupěti, pokud oběť mít nebudou.“

Will se potisící podíval na jednotvárnou travnatou pláň ležící před nimi. Tam někde číhají dvě strašlivé nestvůry a v hlavách už možná mají příští oběť. Halt jeho úvahy přerušil.

„Slunce zapadá,“ řekl. „Klidně se můžeme utábořit tady.“

Celí ztuhlí se zhoupali ze sedel a uvolnili koním břišní popruhy, aby měli větší pohodlí.

„Pro tuhle zatracenou končinu je typická jedna věc,“ prohlásil Gilan a rozhlížel se kolem. „Každé místo je k táboření stejně dobré. Nebo špatné.“

* * *

Willa probudil z bezesného spánku dotek Haltovy ruky na rameni. Vybalil se z pláštěnky, mrkl na stoupající měsíc a zamračil se. Nemohl spát víc než pouhou hodinu. Chtěl to říct, ale Halt mu položil prst na rty, aby byl zticha. Will se rozhlédl a zjistil, že Gilan už je vzhůru a že stojí nad ním s hlavou otočenou k severovýchodu, odkud přijeli, a naslouchá.

Will vstával, pohyboval se opatrně, aby nenadělal zbytečný hluk. Mimovolně sáhl po zbraních, když ale pochopil, že bezprostřední nebezpečí nehrozí, ulevilo se mu. Druzí dva

soustředěně naslouchali. Potom Halt zvedl ruku a ukazoval k severu.

„Je to zase tam,“ řekl tiše.

Pak to Will uslyšel, i přes nárek Kamenných píšťal a svist větru v trávě, a krev mu ztuhla v žilách. Bylo to pronikavé, zvířecí vytí nabírající na síle a výšce, nelidský zvuk, který se k nim po větru nesl z hrdla nějaké hrozný příšery.

Po pár vteřinách se ozvalo další vytí. Bylo trochu hlubší a zdálo se, že přichází o něco víc zleva než to první. Willovi nebylo třeba říkat, co ty zvuky znamenají. Věděl to.

„To jsou kalkarové,“ pochmurně řekl Halt. „Mají novou oběť a vyrazili na štvanici.“

Dvacet sedm

Řev lovících kalkarů se vytrácel kamsi na sever a tři hraničáři prožili bezesnou noc. Když ty zvuky předtím zaslechli poprvé, Gilan šel osedlat Blaze. Kvůli strašlivému vytí těch dvou bestií hnědák nervózně frkal. Halt ale Gilana gestem ruky zastavil.

„Za něčím takovým se nepustím potmě,“ řekl stručně. „Počkáme do úsvitu, pak se poohlédneme po jejich stopách.“

Najít stopy bylo dost snadné, neboť kalkarové se zřejmě nijak nesnažili svůj postup skrývat. Dvě mohutná těla zdupávala vysokou travu a zanechávala za sebou zřetelnou stopu směřující k severovýchodu. Halt našel stopu první z příšer, pak o pár minut později objevil Gilan druhou, asi tři sta kroků vlevo a postupující rovnoběžně – dost blízko na to, aby si netvoři přišli na pomoc v případě napadení, ale dost daleko, aby se vyhnuli pasti nastražené na toho druhého.

Halt se chvíli rozmýšlel a potom dospěl k rozhodnutí.

„Ty si vezmeš toho druhého,“ řekl Gilanovi. „Will a já půjdeme za tímhle. Chci mít jistotu, že oba udržují stejný směr. Nerad bych, aby se jeden z nich vrátil a vpadl nám do zad.“

„Myslíte, že vědí, že jsme tady?“ zeptal se Will a ze všech sil se snažil, aby jeho hlas zněl klidně a lhostejně.

„Mohli by. Ten člověk z plání, kterého jsme viděli, měl čas, aby je varoval. Nebo je to jen náhoda a oni vyražejí za dalším úkolem.“ Podíval se na pruh pošlapané trávy, vytrvale směřující stále jedním směrem. „Rozhodně se zdá, že mají nějaký cíl.“ Otočil se opět ke Gilanovi. „V každém případě měj oči otevřené a dávej dobrý pozor na Blaze. Koně ty šelmy ucítí dřív než my. Nechceme padnout do léčky.“

Gilan přikývl a odklonil Blaze zpátky k druhé stopě. Halt dal rukou signál a všichni tři hraničáři se rozjeli vpřed směrem, kterým se pustili kalkarové.

„Já budu sledovat stopu,“ řekl Halt Willovi. „Ty koukej po Gilanovi, pro jistotu.“

Will upřel pohled na vysokého hraničáře, který ujížděl stejným tempem nějakých dvě stě kroků od nich. Blaze byl vidět jen od plecí nahoru, dolní polovinu těla skrývala vysoká tráva. Kvůli terénním nerovnostem zmizel čas od času z dohledu jezdec i kůň. Když se to stalo poprvé, Will zareagoval poplašeným výkřikem, protože to vypadalo, že Gilan se prostě propadl do země. Halt se rychle otočil, šíp už napůl vytažený, ale v tom okamžiku se Gilan s Blazem znovu objevili a nejspíš ani netušili, že nakrátko způsobili paniku.

„Omlouvám se,“ zamumlal Will a mrzelo ho, že dovolil svým nervům, aby nad ním zvítězily. Halt se na něj pronikavě zadíval.

„To je v pořádku,“ řekl klidně. „Chtěl bych, aby ses ozval pokaždé, když si budeš myslet, že se něco děje.“ Halt věděl až moc dobře, že Will by mohl příště váhat, jestli se znovu nejedná jen o planý poplach. To zaváhání by jim všem mohlo být osudné.

„Vždycky mi řekni, když se ti Gilan ztratí z očí. A pak mi řekni, až se znovu objeví,“ požádal učně. Will přikývl. Rozuměl mistrovým důvodům.

A tak jeli dál, pronikavý nárek Kamenných píšťal jim v uších zněl stále silněji, protože se ke kruhu kamenů znovu přibližovali. Will si uvědomil, že tentokrát by se k nim měli

dostat mnohem blíž, jelikož kalkarové nejspíš mířili přímo tam. Během jízdy se pravidelně ozývala Willova hlášení.

„Zmizel... ještě nic... V pořádku. Už ho zase vidím.“ Klesání a stoupání terénu bylo ve vlnách vysoké trávy téměř nepostřehnutelné. Will si vlastně nikdy nebyl jistý, jestli nějakým dolíkem projíždí Gilan, nebo oni s Haltem. Často to platilo současně.

Jedna nepříjemná chvíle nastala, když Gilan s Blazem zmizeli z dohledu, a neobjevili se za obvyklých pár vteřin.

„Nevidím ho...“, hlásil Will. Pak: „Pořád nic... pořád nic... nikde není...“ Jak v něm narůstalo napětí, zvyšoval hlas. „Nikde nejsou... *pořád* nikde...“

Halt zastavil Abelarda, připravil si luk a očima zkoumal krajinu nalevo od nich, kde se měl objevit Gilan. Halt ostře zahvízdal tři vzestupné tóny. Zakrátko zaslechli zřetelně zahvízdanou odpověď, stejné tři tóny, tentokrát sestupně. Will s úlevou vydechl a právě v tu chvíli se Gilan znovu vynořil z trávy s plnou parádou. Zíral na ně a rozpřahoval ruce v jednoznačné otázce: *Co se děje?*

Halt jen mávl rukou a jelo se dál.

Když se blížili ke Kamenným píšťálám, byl Halt stále ostražitější. Kalkara, kterého s Willem sledovali, mířil přímo ke kamennému kruhu. Halt přitáhl Abelardovi otěže, zaclonil si oči a upřeně zkoumal ponuré kameny. Pátral po nějakém pohybu nebo náznaku, že na ně kalkarové třeba číhají a chtějí je přepadnout ze zálohy.

„Je to jediný slušný úkryt na míle daleko,“ prohodil. „Nemůžeme riskovat, že tam na nás ty zatracené potvory čekají. Pojedeme ještě opatrněji.“

Dal Gilanovi znamení, ať přijede k nim, a vysvětlil mu situaci. Nato se rozestoupili po obvodu kamenů a pomalu se přibližovali ze tří různých směrů. Dávali přitom pozor na koně, jestli něco nevětrí. Místo však bylo pusté. Zblízka bylo nervy drásající kvílení větru v otvorech Kamenných píšťál skoro nesnesitelné. Halt si zamyšleně kousal ret a zíral přes travnaté moře na dvě rovné stopy, které zanechávali kalkarové.

„Trvá nám to moc dlouho,“ prohlásil konečně. „Jakmile budeme jejich stopu vidět na pár set kroků před sebou, pojedeme rychleji. Zpomal, když dorazíš k nějakému kopečku, nebo pokaždé když nebude stopa vidět dál než na padesát kroků.“

Gilan kývl na srozuměnou a přesunul se na své místo. Pobídlí teď koně do lehkého klusu, jakým hraničářští koně uměli urazit velké vzdálenosti. Will se dál díval po Gilanovi, a pokaždé, když se cesta ztrácela z dohledu, Halt nebo Gilan zahvízdali a zpomalilo se do kroku, dokud se krajina před nimi opět neotevřela.

Když padla noc, zase se utábořili. Halt pořád odmítal sledovat ty dva zabijáky potmě, i když díky měsíci byla jejich stopa snadno viditelná.

„Za tmy je pro ně moc snadné obrátit se zpátky,“ vysvětloval. „Až nás nakonec odhalí, chci být dostatečně varován.“

„Myslíte, že se jim to povede?“ zeptal se Will, protože postřehl, že Halt řekl *až*, a ne *jestli*. Hraničář se podíval na svého žáčka.

„Vždycky si myslí, že nepřítel o tobě ví a že tě napadne,“ poučoval. „Tak se vyhneš nepříjemnému překvapení.“ Položil Willovi ruku na rameno a pokračoval: „Bude to pořád nepříjemné, ale aspoň to nebude překvapení.“

Ráno pokračovali po stopě, stále ujížděli rychlým tempem a zpomalovali, jen když neměli přehled o tom, co je před nimi. Krátce po poledni dorazili na konec pláně a opět vjížděli do zalesněné krajiny na sever od Deštných a temných hor.

Zjistili, že kalkarové se spojili, že už neudrží široký rozestup jako na otevřené pláni. Jejich směr ale zůstával stejný, severovýchod. Tři hraničáři sledovali stopu další hodinu, potom Halt s Abelardem zpomalil a dal zbývajícím dvěma znamení, aby sesedli k poradě. Shlukli se kolem mapy království – Halt ji rozložil na trávě a její okraje zatížil šípky, aby se nesmotávala.

„Podle stop to vypadá, že jsme se k nim přiblížili,“ sdělil svým společníkům. „Ale pořád ještě mají před námi náskok dobrého půl dne. Tak, tímhle směrem postupují...“

Vzal nový šíp a položil ho na mapu tak, aby ukazoval směr, kterého se kalkarové drželi poslední dva dny a dvě noci.

„Jak vidíte, tímhle směrem jsou jen dvě důležitější místa, kam by mohli mít namířeno.“ Ukázal na mapu. „Tady jsou rozvaliny Gorlanu. Nebo dál na severu samotný hrad Araluen.“

Gilan se zprudka nadechl. „Hrad Araluen?“ podivil se. „Snad si nemyslíš, že by se odvážili jít po králi Duncanovi?“

Halt se na něj podíval a zavrtěl hlavou. „To já zkrátka nevím,“ odpověděl. „Nevíme o těch bestiích skoro nic a polovina toho, co si myslíme, že víme, jsou nejspíš báchorky. Musíš ale uznat, že by to byl odvážný tah, přímo mistrovský, a Morgarath se takovým tahům nikdy nevyhýbá.“

Dal jim trochu času, aby tu myšlenku mohli strávit, pak vedl spojnicí od jejich současného stanoviště na severozápad. „Teď mě něco napadlo. Podívejte, tady je hrad Redmont. Asi den jízdy odtud – a pak další den jízdy je to sem.“

Ukazoval čáru od Redmontu na severovýchod k symbolu na mapě, jenž označoval rozvaliny Gorlanu.

„Jezdec, který pojede rychle a bude mít dva koně, by to mohl zvládnout za necelý den do Redmontu a pak přivést barona a sira Rodneyho sem, k rozvalinám. Jestli budou kalkarové dál postupovat tímhle tempem, mohli bychom je tam zastavit. Vyšlo by to jen taktak, ale je to možné. A s pomocí dvou válečníků, jako jsou Arald a Rodney, budeme mít daleko větší naději skoncovat s těmi zatracenými potvory jednou provždycky.“

„Ještě okamžik, Halte,“ přerušil ho Gilan. „Řekl jsi *jezdec*, a když bude mít *dva* koně?“

Halt se podíval Gilanovi do očí. Pochopil, že mladý hraničář už vytušil, co má za lubem.

„Je to tak, Gilane,“ odpověděl. „A nejlehčí z nás pojede nejrychleji. Chci, abys předal Blaze Willovi. Když bude předsedat z Cuka na tvého koně, může to stihnout včas.“

Viděl nesouhlas v Gilanově tváři a dokonale ho chápal. Žádnému hraničáři by se nelíbila představa, že má svého koně svěřit někomu jinému – i kdyby to měl být hraničář. Gilan ale zároveň chápal, že ten návrh má logiku. Halt vyčkával, až se mladík vyjádří, a Will je oba sledoval. Oči měl vykulené při představě zodpovědnosti, kterou se chystali na něj naložit.

Ticho nakonec přerušil Gilan.

„Dává to smysl,“ přikývl odevzdaně. „Tak co mám udělat?“

„Poběžíš v mých stopách,“ rázně prohlásil Halt, svinul mapu a dal ji zpátky do sedlové brašny. „Když si budeš moct někde opatřit koně, udělej to a pak mě dožeň. Jinak se sejdem v Gorlanu. Když tam kalkary nenajdeme, Will na tebe může počkat s Blazem. Já půjdu dál za kalkary a vy mě pak dohoníte.“

Gilan kývl hlavou na souhlas a Halta zahřálo, že se v něm nezmýlil. Jakmile Gilan pochopil smysl jeho návrhu, nebyl z těch, kdo by se přeli nebo měli námitky. Gilan ale trochu posmutněle připomněl: „Myslím, že jsi říkal, že se možná bude hodit můj meč.“

„To jsem říkal,“ odvětil Halt, „jenže tohle dává možnost přivést jednotku rytířů v plné zbroji, se sekýrami a kopími. A ty víš, že to je nejlepší způsob, jak s kalkary bojovat.“

„To je pravda,“ uznal Gilan a potom vzal Blazovu uzdu, zkrátil pomocí uzlu otěže a přehodil je hnědákovi přes krk. „Můžeš klidně začít na Cukovi,“ radil Willovi. „Blaze si tak bude moct odpočinout. Půjde za tebou sám a stejně tak i Cuk, až pojeděš na Blazovi. Svaž takhle otěže na krku i Cukovi, aby se netahaly po zemi a někde nezadrhly.“

Už se otáčel k Haltovi, ale pak si na něco vzpomněl. „A jo, než na něj prvně nasedneš, nezapomeň říct: ‚Hnědé oči‘.“

„Hnědé oči,“ zopakoval Will.

„Ne mně. Tomu koni,“ neodpustil si Gilan. Byl to starý hraničářský vtip a zasmáli se mu všichni tři. Pak se ale Halt vrátil k úkolům, které je čekaly.

„Wille? Víš jistě, že dokážeš najít cestu do Redmontu?“

Will kývl. Sáhl si na kapsu, kde měl schovanou vlastní kopii mapy, a podíval se, kde je slunce, aby určil směr.

„Severozápad,“ prohlásil sebejistě a ukazoval směr, pro který se rozhodl. Halt spokojeně pokyvoval hlavou.

„Před západem slunce narazíš na Lososí řeku, ta ti poskytne dobrý orientační bod. A hlavní silnice vede jen kousek na západ od řeky. Celou cestu jed' stejnoměrným klusem. Nežeh koně, jen bys je vyčerpál a při tak velké vzdálenosti bys byl nakonec pomalejší. A jed' opatrně.“

Halt se vyhoupl do Abelardova sedla a Will nasedl na Cuka. Gilan ukazoval na Willa a šeptal něco Blazovi do ucha.

„Za ním, Blazi. Za ním.“ Hnědý kůň, chytrý jako všichni hraničářští koně, pohodil hlavou, jako kdyby potvrdzoval, že příkazu porozuměl. Ještě než se rozdělili, měl Will jednu otázku, která ho pálila.

„Halte,“ zeptal se, „rozvaliny Gorlanu... co to přesně je?“

„Je to ironie, vid'?“ odpověděl Halt. „Jsou to rozvaliny hradu Gorlan, který kdysi patřil Morgarathovi.“

Dvacet osm

Jízda na hrad Redmont začala být brzy úmorná. Oba koně vytrvale udržovali stejnoměrný klus, k jakému byli vycvičeni. Pochopitelně se dostavilo pokušení pobídnout Cuka do divokého cvalu, s Blazem v patách. Jenže Will věděl, že takovým postupem by uškodil hlavně sám sobě. Postupoval rychlostí nejvhodnější pro koně. Jak mu řekl starý Bob, cvičitel koní, hraničářský kůň dokáže klusat celý den a neunaví se.

Pro jezdce to ovšem bylo něco docela jiného. Přizpůsobovat se rytmu koně, na kterém zrovna jel – a tihle dva měli díky značnému rozdílu ve výšce notně odlišný krok –, bylo fyzicky namáhavé, a k tomu se ve stejné míře přidávalo i vysilující vypětí duševní.

Co když se Halt spletl? Co když se kalkarové najednou obrátili k západu a on teď po cestě narazí přímo na ně? Co když udělá nějakou strašnou chybu a nedostane se na Redmont včas?

S tou poslední obavou, se strachem z vlastního selhání, se bojovalo nejhůř. Navzdory tvrdému výcviku, kterým prošel v posledních měsících, byl ještě pořád jen kluk. A co víc, v minulosti mu byl vždycky oporou Haltův úsudek a Haltova

zkušenost. Ted' byl sám – a věděl, co všechno závisí na jeho schopnosti splnit úkol, který mu byl svěřen.

Představy, pochybnosti a obavy se hromadily v jeho unavené mysli, odstrkovaly jedna druhou a praly se o místo. Přebrodiv Lososí řeku, která klidně plynula pod kopyty jeho koní. Pak krátce zastavil u mostu, aby koně napojil. Už byl na královské silnici, což byl vynikající čas. Dělal jen krátké pravidelné zastávky, aby vyměnil koně.

Stíny se prodlužovaly a stromy u silnice potemněly a vypadaly hrozně. Při každém zašramocení v korunách stromů, při každém sebemenším pohybu mu srdce skočilo až do krku.

Tu zahoukala sova, slétla dolů z větví a chytila do drápů neopatrnou myš. Tam pátral po kořisti jezevec a plížil se za ní lesním podrostem jako šedivý stín. S každým dalším zaharašením a záchvěvem pracovala Willova fantazie ve stále vyšších obrátkách. Začínal vidět velké černé obludy – vypadaly skoro tak, jak si představoval kalkary – v každém stínu, v každém křovisku, kterým pohnul lehký vánek. Rozum mu napovídal, že je téměř nemožné, aby po něm kalkarové slídili. Strach a představivost odpovídaly, že někde přece být musejí – a kdo může s jistotou říct, že nejsou někde blízko?

Strach a představivost vítězily.

A tak ta dlouhá noc plná úzkosti pomalu plynula, až slabé světlo úsvitu zastihlo ztrápenou postavičku schýlenou v sedle houževnatého podsaditého koně, stejnoměrně ujíždějícího vpřed k severozápadu.

Klimbající Will sebou škubl a probral se. Ucítit, že na něj dopadají první hřejivé sluneční paprsky. Jemně přitáhl Cukovi otěže. Koník se zastavil, hlavu měl skloněnou a námahou oddychoval. Will si uvědomil, že jel mnohem déle, než měl, poháněný strachem ujížděl na Cukovi temnotou, i když mu měl už dávno dopřát odpočinek. Ztuhle sesedl, bolestivě cítil každíčký kloub, a láskyplně pohladil Cukovy měkké nozdry.

„Promiň, kamaráde,“ omlouval se. Cuk v reakci na dotek a hlas, který už tak dobře znal, pohodil hlavou a potřásl chundelatou hřívou. Kdyby Will chtěl, byl by pokračoval, bez

námitek, dokud by nepadl. Will se rozhlédl. Přívětivé světlo časného rána rozptýlilo všechny temné obavy z minulé noci. Teď si připadal jako blázen, když si vzpomněl na ty chvíle, kdy mu hrdlo svírala panika. Uvolnil sedlové popruhy a dopřál Cukovi deset minut odpočinku, dokud se mu nezklidnilo dýchání a nepřestaly trást boky. Opět musel žasnout nad výdrží koní z hraničářského chovu a nad tím, jak rychle dokázali načerpat nové síly. Pak utáhl popruhy na Blazově sedle a vyhoupl se na hnědáka. Přitom tiše zaúpěl. Hraničářský kůň se možná vzpamatoval rychle, hraničářskému učni to ale trvalo trochu déle.

Před polednem se na dohled konečně objevil hrad Redmont.

Will jel zase na Cukovi. Zdálo se, že koníkovi ta těžká noc, kterou mu Will uchystal, nijak neublížila. Zdolali poslední řadu kopců a před nimi se rozprostřelo zelené údolí Araldova panství. Vysílený Will na několik vteřin zastavil a znaveně se opřel o hrušku sedla. Ujeli takovou dálku, tak rychle. S úlevou hleděl na známé obrysy hradu a úpravnou vesničku, spokojeně se choulící v jeho stínu. Z komínů stoupal dým. Rolníci rozvážně kráčeli z polí domů na oběd. Hrad stál pevně a majestátně na vrcholku kopce.

„Všechno vypadá tak... klidně,“ řekl Will svému koni.

Očekával, že uvidí něco jiného. Království se po patnácti letech opět připravovalo na válku, ale tady život běžel beze změny jako jindy.

Pak si uvědomil, že marní čas, pobídl Cuka do cvalu, protože chlapec ani kůň se už nemohli dočkat, až budou mít poslední úsek cesty za sebou.

Lidé překvapeně sledovali rychlou jízdu malé postavy v šedozeleném oděvu, shrbené ke krku zaprášeného koně, a dalšího, většího, hnědého koně, který cválal za nimi. Několik vesničanů Willa poznalo a hlasitě pozdravilo. Jejich slova však zanikla v dusotu kopyt.

Dusot se změnil ve zvučné bubnování, když se hnali přes spuštěný padací most na nádvoří samotného hradu. Bubnování

přešlo na dlažbě nádvoří v naléhavý klapot. Will lehce přitáhl otěže a Cuk zvolna zastavil u vchodu do věže barona Aralda.

Dva zbrojnoše ve službě zaskočilo, že se tu tak náhle objevil, vykročili vpřed a zkříženými kopími mu zatarasili cestu.

„Hej, ty, stůj!“ poručil jeden z nich, desátník. „Kam spěcháš takovým kalupem?“

Will otevřel pusku, aby odpověděl, ale než ze sebe stačil něco vypravit, zaduněl odněkud za jeho zády rozzlobený hlas.

„Co to děláš, ty pitomče? Copak nepoznáš na první pohled královského hraničáře?“

Byl to sir Rodney. Rázoval přes nádvoří k baronově věži. Oba strážní ztuhli v pozoru a Will se vděčně otočil k bojovému mistrovi.

„Sire Rodney,“ ohlašoval, „mám naléhavou zprávu od Halta pro lorda Aralda a pro vás.“

Bojový mistr byl bystrý muž, jak už po lovu na kance Willovi řekl Halt. Přejel očima Willův pomačkaný oděv, dva zaprášené koně, kteří před ním stáli s hlavami svěšenými únavou, a hned mu došlo, že není čas na nějaké zbytečné otázky. Rázně ukázal ke vchodu.

„Nejlíp bude jít dovnitř, tam nám to povíš.“ Otočil se na strážné. „Ať se postarají o ty koně. Nakrmí je a napojí.“

„Prosím ne moc, sire Rodney, ani jednoho,“ rychle řekl Will. „Jenom trochu obilí a vody a možná by je mohli vytřít. Brzy je zase budu potřebovat.“

Když to Rodney slyšel, povytáhl obočí. Will i koně vypadali, že by jim prospěl pořádný odpočinek.

„To bude určitě naléhavé,“ řekl a desátníkovi přikázal: „Postarejte se tedy o koně. A ať přinesou do baronovy pracovny jídlo – a džbán studeného mléka.“

* * *

Když jim Will pověděl, co je nového, oba rytíři údivem hvízdli. Už se proslechlo, že Morgarath svolává vojsko, a baron

vyslal posly, aby shromáždil svoje vlastní jednotky – rytíře a zbrojnoše. Ale zpráva o kalkarech, to bylo něco docela jiného. Na hrad Redmont se o tom nedonesla sebemenší zmínka.

„Říkáš, že Halt si myslí, že můžou jít po králi?“ zeptal se baron Arald, když Will domluvil. Will přikývl, pak zaváhal a ještě dodal:

„Ano, můj pane. Ale já myslím, že je tu ještě jiná možnost.“

Zdráhal se mluvit dál, ale baron mu pokynul, aby pokračoval, a tak nakonec vyslovil podezření, které v něm narůstalo po celou tu dlouhou noc a den.

„Pane... já myslím, že je možné, že jdou po samotném Haltovi.“

Jakmile to podezření vyslovil a obavy byly venku a daly se zvažovat a hodnotit, ulevilo se mu. Trochu ho překvapilo, že baron tu myšlenku neodmítl. Zamyšleně si hladil vousy a přemýšlel o Willových slovech.

„Pokračuj,“ vybídl ho. Chtěl vědět, jak na to Will přišel.

„Halt si prostě myslí, že Morgarath se snaží pomstít – chce potrestat ty, kdo se v poslední bitvě zasloužili o jeho porážku. A já myslím, že Halt mu uškodil ze všech nejvíc, ne?“

„To je docela pravda,“ připustil Rodney.

„A mě napadlo, že kalkarové třeba vědí, že je sledujeme – ten člověk z plání měl spoustu času, aby je našel a řekl jim to. A oni možná chtějí vylákat Halta na nějaké příhodné místo, kde ho budou moci napadnout. Takže zatímco on si myslí, že loví je, může to být vlastně naopak.“

„A takovým příhodným místem jsou rozvaliny Gorlanu,“ souhlasil Arald. „V té hromadě kamení a skal by ho dostali dřív, než by vůbec stačil použít ten svůj dlouhý luk. Nu, Rodney, není času nazbyt. Ty a já vyrazíme okamžitě. Poloviční zbroj, řekl bych. Tak pojedeme rychleji. Kopí, sekery a široké meče. A každý si vezmeme dva koně – v tomhle se budeme řídit Willovým příkladem. Vyrazíme za hodinu. Ať Karel sebere dalších deset rytířů a vyjede za námi, jak nejdřív bude moci.“

„Ano, můj pane,“ odpověděl bojový mistr.

Baron Arald se obrátil zpátky k Willovi.

„Odvedl jsi dobrou práci, Wille. Teď se o to postaráme my. A pokud jde o tebe, vypadáš, že by ti moc prospělo osm hodin poctivého spánku.“

Utahaný Will se postavil zpříma. Bolel ho každý sval a každý kloub.

„Chtěl bych jet s vámi, můj pane,“ řekl. Cítil, že baron se chystá jeho žádost odmítnout, a tak chvatně dodal: „Pane, nikdo z nás neví, co se může stát, a Gilan je tam někde bez koně. Kromě toho...“ Zaváhal.

„Pokračuj, Wille,“ vyzval ho baron klidně, a když chlapec zvedl oči, viděl v nich Arald ocelové odhodlání.

„Halt je můj mistr, pane, a je v nebezpečí. Moje místo je po jeho boku,“ řekl Will.

Baron si ho pozorně změřil a pak dospěl k rozhodnutí.

„Tak dobře. Ale musíš si alespoň hodinu odpočinout. Tamhle vzadu je lůžko.“ Ukazoval na část pracovny, která byla oddělena závěsem. „Můžeš se tam natáhnout.“

„Ano, pane,“ řekl vděčně Will. Oči ho pálily, jako by je měl plné písku. Ještě nikdy v životě neuposlechl žádný rozkaz tak rád.

Dvacet devět

Během toho dlouhého odpoledne měl Will pocit, že tráví celý život v sedle a jedinými přestávkami jsou střídání koní každou hodinu.

Krátká pauza, kdy je třeba sesednout, uvolnit přezky sedlových popruhů u koně, na kterém jel, tytéž přitáhnout koni, který jede za ním, na něj pak nasednout a ujíždět dál. Znovu a znovu žasl nad obdivuhodnou vytrvalostí, kterou prokazovali Cuk a Blaze, když bez potíží udržovali rovnoměrný klus. Dokonce je musel trochu brzdit, aby držel krok s bojovými koňmi, na kterých jeli oba rytíři. I když byli tito koně velcí, silní a vycvičení k boji, nedokázali se vytrvalostí vyrovnat hraničářským koním, a to i přesto, že když skupinka opouštěla hrad Redmont, byli čerství a odpočatí.

Jeli mlčky. Na plané řeči nebyl čas, a i kdyby byl, těžko by jeden druhého slyšeli přes dunivé údery kopyt čtyř těžkých bojových koní, lehčí dusot kopyt Cukových a Blazových a neustálé řinčení výstroje a zbraní, protože to všechno jejich jízdu doprovázelo.

Oba rytíři vezli dlouhá kopí – tyče z tvrdého jasanu přesahující délku deseti stop, zakončené masivním železným hrotem. Kromě toho měl každý k sedlu připnutý široký meč –

velkou obouruční zbraň, hotového obra oproti mečům, které běžně nosili každý den – a Rodney měl vpravo na zadní rozsoše sedla zavěšenou mohutnou válečnou sekeru. Nejvíce však spoléhali právě na kopí. Hodlali si udržet odstup od kalkarů a omezit tak možnost, že by je ty šelmy mohly svým strašlivým pohledem znehybnit. Hypnotický pohled podle všeho účinkoval jen na krátkou vzdálenost. Když člověk nedokázal jejich oči zřetelně rozeznat, nemohly ho svým upřeným pohledem ochromit.

Slunce jim za zády rychle klesalo k obzoru a jejich vlastní stíny se natahovaly před nimi, dlouhé a pokřivené ve světle dopadajícím v ostrém úhlu. Arald se ohlédl přes rameno na polohu slunce a zavolal na Willa.

„Kolik ještě zbývá do západu slunce, Wille?“

Will se v sedle obrátil, přimhouřil oči proti klesajícímu slunečnímu kotouči a pak odpověděl: „Necelá hodina, můj pane.“

Baron pochybovačně zavrtěl hlavou. „Kdoví jestli se tam dostaneme dřív, než padne úplná tma,“ prohlásil. Pobídl válečného oře kupředu a mírně zrychlil. Cuk a Blaze se snadno přizpůsobili. Nikdo z nich se nechtěl hnát za kalkary potmě.

Hodinový odpočinek na hradě udělal s Willem divy. Ted' měl ale dojem, že to bylo v nějakém jiném životě. Přemýšlel o krátkém poučení, které mu Arald dal, když nasedali na koně a opouštěli Redmont. Jestli v rozvalinách Gorlanu narazí na kalkary, Will se má držet stranou, a na obludy zaútočí baron a sir Rodney. Nešlo o nějakou složitou taktiku, spíš přímý útok, který by ty dva zabijáky dokázal zaskočit.

„Jestli je tam Halt, určitě můžeme počítat i s ním. Ale přeji si, aby ses ty držel mimo nebezpečí, Wille. Ten tvůj luk by na kalkary neudělal žádný dojem.“

„Ano, pane,“ odpověděl na to Will. Nijak netoužil po tom, přiblížit se ke kalkarům. Byl víc než spokojený, že může všechno nechat na dvou rytířích chráněných štíty, helmicemi a poloviční zbrojí skládající se z drátěné košile a kalhot. Araldova další slova ho ovšem rychle připravila o přehnanou

důvěru, kterou by snad v jejich schopnosti vypořádat se s těmi netvory mohl vkládat.

„Jestli nás ty proklaté šelmy dostanou, chci, abys jel pro další pomoc. Karel a ostatní budou na cestě. Najdi je a pak se pusť za kalkary s nimi. Vystopujte ty dva neřády a zabte je.“

Will na to neřekl nic. Skutečnost, že Arald dokonce uvažoval o neúspěchu, když on a Rodney byli dva nejlepší rytíři v okolí nějakých dvou set mil, jasně ukazovala, že má z kalkarů obavy. Will si poprvé naplno uvědomil, že v tomhle boji jsou šance spíše na druhé straně.

Slunce se mihotalo za obzorem, stíny byly teď nejdelší, a jim zbývalo urazit ještě několik mil. Baron Arald zvedl ruku a výpravu zastavil. Podíval se na Rodneyho a palcem ukázal za sebe na svazek smolných pochodní, který každý z nich vezl vzadu za sedlem.

„Rodney, pochodně,“ řekl stručně. Bojový mistr byl na pochybách.

„Jste si jistý, můj pane? Kalkarové uvidí světlo a prozradíme se.“

Arald pokrčil rameny. „Stejně nás uslyší, že se blížíme. A bez světla pojedeme mezi stromy moc pomalu. Zkusíme to.“

A už škrtal křesacím kamenem o ocílku, zažehl jiskru, od které se vznítil a pak rozhořel troud. Přidržel pochodeň k plameni a lepkavá borová smůla, kterou byla pochodeň napuštěná, rázem vzplála žlutým ohněm. Rodney se k němu naklonil s další pochodní a zapálil ji od baronova plamene. S pochodněmi zvednutými do výše a s kopím připevněným koženým řemínkem k pravému zápěstí se znovu dali do cvalu. Brzy opustili širokou silnici, po které ujížděli od samého poledne, a vjeli do temného lesa.

Po nějaké chvíli uslyšeli řev.

Byl to nelidský ryk, při kterém se jim vnitřnosti svíraly strachem a krev stydla v žilách. Baron a sir Rodney zastavili. Jejich koně se vzpínali. Ryk přicházel z místa přímo před nimi, sílil a slábl. Hrůzou se chvěl i večerní vzduch.

„Bože na nebi!“ zvolal baron. „Co to je?“ Obličej mu zpopelavěl, když se ten pekelný řev nesl vzduchem k nim a okamžitě mu odpovídal další, úplně stejný řev.

Ale Will ten děsivý řev slyšel už předtím. Krve by se v něm nedořezal, když si uvědomil, že jeho obavy se potvrdily.

„To jsou kalkarové,“ řekl. „Jsou na lovu.“

A věděl, že je tam jen jedna osoba, po které mohli jít. Vrátili se a loví Halta.

„Podívejte, můj pane!“ Rodney ukazoval na rychle černající večerní oblohu. Mezerou v korunách stromů zahlédli náhlý záblesk světla šířící se do dál. Znamenalo to, že někde blízko je oheň.

„To je Halt!“ vykřikl baron. „Musí to být on. A bude potřebovat pomoc!“

Zaryl ostruhy do slabin unaveného bojového koně a popohnal zvíře do nemotorného cvalu. Pochodeň v jeho ruce jasně plála a sršely z ní jiskry. V patách mu cválali sir Rodney s Willem.

Byl to strašidelný pocit, ujíždět mezi stromy za plápolajícími, oheň plivajícími pochodněmi, jejichž dlouhé plameny za jezdci vlály a vrhaly podivné a hrozné stíny mezi stromy. S každým skokem vpřed se zároveň zvětšovala a přibližovala zář velkého ohně, který pravděpodobně zapálil Halt.

Vyrazili z lesa dřív, než si to uvědomili, a naskytl se jim výjev jako z nejhrůznějších snů.

Spatřili travnatý palouček. Prostor za ním pokrývala změť rozlámaných skal a balvanů. Všude kolem se povalovaly obří kusy zdiva dosud spojeného maltou, občas napůl pohřbené v měkké travnaté půdě. Zřícené zdi hradu Gorlanu obklopovaly to místo ze tří stran a nikde nedosahovaly větší výšky než patnáct stop. Království hrad zničilo a pobořilo poté, co byl Morgarath vyhnán na jih do Deštných a temných hor.

Výsledná směsice kusů skal a zborcených hradeb vypadala, jako by si tam hrálo nějaké obří dítě. Kamení bylo roztroušené

úplně všude, náhodně navržené na sebe a mezi jednotlivými kusy se nedalo vůbec projít.

Celé to místo bylo ozářené poskakujícími, pokroucenými plameny velké hranice, která hořela nějakých čtyřicet kroků před nimi. A vedle ohně se svíjela hrůzostrašná postava, ryčela zlobou a nenávistí a marně si drásala hrudník, kde měla smrtelné zranění, které ji konečně srazilo k zemi.

Kalkara měřil přes osm stop, jeho srst byla huňatá a plstnatá a celé tělo kryla jako šupiny. Přední končetiny, sahající až pod kolena, měl dlouhé a opatřené drápy. Poměrně krátké, silné zadní nohy umožňovaly kalkarovi vyvinout nečekaně velkou rychlost. Takový obraz spatřili tři jezdci, když se vynořili z lesa. Co ale přitahovalo pozornost nejvíc, byla tlama – divoká a jakoby opičí, s obrovskými žlutými tesáky a rudýma, žhnoucíma očima, jež byly plné nenávisti a zběsilé touhy zabíjet. Teď se obrátily k nim a bestie divoce zařvala. Pokusila se vstát, zavravorala, a zase se zlomila v křeči.

„Co se té bestii stalo?“ divil se Rodney a zadržel koně. Will ukazoval na trs šípů, které zvířeti vězely v hrudi. Muselo jich být nejméně osm a byly zabodnuté na dva prsty jeden od druhého.

„Podívejte!“ volal. „Podívejte na ty šípy!“ Halt, se svou nadpřirozenou schopností mířit a střílet jako blesk, musel vypálit šípy v rychlém sledu. Tvrdě práskaly do slepené srsti, tuhé jako brnění, a každý z nich udělal díru do netvorovy ochrany, až se poslední šíp konečně zapíchl hluboko do masa. Prameny černé krve stékaly kalkarovi po trupu a on na ně znovu vyřvával svůj nepříčetný vztek.

„Rodney!“ křičel baron Arald. „Za mnou! Rychle!“ Pustil otěže druhého koně, odhodil hořící pochodeň, zapřel kopí a rozjel se do útoku. Půl vteřinky po něm vyrazil Rodney. Kopyta bojových koní duněla na prostranství. Kalkarova krev se vpíjela do země u jeho nohou, ale zvedl se proti nim. Vtom ho zasáhly hroty dvou kopí, jeden po druhém, přímo do prsou.

Nestvůra musela být skoro mrtvá. Přesto její váha a síla zbrzdila pádící bojové koně. Když se oba jezdci zapřeli v

třmenech, aby vytáhli bodce kopí, koně se vzepjali na zadních. Ostré železo prorazilo zplstnatělou srst. Síla útoku kalkaru přímo smetla, mrštila jím vzad, rovnou do plamenů ohně.

Chvilku se nedělo nic. Pak uviděli oslepující záblesk a do výše třiceti stop vyšlehl k nočnímu nebi sloup rudého ohně. A v něm prostě kalkara zmizel.

Bojovní koně se v hrůze vzpínali, Rodney a baron se jen taktak udrželi v sedle. Couvali od ohně. Vzduch se naplnil strašlivým zápachem spálené srsti a masa. Will si matně vzpomínal, co Halt říkal o způsobu, jak si poradit s kalkary. Zmínil tehdy, že podle lidových povídaček se kalkarové bojí ohně. Prý povídačky, pomyslel si a klusal na Cukovi za oběma rytíři.

Rodney si mnul oči, stále oslepený nesmírným žářem.

„Jak se to k čertu stalo?“ nechápal. Baron opatrně vyprostil svoje kopí z ohně. Dřevo bylo zuhelnatělé, hrot zčernalý.

„Musí to být ta voskovitá hmota, která jim slepuje srst do tvrdé skořápky,“ odpověděl užasle. „Musí být silně hořlavá.“

„Nu, ať je to co chce, dostali jsme ho,“ prohlásil s jistým uspokojením Rodney. Baron zavrtěl hlavou.

„Dostal ho Halt,“ opravil svého bojového mistra. „My jsme ho jen dorazili.“

Rodney přikývl, opravu přijímal. Baron se zadíval na oheň – sice z něj stále sršel gejzír jisker, ale rudé plameny už nešlehaly tak vysoko.

„Určitě ten oheň rozdělal, když poznal, že ho obkličují. Osvětlil okolí, aby mohl střílet z luku.“

„A střílel přesně,“ podotkl Rodney. „Všechny šípy musely zasáhnout plochu menší než lidská dlaň.“

Rozhlíželi se kolem, pátrali po nějakých stopách po hraničáři. Pak Will pod zřícenými hradbami zahlédl předmět, který se mu zdál povědomý. Seskočil z koně a běžel k němu. Srdce se mu málem zastavilo, když spatřil Haltův dlouhý luk, rozdrčený a rozlomený na dva kusy.

„Určitě střílel tam odtud,“ ukazoval k místu u rozbořené zdi, kde našel luk. Podívali se tam a zkoušeli si to představit. Will nasedl na Cuka a baron si od něj vzal zlomený luk.

„A druhý kalkara k němu dorazil, když mu zabil bratra,“ řekl. „Otázka zní, kde je Halt teď? A kde je druhý kalkara?“

Přesně v tu chvíli znovu uslyšeli zvířecký řev.

Třicet

Halt se krčil mezi kusy rozpadlého zdiva uvnitř zříceného, zarostlého nádvoří, které kdysi bývalo Morgarathovou pevností. V noze, zmrtnělé v místě, kam se zařaly kalkarovy spáry, mu začínalo bolestně cukat a cítil, jak provizorním obvazem, kterým ránu omotal, prosakuje krev.

Věděl, že někde nablízku po něm slídí druhý kalkara. Čas od času zaslechl jeho kradmé pohyby a jednou dokonce i jeho chraptivý dech, to když se přiblížil k Haltově skrýši mezi dvěma velkými kusy zřícených hradeb. Halt věděl, že je jen otázkou času, kdy ho objeví. A až k tomu dojde, bude s ním konec.

Byl zraněný a beze zbraně. Luk byl pryč, vzal za své při strašlivém prvním útoku, když jeden šíp za druhým nastřílel do té první obludy. Znal sílu svého luku a průraznost těžkých a jako břitva ostrých hrotů šípů. Nemohl uvěřit, že netvor schytal takovou smršť šípů a pořád se řítí proti němu, jako by se nic nestalo. Než mu ale došly síly, bylo už pozdě, aby se Halt staral o jeho kumpána. Druhý kalkara byl skoro u něj, mocnými spáry mu vyrval a rozlomil luk, takže Halt se taktak stihl prodrat do bezpečí mezi zborcené zdi.

Jak se obluda sápala za ním, vytasil saský nůž a ohnal se po té děsivé tlamě. Jenže příšera byla na něj moc rychlá a těžký nůž sjel po jednom z jejích tuhých předloktí. Zároveň si Halt uvědomil, že má proti sobě ty rudé oči naplněné nenávistí, a ucítil, jak ho opouštějí duševní síly, jak mu svaly tuhnou hrůzou a jak ho to táhne k té strašlivé bestii před ním. Stálo ho nesmírné úsilí odtrhnout oči od netvorova pohledu, a když po něm sekly spáry podobné medvědím a rozťaly mu podélně stehno, zapotácel se a saský nůž upustil.

Pak prchal. Byl beze zbraně a krvácel. Nezbylo mu než doufat, že v bludišti rozvalin unikne nestvůře, kterou měl v patách.

* * *

Změnu v pohybu kalkarů vytušil někdy pozdě odpoledne. Jejich rovnoměrná a dosud přímá cesta k severovýchodu náhle změnila směr a netvoři se nečekaně rozdělili, oba se otočili o devadesát stupňů, každý na jinou stranu, a zapadli do okolního lesa. I ze stop, které bylo až dosud tak snadné sledovat, bylo zřejmé, že teď se je snaží skrývat, takže jen stopař tak zkušený jako hraničář je dokázal sledovat. Poprvé po letech cítil Halt v žaludku studený kámen strachu, když si uvědomil, že kalkarové nyní loví jeho.

Rozvaliny byly blízko, a tak se rozhodl, že se postaví k odporu raději tam než někde v lese. Abelarda zavedl do bezpečí a vydal se pěšky k rozvalinám. Věděl, že kalkarové zaútočí, jakmile padne tma, a tak se připravil, jak nejlépe uměl, a natahal dřevo, aby mohl založit velký oheň. V troskách kuchyně dokonce objevil půl džbánu oleje. Byl žluklý a odporně zapáchal, ale hořet ještě mohl. Nalil ho na hranici dříví a stáhl se zpět, do místa, kde měl záda krytá zdí. Vyrobit si zásobu pochodní, a jak se stmívalo, udržoval je zapálené. Čekal na nelítostné zabijáky, až si pro něj přijdou.

Vytušil jejich přítomnost dřív, než je uviděl. Pak rozeznal dvě kolébaté postavy. Na pozadí temných stromů vypadaly

jako dvě ještě temnější skvrny. Zpozorovali ho okamžitě. Postarala se o to plápolající pochodeň zaražená do zdi za ním. Nevšimli si ale hranice dřeva nasáklého olejem – a na to on spoléhal. Jakmile zaryčeli svůj lovecký pokřik, mrštil hořící pochodeň na hranici. V mžiku vyskočily plameny a žlutě ozářily temnotu.

Netvoři na chvíli zaváhali. Oheň pro ně znamenal jedinou zhoubu. Jenže viděli, že hraničář není v blízkosti plamenů, a tak se hnali dál – přímo do smršť šípů, kterou je Halt přivítal.

Kdyby museli překonat ještě dalších sto kroků, byl by je zastavil oba. V toulci mu zbývalo víc než tucet šípů. Čas a vzdálenost ale hrály proti němu a on stěží zachránil holý život. Ted' se choulil mezi dvěma kusy zdiva ve skryši, která tvarem připomínala stříšku, schovaný v malém dolíku v zemi a zahalený pláštěnkou, která ho maskovala už spoustu let. Jedinou nadějí ted' bylo, že dorazí Will s Araldem a Rodneyem. Kdyby té zrůdě dokázal unikat, než přijde pomoc, mohl by mít naději, že přežije.

Snažil se nemyslet na jinou možnost – totiž že by Gilan dorazil před nimi, sám a vyzbrojený jen lukem a mečem. Poté, co Halt poznal kalkary zblízka, věděl, že jediný člověk má proti nim pramalou naději. Jestli Gilan dorazí dřív než rytíři, tak tu on i Halt zahynou.

Nestvůra ted' prohledávala staré nádvoří jako honící pes, když slídí po zvěři. Postupovala metodicky, odzadu dopředu prozkoumávala každé místočko, každou škvírku, každý možný úkryt. Haltovi bylo jasné, že tentokrát ho najde. Dotkl se rukou jílce malého vrhacího nože, jediné zbraně, která mu zbyla. Byla by to chabá, skoro bezvýznamná obrana, jenže to bylo všechno, co mu zůstalo.

Pak to uslyšel: nezaměnitelné těžké dusání kopyt bojových koní. Zvedl hlavu a malou škvírkou mezi kameny, které ho kryly, uviděl kalkaru. I on to slyšel. Stál obrácený ke zborceným zdem, odkud zvuk přicházel, a větřil.

Koně zastavili a k Haltovi dolehl ohlušující řev smrtelně zraněného kalkary, který se postavil novým nepřátelům. Údery

kopyt zesílily, nabraly na rychlosti a síle. Pak za strašlivého ryčení vyšlehl k nebi obrovský rudý záblesk. Halt si domyslel, že první kalkara byl nejspíš natlačen do ohně. Začal pomaličku couvat a vyprošťovat se z úkrytu. Třeba by dokázal zbylého kalkaru obejít, uhnout stranou a přelézt zeď dřív, než si ho všimne. Vypadalo to nadějně. Obluda teď upírala pozornost k tomu, co se dělo za zdí. Hned jak to Halta napadlo, věděl, že stejně nemá na vybranou, i když kalkara po něm v tu chvíli očividně přestal pátrat a místo toho se začal plížit k pobožené zdi, která tvořila jakési schody na hradby.

Za pár okamžiků by mohl jeho nic netušící přátele napadnout a zaskočit z druhé strany. To mu Halt musel překazít.

Halt byl teď z úkrytu úplně venku. Přeběhl přes nádvoří, kličkoval a proplétal se mezi roztroušenou sutí. Malý nůž jakoby o své vlastní vůli vyklouzl z pouzdra. Kalkara Halta uslyšel, než stačil udělat šest kroků, otočil se k němu zpátky a rozběhl se jako opice, hrozivě mlčenlivý, aby Haltovi odřízl cestu dřív, než stihne varovat své přátele.

Halt se náhle zastavil, strnul jako socha, s očima přilepenýma k postavě, která se proti němu kolébavě valila.

Po několika dalších krocích se kalkarův hypnotický pohled zmocní Haltovy mysli. Cítil, jak neodolatelné nutkání pohlédnout do těch rudých očí narůstá. Pak sám oči zavřel, sraštil obočí v zuřivém soustředění a jedním plynulým instinktivním pohybem vedl nůž nahoru, vzad a vpřed. Pohyb cíle přitom sledoval pouze vnitřním zrakem a popaměti řídil vrh a rotaci nože k místu, kde nůž a cíl splynuly v jedno.

Takový hod dokázal provést jen hraničář – a navíc jen jeden z mála. Nůž zasáhl kalkaru do pravého oka. Kalkara běsnil a řičel bolestí, zastavil se, aby vyrval mučivé ostří, které mu vřezlo v lebce a bolestivě se propalovalo až do mozku. Nato Halt proběhl kolem něj ke zdi a drápal se po kamenech vzhůru.

* * *

Když se vyškrábal na vršek pobořených hradeb, Will ho spatřil jako temnou postavu. Ale ať už vypadala ta postava jakkoli, nemohl si ji s nikým splést.

„Halt!“ křičel a ukazoval, aby ho oba rytíři také viděli. Všichni tři hleděli, jak se hraničář zastavil, ohlédl se a zaváhal. Pak se pár kroků za ním začal vynořovat obrovský stín patřící kalkarovi, jehož zranění bylo bolestivé, ale zdaleka ne smrtelné.

Baron Arald se chystal nasednout na koně. Pak mu došlo, že tou hromadou kamení a zdiva nedokáže žádný kůň projet, a tak vytáhl ze sedlové pochvy velký široký meč a rozběhl se k ruinám.

„Zpátky, Wille!“ volal a běžel vpřed. Will se stáhl s Cukem zpět k okraji lesa.

Halt na zdi výkřik slyšel a viděl Aralda přibíhat. Sir Rodney mu byl v patách a nad hlavou točil velkou válečnou sekerou.

„Skoč, Halte, skoč!“ křičel baron a Halt nepotřeboval žádnou další pobídku. Seskočil z hradeb, a když dopadal na zem, stočil se do klubka, aby pád zmírnil. Pak vyskočil na nohy a nemotorně utíkal vstříc rytířům – rána na noze mu znovu začala krváčet.

Se srdcem v krku Will sledoval, jak Halt běží k rytířům. Kalkara na okamžik zaváhal, pak zuřivě zařičel, až v žilách tuhla krev, a skočil po Haltovi. Ale zatímco Halt seskočil přímo dolů, kalkara se mohutně odrazil neuvěřitelně silnými zadními nohama a jediným skokem Halta dostihl. Švihl mohutnou tlapou, zasadil Haltovi ne zcela přesnou ránu a srazil ho v kotrmelcích na zem, kde hraničář zůstal v bezvědomí ležet. Nestvůra ale nedostala čas Halta dorazit, neboť se k ní přirítíl baron Arald. Široký meč zasvištěl v smrtícím oblouku proti jejímu hrdlu.

Kalkara byl děsivě rychlý, smrtelné ráně se vyhnul, a ještě než se baron stačil narovnat, zaťal mu spáry do odkrytých zad. Drápy roztrhly kroužkovou košili jako kus hadru a Arald vyhekl bolestí i překvapením. Prudký úder ho srazil na kolena,

široký meč mu vypadl z rukou a z půl tuctu hlubokých ran na zádech se řinula krev.

Byl by na tom místě zemřel, nebýt sira Rodneyho. Bojový mistr roztočil těžkou válečnou sekeru, jako by to byla pouhá hračka, a zaťal ji kalkarovi do boku.

Plstnatá voskovitá srst netvora ochránila, ale prudkost úderu ho připravila o rovnováhu. Zapotácel se a přitom rozlíceně řval. Sir Rodney postoupil kupředu, zaujal pevný postoj mezi kalkarou a zhroutenými těly Halta a barona a napřáhl sekýru k dalšímu drtivému úderu.

A pak náhle pustil zbraň z rukou a stál před obludou, vydán jí zcela na pospas, protože mocný kalkarův pohled, vycházející teď z jednoho zdravého oka, ho zbavil vlastní vůle a schopnosti myslet.

Kalkara vyřvával své vítězství k nočnímu nebi. Černá krev mu stékala po tlamě. Ještě nikdy v životě nezažil takovou bolest, jakou mu způsobili tihle tři zakrslíci. A teď zemřou za to, že si troufli postavit se proti němu. Avšak primitivní inteligence, která ho řídila, potřebovala svou chvíli triumfu, a tak nad třemi bezmocnými muži znovu a znovu řval.

Will to vše vyděšeně sledoval. Kdesi na samém okraji mysli mu zablikal nápad. Sjel očima stranou a uviděl dohasínající pochodeň, kterou předtím odhodil baron Arald. Oheň. Jediná zbraň, která by dokázala kalkaru zničit. Jenže je čtyřicet kroků od něj...

Bleskově vytáhl z toulce šíp, sklouzl ze sedla a uháněl k blikající pochodni. Po jejím držadle líně stékala notná dávka lepkavé rozehřáté smůly. Rychle namáčel hrot šípu do té měkké lepkavé hmoty, až se z ní udělal pořádný chuchvalec. Ten potom přidržel ke zbytkům ohně, dokud se nerozhořel.

Čtyřicet kroků od Willa ten obrovský netvor uspokojoval svoji potřebu triumfovát, jeho ryk, násobený ozvěnou, se valil nocí. Tyčil se nad dvěma těly – Haltem v bezvědomí a baronem Araldem ochromeným bolestí. Sir Rodney pořád nehybně stál na místě s rukama bezmocně spuštěnými podél těla a čekal na smrt. Teď kalkara zvedl mohutnou drápatou

přední tlapu, aby ho srazil. Rytíř necítil nic než ochromující hrůzu z toho pohledu.

Will táhl šíp k sobě, do plného napnutí, až přitom cukl bolestí, když mu plameny popálily ruku, která luk svírala. Zacílil trochu výš, aby vyrovnal váhu smůly, a vypustil šíp.

Šíp stoupal v jiskřícím oblouku, při letu vzduchem plamen zeslábl na pouhé doutnání. Kalkara vnímal, že se blíží světelný záblesk, a otočil se, aby se podíval, co to je. Tím zpečetil svůj osud, neboť šíp dopadl přesně na jeho mohutnou hrud'.

Tvrdou srstí připomínající šupiny šíp sotva pronikl. Ale když se zastavil, malý plamínek se znovu rozhořel, maz v srsti kolem něj se vzňal a oheň se začal neuvěřitelnou rychlostí šířit.

Ted' kalkarův řev naplnila hrůza, protože ucítil dotek ohně – jediné věci na světě, které se bál.

Netvor plácal do plamenů na prsou tlapami, jenže tím se oheň jenom rozšířil na přední končetiny. Najednou plameny rudě vzplály a v několika vteřinách zachvátily celé kalkarovo tělo. Netvor hořel od hlavy k patě a slepě se motal dokola v marné snaze uniknout. V jednom kuse řičel, a jak plameny každou vteřinou sílily, pronikavý ryk stoupal stále výš a výš po stupnici agónie, kterou kalkarova mysl nejspíš ani nechápala.

A pak řvaní ustalo a nestvůra byla mrtvá.

Třicet jedna

V hostinci ve vesnici Wensley zněly hudba, smích a veselý hovor. Will seděl u stolu s Horácem, Alyss a Jenny. Hostinský jim úslužně předložil chutnou večeři – pečenou husu s čerstvou zeleninou, po níž následoval výborný borůvkový koláč z lístkového těsta, jehož kvalitu ocenila dokonce i Jenny.

Napadlo to Horáce, oslavit Willův návrat na hrad Redmont hostinou. Obě děvčata okamžitě souhlasila, vítala změnu v každodenním životě. Jenže ve srovnání s událostmi, které Will zažil, vypadala ta změna teď spíš nudně.

Vyprávění o bitvě s kalkary se pochopitelně vesnicí rozšířilo jako požár – když to přirovnání Willa napadlo, zdálo se mu dost výstižné. Jakmile toho večera vešel se svými kamarády do hostince, nastalo v místnosti napjaté ticho a všechny zraky se obrátily k němu. Byl rád, že mu hluboká kapuce jeho pláštěnky zakrývala obličej, protože v tu chvíli zrudl jako rak. Kamarádi jeho rozpaky vycítili. Jako vždy nejrychleji zareagovala Jenny a přerušila ticho, které v hostinci zavládlo.

„No tak, páni muzikanti!“ volala na muzikanty u krbu. „Chceme tady slyšet hudbu! A taky nějaké povídání, jestli je to možné!“ Druhý návrh s významným pohledem pronesla k hostům u stolů.

Muzikanti to přijali jako rozkaz a rychle spustili oblíbenou lidovou písničku. Jenny bylo těžké něco odmítnout. Zbývajících vesničané si postupně uvědomili, že jejich pozornost není Willovi příjemná. Rozpomněli se na dobré vychování a začali se znovu mezi sebou bavit a jen příležitostně po něm pokukovali a žasli, jak se takový mladíček mohl podílet na tak významných událostech.

Čtyři někdejší chráněnci se posadili ke stolu v zadní části místnosti, kde si mohli nerušené povídat.

„George se omlouvá,“ sdělila všem Alyss, když se usadili. „Je zavalený prací – celá písařská škola je ve dne v noci v jednom kole.“

Will chápavě přikyvoval. Hrozící válka s Morgarathem a potřeba mobilizovat vojska a obnovovat stará spojenectví určitě znamenala hromadu papírování.

Během deseti dnů od boje s kalkary se toho tolik stalo.

Rodney s Willem se utábořili u rozvalin, ošetřili Haltova a baronova zranění a pak nechali oba muže spát posilujícím spánkem. Hned za rozbřesku přiklusal do tábora Abelard a starostlivě hledal svého pána. Sotva se Willovi podařilo uchlácholit koně, dorazil utahaný Gilan na venkovském valachovi s prohnutým hřbetem. Vysoký hraničář byl rád, že dostal zpátky Blaze. Když se pak přesvědčil, že jeho bývalý mistr je mimo nebezpečí života, rozjel se téměř okamžitě do svého léna. Will mu slíbil, že valacha vrátí původnímu majiteli.

Později toho dne se Will, Halt, Rodney a Arald vrátili na hrad Redmont. Tam byli všichni zapojeni do nepřetržité přípravy hradní posádky na válku. Bylo třeba zařídit tisíce věcí, doručovat zprávy a odesílat poselství. Halt se dosud zotavoval ze zranění, takže velká část té práce byla na Willovi.

Poznal, že v takových časech má hraničář málo příležitostí k odpočinku, a tak byl dnešní večer velmi vítaným rozptýlením. Hostinský se veledůležitě staral o jejich stůl, postavil před ně čtyři skleněné korbele a džbán nealkoholického zázvorového piva.

„Dnes večer se u tohoto stolu neplatí,“ prohlásil. „Je pro nás ctí, že vás můžeme u nás pohostit, hraničáři.“

Odporoučel se a přivolal jednoho z číšníků, aby se postaral o hraničářův stůl. „A dej si záležet!“ nařizoval mu. Alyss ohromeně zvedla jedno obočí.

„Je prima být ve společnosti slavné osoby,“ prohlásila. „Starý Skinner drží obvykle každý groš tak pevně, až se z toho královské hlavě dělá mdlo.“

Will jen mávl rukou. „Lidi všechno přehánějí,“ odbyl to. Horác ale položil lokty na stůl a naklonil se dopředu.

„No tak nám pověz o tom boji,“ vybízel Willa, celý žhavý slyšet podrobnosti. Jenny na Willa vyvalila oči.

„Obdivuju tě, že ses zachoval tak statečně!“ řekla. „Já bych byla strachy bez sebe.“

„Vlastně jsem úplně ztuhnul,“ přiznával Will s omluvným úsměvem. „To baron a sir Rodney byli stateční. Oni zaútočili a podali si ty potvory zblízka. Já byl celou dobu čtyřicet nebo padesát kroků od nich.“

Vylíčil, jak celá bitva probíhala, ale při popisu kalkarů nezabíhal moc do podrobností. Říkal si, že žádný z nich nepřežil, a tak bylo nejlepší zapomenout na ně co nejdřív. O některých věcech není třeba moc vykládat. Ti tři mu naslouchali, Jenny s vykulenýma očima a celá rozrušená, Horác prahl po podrobnostech a Alyss byla klidná a důstojná jako vždy, i když úplně pohlcená jeho příběhem. Když líčil svou osamělou jízdu pro pomoc, Horác obdivně kroutil hlavou.

„Hraničářské koně, to musí být ale zvláštní plemeno,“ vyjádřil se uznale. Will se na něj usmál a nedokázal si odpustit drobnou jízlivost.

„Ale musíš se na nich udržet,“ poznamenal a měl radost, když viděl, že Horác se taky usmál a že si na tu scénu při dožínkách vzpomněli oba. S potěšením si uvědomil, že mezi ním a Horácem vzniká dobré přátelství, v kterém jsou si oba rovni. Už ale nechtěl být středem pozornosti, a tak se zeptal Horáce, jak jde život v bojové škole. Úsměv na tváři velkého kluka se ještě rozšířil.

„Ted' už o moc líp, díky Haltovi,“ prohlásil, a protože Will ho šikovně zasypával dalšími otázkami, líčil jim život v bojové škole, dělal si legraci z vlastních chyb a nedostatků a smál se, když podrobně líčil kázeňské tresty, které si vysloužil. Willovi neušlo, že Horác, kdysi tak náchylný k vychloubání, je najednou mnohem skromnější. Podezíral ho, že jako bojovnícký učeň si vede podstatně líp, než přiznává.

Byl to pro Willa příjemný večer, o to příjemnější, že už měl za sebou to vypětí a hrůzu z lovu na kalkary. Když obsluha sklídila ze stolu talíře, Jenny se na oba chlapce významně usmála.

„Tak! A kdo si teď se mnou zatancuje?“ zeptala se zvesela. Will zareagoval až příliš pomalu, Horác ji stihl požádat dřív, odvedl ji na parket a přidali se k tanečnickům. Will se rozpačitě podíval na Alyss. Nikdy si nebyl tak docela jistý tím, co si tahle vysoká dívka myslí. Napadlo ho, že by možná bylo vhodné a zdvořilé požádat i ji o tanec. Nervózně si odkašlal.

„Ehm... nechtěla by sis taky zatancovat, Alyss?“ zeptal se neohrabaně. Dívka ho obdařila drobným náznakem úsměvu.

„Radši ne, Wille. Já jsem dost bídná tanečnice. Klátím se jak bidlo.“

Ve skutečnosti uměla tančit skvěle, jenže jako diplomatka až do morku kosti vytušila, že Will se jí zeptal jen ze zdvořilosti. Will několikrát pokýval hlavou a nastalo ticho – ale přátelské.

Po několika minutách se k němu otočila, podepřela si bradu rukou a upřeně si ho prohlížela.

„Zítra je tvůj velký den,“ řekla a Will zrudl. Na zítřek byl předvolán před barona a celý dvůr.

„Já nevím, co to má všechno znamenat,“ zamumlal. Alyss se na něj usmála.

„Možná ti chce baron veřejně poděkovat,“ nadhodila. „Řekla bych, že to baroni dělávají, když jim někdo zachrání život.“

Chtěl něco namítnout, ale položila mu na ruku svou jemnou chladivou dlaň, a tak zmlkl. Zíral do těch klidných,

usměvavých šedých očí. Nikdy nepřemýšlel o tom, jestli je Alyss hezká. Teď si ale nějak uvědomil, že její elegance, šarm a ty šedé oči orámované hezkými blond vlasy vytvářejí přirozený půvab, který výrazně předstihuje pouhou krásu. Zaskočilo ho, když se k němu naklonila blíž a promluvila šeptem.

„Jsme na tebe všichni tak pyšní, Wille. A myslím, že já ze všech nejvíc.“

A políbila ho. Její rty na jeho rtech, to bylo něco tak neuvěřitelně, nepopsatelně příjemného.

Cítil je ještě o mnoho hodin později, když konečně usínal.

Třicet dva

Přikovaný trémou stál Will přímo mezi masivními dveřmi do baronovy audienční síně.

Byl to obrovský prostor sám o sobě, hlavní hradní sál, kde baron s členy své rady řešil všechny úřední záležitosti. Strop byl někde v nedohlednu. Světlo sem proudilo okny umístěnými vysoko v mohutných zdech. Na druhém konci síně, jakoby nesmírně daleko, seděl v křesle na vyvýšeném pódiu baron, oděný ve svém nejslavnostnějším rouchu.

Willa od něj dělil největší zástup lidí, jaký kdy spatřil. Halt postrčil učeně jemně vpřed a plácl ho po zádech.

„Tak jdi na to,“ zabručel.

Ve velké síni byly stovky lidí a všechny oči se obrátily směrem k Willovi. Byli tu všichni baronovi mistři, rovněž ve slavnostním šatu. Všichni baronovi rytíři a všechny dvorní dámy – každý a každá z nich ve svém nejlepším a nejparádnějším oblečení. Směrem dál do sálu stáli zbrojnoši z baronovy armády, další učni a mistři z vesnice. Zahlédl, jak se tam třepotá něco barevného – Jenny, bez zábran jako vždy, na něj mávala šátkem. Alyss, stojící vedle ní, se zachovala trochu diskrétněji. Dotkla se konečky prstů svých rtů a poslala mu vzdušný polibek.

Rozpačitě stál a přešlapoval z nohy na nohu. Přál si, aby mu byl Halt dovolil jít v hraničářské pláštěnce, tak by mohl nenápadně vplynout do pozadí a vytratit se.

Halt ho znovu postrčil.

„Pohni se už!“ sykl.

Will se k němu otočil. „Vy se mnou nejdete?“ zeptal se. Halt zavrtěl hlavou.

„Mě nepozvali. Ted' už běž!“

Ještě jednou Willa postrčil a pak usedl na židli, aby šetřil zraněnou nohu. Willovi nakonec došlo, že nemá kam uhnout, a tak se pustil tou dlouhou, předlouhou uličkou. Jak šel, poslouchal mumlání davu, slyšel, jak se jeho jméno šeptem nese od úst k ústům.

A pak se spustil potlesk.

Začala s tím dáma jednoho rytíře a brzy se roztleskal celý sál. Potlesk byl ohlušující a bouřlivý a trval, dokud Will nedošel až pod stupínky vedoucí k baronovu křeslu.

Jak ho poučil Halt, poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu.

Baron se zvedl a rukou dal znamení, aby se všichni utišili. Z potlesku zbyla jen ozvěna.

„Povstaň, Wille,“ řekl měkce a natáhl ruku, aby chlapci pomohl na nohy.

Will omámeně poslechl. Baron mu položil ruku na rameno a obrátil ho tváří k tomu ohromnému davu před nimi. Když začal hovořit, jeho hluboký hlas se lehce nesl až do nejvzdálenějšího kouta sálu.

„Toto je Will. Učeň hraničáře Halta z našeho léna. Všichni se na něj podívejte a všichni si ho zapamatujte. Prokázal svoji věrnost, statečnost a neohroženost ve službě lénu a Araluenskému království.“

V davu přihlížejících to pochvalně zašumělo. Pak se znovu spustil potlesk, tentokrát doprovázený provoláváním slávy. Will si povšiml, že volání slávy začalo v té části davu, kde stáli učni bojové školy. Dokázal rozeznat Horácův rozzářený obličej, to on všechny vedl.

Baron zvedl ruku, aby se utišili. Při tom pohybu sebou trhl, jak ho zbolela polámaná žebra i pečlivě sešité a ovázané tržné rány na zádech. Volání slávy a potlesk pomalu utichaly.

„Wille,“ začal, „vděčím ti za svůj život. Na něco takového žádné díky nestačí. V mé moci je však vyplnit ti přání, které jsi kdysi měl...“

Will na něj trochu překvapeně pohlédl.

„Přání, pane?“ podivil se a byl z baronových slov víc než jen mírně zmatený.

Baron přikývl. „Dopustil jsem se chyby, Wille. Zeptal ses mě, zda by ses mohl učit bojovníkem. Tvým přáním bylo stát se jedním z mých rytířů, a já jsem tě odmítl.

Ted' chci tu chybu napravit. Bude to pro mě čest, mít mezi svými rytíři někoho tak udatného a duchapřítomného. Ted' stačí pouze tvé slovo a máš můj souhlas, abys byl přeřazen do bojové školy jako jeden z učňů sira Rodneyho.“

Willovi se rozbušilo srdce v hrudi. Myslel na to, jak celý svůj život toužil stát se rytířem. Vzpomínal na hluboké a hořké zklamání v Den vybírání, kdy sir Rodney a baron zamítli jeho žádost.

Sir Rodney vykročil vpřed a baron mu pokynul, aby promluvil.

„Můj pane,“ spustil bojový mistr, „jak víte, byl jsem to já, kdo odmítl tohoto mladého muže přijmout za svého učně. Chci, aby se ted' všichni tady dozvěděli, že jsem se mýlil, když jsem to udělal. Já, moji rytíři a moji učni, my všichni se shodujeme, že nikdo si nezaslouží být členem bojové školy víc než právě Will!“

Z řad shromážděných rytířů a bojových učňů se ozval souhlasný pokřik. Se zařinčením oceli vytasili meče, mávali jimi nad hlavami, naráželi jedním o druhý a skandovali Willovo jméno. Horác byl opět jeden z prvních, kdo s tím začal, a skončil jako poslední.

Vřava postupně utichla a rytíři znovu zasunuli meče do pochev. Na znamení barona Aralda předstoupila dvě pážata –

přinášela meč a krásně zdobený štít a položila je Willovi k nohám. Na štítu byla namalovaná hlava útočícího kance.

„Wille, až dokončíš školu, toto bude tvůj erb,“ řekl baron, „aby světu připomínal, kdy jsme poprvé poznali tvoji odvahu a oddanost druhovi.“

Chlapec poklekl na koleno a sáhl si na hladký, lesklý povrch štítu. Pomalu a s úctou vytáhl meč z pochvy. Byla to nádherná zbraň, mistrovský kus zbrojářského řemesla.

Čepel se modrala a byla ostrá jako břitva. Jilec a zástita byly vykládané zlatem a na hrušce se opakoval symbol kančí hlavy. Meč sám o sobě působil, že má vlastní život. Byl dokonale vyvážený, a když ho Will uchopil, připadal mu lehký jako pírkó. Sjel pohledem z překrásného, drahokamy zdobeného meče k prosté kožené rukojeti svého hraničářského nože.

„Jsou to královské zbraně, Wille,“ dodal baron. „Ale ty jsi opakovaně prokázal, že ti právem náležejí. Řekni jen slovo a jsou tvé.“

Will zasunul meč zpět do pochvy a pomalu se zvedl. Tady leželo všechno, co si kdy přál. A přece...

Připomněl si dlouhé dny s Haltem v lese. Divoké uspokojení, které cítil, když se z luku trefil tam, kam mířil, přesně tak, jak to svým vnitřním zrakem viděl těsně předtím, než vypustil šíp. Myslel na hodiny strávené při výcviku ve stopování zvířat i lidí. Myslel na Cuka, na poníkovu odvahu a obětavost.

A myslel na velikou radost, kterou zažívá, když uslyší Haltovo prosté „Dobrá práce“, pokud splní úkol k jeho spokojenosti. A najednou už věděl. Pohlédl na barona a pevným hlasem prohlásil:

„Já jsem hraničář, můj pane.“

Dav zašuměl překvapením.

Baron přistoupil blíž a tiše mu řekl: „Víš to jistě, Wille? Neodmítej jen proto, že si myslíš, že by to mohlo urazit nebo zklamat Halta. On trval na tom, že záleží jenom na tobě. Už souhlasil, že tvé rozhodnutí přijme.“

Will zavrtěl hlavou. Byl si ještě víc jistý než kdy předtím.

„Děkuji vám za tu poctu, můj pane.“ Podíval se na bojového mistra a s překvapením zjistil, že sir Rodney se usmívá a uznale pokyvuje hlavou. „A děkuji bojovému mistrovi i jeho rytířům za ušlechtilou nabídku. Ale já jsem hraničář.“ Pak zaváhal. „Nechci tím nikoho urazit, můj pane,“ skončil nejistě.

Baron se zasmál širokým úsměvem od ucha k uchu a drtil Willovi ruku svým železným stiskem.

„A já to jako urážku neberu, Wille. Vůbec ne! Tvoje věrnost cechu a mistrovi dělá čest tobě i nám všem, kdo tě známe!“ Ještě jednou naposled řádně potřásl Willovi rukou a propustil ho.

Will se uklonil a otočil se, aby znovu prošel tou dlouhou, předlouhou uličkou. Shromáždění mu znovu začali provolávat slávu, a když ho tentokrát jejich hlasy obklopily a nesly se až ke krovům velké síně, držel hlavu hrdě vzhůru. U masivních dveří zachytil jeden pohled a dočista zkoprnělý překvapením se zastavil.

Kousek stranou od davu, zahalený v šedozelelé pláštěnce a s očima zakrytýma kapucí, stál totiž Halt.

A usmíval se.

Epilog

Později toho odpoledne, když všechno povykování a slavení odeznělo, seděl Will sám na maličké verandě Haltovy chaty. V ruce držel bronzový amulet ve tvaru dubového listu s úzkým očkem, kterým byl provlečený ocelový řetízek.

„To je náš znak,“ vysvětloval mistr, když mu podával amulet po audienci na hradě. „U hraničářů totéž co erb.“

Pak si zašátral rukou pod límcem a vytáhl řetízek, který nosil kolem krku a na jehož konci byl stejně tvarovaný dubový list. Tvar byl shodný, ale barva jiná. List, který nosil Halt, byl stříbrný.

„Bronzová je barva učňů,“ poučil Willa Halt. „Až skončíš s výcvikem, dostaneš stříbrný list, jako je tenhle. V hraničářském sboru je nosíme všichni, buď stříbrný, nebo bronzový.“ Na chvíli se zahleděl kamsi mimo a pak trochu nabručeně dodal: „Přísně vzato bys ho neměl dostat, dokud nesložíš první zkoušku. Ale pochybuju, že by někdo byl proti, po tom všem.“

Zvláště tvarovaný kus kovu se teď tupě leskl ve Willově dlani a on přemýšlel o rozhodnutí, které udělal. Přišlo mu tak divné, že se dobrovolně vzdal jediné věci, kterou si po většinu svého života tolik přál: dostat příležitost učit se v bojové škole a stát se rytířem v armádě hradu Redmontu.

Kroužil bronzovým dubovým lístkem na řetízku kolem ukazováčku, střídavě ho na prst spirálovitě namotával a pak zase rozmotával. Hlasitě si povzdechl. Život je někdy tak složitý. V hloubi duše cítil, že se rozhodl správně. A přece kdesi ještě hlouběji zůstával stín pochybnosti.

Trhl sebou, když si uvědomil, že za ním někdo stojí. Rychle se otočil a zjistil, že je to Halt. Hraničář se sehnul a posadil se vedle chlapce na hrubé borové plaňky kolem úzké verandy. Nízké slunce pozdního odpoledne pronikalo zářivě zeleným listím stromů v lese před nimi. Listí se v slabém vánku pohupovalo a světlo jako by tančilo a vířilo.

„Byl to velký den,“ řekl Halt mírně a Will přikývl.

„A udělal jsi velké rozhodnutí,“ prohlásil hraničář po chvíli úplného ticha. Tentokrát se Will otočil a podíval se na něj.

„Halte, rozhodl jsem se správně?“ zeptal se konečně a znělo to utrápeně. Halt si opřel lokty o kolena, trochu se předklonil a mžoural do třpytivých skvrn světla mezi stromy.

„Co se mě týče, tak ano. Já si tě vybral za učně a vím, že máš všechny předpoklady k tomu, aby ses stal dobrým hraničářem. Dospěl jsem dokonce tak daleko, že mám skoro radost, že jsi tady a pleteš se mi tu pod nohy,“ dodal s nepatrným náznakem úsměvu. „Jenže moje pocity a moje přání jsou vedlejší. Správné rozhodnutí je to, co si nejvíc přeješ ty sám.“

„Já se vždycky chtěl stát rytířem,“ přiznal se Will a s překvapením si uvědomil, že v té větě použil minulý čas. Ale přesto věděl, že se s tím pořád ještě nevyrovnal.

„To je samozřejmě možné,“ řekl tiše Halt, „chtít dělat dvě různé věci najednou. Pak jde jen o to, vybrat si, kterou z nich chceš dělat víc.“

Nebylo to poprvé, co měl Will pocit, že Halt nějakým způsobem přečetl jeho myšlenky.

„Uměl bys shrnout do jedné věty, co je hlavním důvodem, proč tě trochu mrzí, že jsi odmítl baronovu nabídku?“ pokračoval Halt.

Will o té otázce přemýšlel. „Já myslím...“ začal pomalu, „mám pocit, že když jsem odmítl bojovou školu, tak jsem nějak zklamal svého otce.“

Haltovi překvapením vyjelo obočí vzhůru. „Otce?“ opáčil a Will přikývl.

„Byl to skvělý bojovník,“ vyprávěl hraničářovi. „Rytíř. Padl na Hackhamské pláni v boji s wargaly. Byl to hrdina.“

„Tohle všechno víš?“ zeptal se Halt a Will přikyvoval. Byl to sen, který ho držel nad vodou po celé ty dlouhé osamělé roky, kdy vůbec nevěděl, kdo je a proč je na světě. Ten sen se teď pro něj stal skutečností.

„Byl to muž, na kterého by mohl být hrdý každý syn,“ prohlásil nakonec. Halt přikyvoval.

„To je jistě pravda.“

V Haltově hlase zaznělo něco, co Willa přimělo, aby se zamyslel. Halt určitě nesouhlasil jen tak ze zdvořilosti. Když si Will plně uvědomil, co Haltova slova znamenají, rychle se k němu otočil.

„Halte, vy jste ho znal? Znal jste mého otce?“

V chlapcových očích zasvítla naděje, která se dožadovala pravdy, a hraničář vážně přitakal.

„Ano. Znal. Znal jsem ho jen krátce. Ale myslím, že můžu říct, že jsem ho znal dobře. A ty máš pravdu. Můžeš na něj být velmi hrdý.“

„Byl to vynikající válečník, že ano?“ ptal se Will.

„Byl voják,“ souhlasil Halt, „a statečný bojovník.“

„Já to věděl!“ radoval se Will. „Byl to velký rytíř!“

„Seržant,“ opravil ho Halt jemně a vlídně.

Will na něj zíral s otevřenou pusou. Slova, která se mu drala na jazyk, se najednou zadrhla v krku. Konečně se zmohl na rozpačité: „Seržant?“

Halt kývl. Viděl zklamání v chlapcových očích a rukou ho objal kolem ramen.

„Neposuzuj kvalitu člověka podle jeho postavení ve světě, Wille. Tvůj otec Daniel byl poctivý voják a hrdina. Neměl možnost dostat se do bojové školy, protože se narodil jako

rolník. Ale kdyby tu možnost měl, byl by to jeden z nejlepších rytířů.“

„Jenže on...“, začal chlapec smutně. Hraničář ho přerušil a pokračoval stále tím mírným, konejšivým hlasem.

„Protože i když nesložil žádnou slavnostní přísahu a neměl ani zvláštní výcvik, jako mají rytíři, řídil se nejvyššími ctnostmi rytířství a šlechetnosti a chrabrosti. Stalo se to vlastně několik dní po bitvě na Hackhamské pláni, když se Morgarath a jeho wargalové probíjeli zpátky do průsmyku Tří stupňů. Nečekaný protiútok nás zaskočil a tvůj otec viděl, jak jednoho z našich mužů obklopil houf wargalů. Ten muž byl sražený k zemi, a kdyby mu tvůj otec nepřispěchal na pomoc, během vteřiny by ho rozsekali na kusy.“

Willovi se oči znovu rozzářily.

„Vážně?“ hlesl a Halt kývl hlavou.

„Ano. Opustil bezpečnější bojovou linii a vrhl se vpřed, ozbrojený jenom kopím. Stoupl si nad zraněného druha a bránil ho před wargaly. Jednoho probodl kopím, pak mu ale jiný wargal hrot kopí zlomil, a Danielovi zůstalo jen ratiště. Tak ho použil jako palici a srazil k zemi další dva – nalevo, napravo! Přesně takhle!“

Máchl rukou doleva a doprava, aby to předvedl. Will na něm teď visel očima a v duchu si představoval si boj, který hraničář líčil.

„Při dalším výpadu se ale násada kopí zlomila a pak byl tvůj otec raněn. Byla to rána, kterou by většina lidí nepřežila. Ale on si jen vzal meč jednoho z wargalů, které zabil, a skolil ještě tři další, a to celou dobu krvácel z velké rány v boku.“

„Ještě tři další?“ přál si znovu slyšet Will.

„Tři. Byl rychlý jako levhart. A uvědom si, že jako kopiník se s mečem vlastně nikdy neučil zacházet.“

Halt se odmlčel a vzpomínal na ten den před dávnými lety.

„Ty přece víš, že není skoro nic, čeho by se wargalové báli. Říká se, že se chovají jako rozumu zbavení, a jakmile jednou začnou bojovat, skoro vždycky bojují zuřivě až do konce.“

Skoro vždycky. Tohle byl jeden z těch vzácných případů, kdy jsem viděl, že wargalové mají strach. Jak se tvůj otec rozháněl kolem sebe a pořád neochvějně stál nad zraněným druhem, začali ustupovat. Nejdřív pomalu. Potom utíkali. Prostě se otočili a prchali.

Nikdy jsem neviděl žádného jiného muže, ani rytíře, ani slavného válečníka, který by wargaly donutil k bezhlavému útěku. Tvůj otec to dokázal. Třebaže byl jen seržant, Wille, byl to ten nejlepší bojovník, jakého jsem kdy viděl. Když potom wargalové ustoupili, poklekl na koleno k tomu muži, kterého bránil, a pořád se ho pokoušel zachránit, i když věděl, že sám umírá.

Utržil půl tuctu ran. Smrtelná byla ale nejspíš hned ta první.“

„A jeho přítel se zachránil?“ zeptal se tiše Will.

Halt vypadal trochu zmateně. „Jeho přítel?“ nechápal.

„Ten muž, kterého bránil,“ upřesnil Will. „Zůstal naživu?“

Pomyslel si, že by to byla hrozná tragédie, kdyby byl hrdinský pokus jeho otce zachránit člověka marný.

„Nebyli přátelé,“ řekl Halt. „Nikdy předtím toho druhého muže nespatriil.“ Odmlčel se a pak dodal: „Ani já jeho.“

Význam těch posledních tří slov se Willovi hluboce zaryl do vědomí.

„Vy?“ šeptl. „Vy jste byl ten muž, kterého zachránil?“

Halt přikývl. „Jak jsem řekl, znal jsem ho jen pár chvil. Ale udělal pro mě víc než kdokoli jiný, předtím i potom. Když umíral, pověděl mi o své ženě, že zůstala sama na jejich statku a že se jí má každou chvíli narodit dítě. Prosil mě, abych se o ni postaral.“

Will se díval do nepřístupné, vousaté tváře, kterou se naučil tak dobře znát. Halt měl při vzpomínání na ten den v očích hluboký smutek.

„Přišel jsem moc pozdě, tvou matku jsem už zachránit nemohl. Byl to těžký porod a zemřela krátce potom, co jsi přišel na svět. Ale tebe jsem vzal sem a baron Arald svolil, že

budeš vyrůstat v opatrovně – dokud nebudeš dost velký, aby ses stal mým učněm.“

„Ale všechny ty roky, proč jste nikdy...“ Will nemohl dál, došla mu slova. Halt se na něj smutně usmál.

„Proč jsem nikdy neprozradil, že jsem tě dal do opatrovny já? Ne. Uvažuj, Wille. Lidi jsou... dívají se na hraničáře divně. Jak by se asi k tobě chovali, když jsi vyrůstal? Byli by zvědaví, co jsi za zvláštní stvoření? Rozhodli jsme se, že bude lepší, když nikdo o mém zájmu o tebe nebude vědět.“

Will pokyvoval hlavou. Halt měl samozřejmě pravdu. Život chráněnce byl beztak dost těžký. A on by ho měl ještě mnohem těžší, kdyby se vědělo, že je nějak spojený s Haltem.

„Takže jste mě vzal za učně kvůli mému otci?“ zeptal se Will. Tentokrát ale Halt zavrtěl hlavou.

„Ne. Kvůli tvému otci jsem zařídil, aby o tebe bylo postaráno. Vybral jsem si tě, protože jsi prokázal, že máš schopnosti a dovednosti, které jsou potřeba. A podle všeho jsi zdědil něco z odvahy svého otce.“

Zavládlo mezi nimi dlouhé, předlouhé ticho. Will přemýšlel o úžasném boji svého otce. Pravda byla ještě zajímavější, ještě povzbudivější než všechny představy, které si za ta léta vysnil, aby si dodával síly. Halt se nakonec zvedl a chystal se odejít. Will se šťastně usmál na prošedivělou postavu, která se teď v pohasínajícím denním světle rýsovala proti obloze.

„Myslím, že můj otec by byl rád, že jsem si vybral takhle,“ prohlásil a navlékl si přes hlavu řetízek s bronzovým dubovým lístkem. Halt jen kývl hlavou, pak se otočil a vešel do chaty. Svého učně ponechal jeho vlastním myšlenkám.

Will několik minut tiše seděl. Skoro bezděčně zvedl ruku a dotkl se bronzového lístku zavěšeného na krku. Večerní větřík přivál vzdálený ruch ze cvičiště bojové školy a neutuchající ťukání kladiv a řinčení kovu ze zbrojnice, které se ve dne v noci ozývalo už celý týden. Ty zvuky znamenaly, že Redmont se připravuje na blížící se válku.

Ale Will kupodivu poprvé ve svém životě cítil v duši mír.

O autorovi

John Flanagan začal svoji profesní dráhu v reklamě, pak se stal spisovatelem a redaktorem na volné noze. Psal reklamní slogany pro televizi, propagační letáky, firemní videa a televizní komedie a je jedním z nejpłodnějších australských autorů televizních scénářů.

První knihu ze série *Hraničářův učeň* napsal John proto, aby svého dvanáctiletého syna přilákal ke čtení. Michael byl drobný kluk a všichni jeho kamarádi byli větší a silnější než on. John mu chtěl ukázat, že čtení je zábava a že hrdinové nemusejí být jen urostlí a svalnatí. Ted' je Michaelovi hodně před dvacet let, měří sto osmdesát centimetrů, je ramenatý a má velkou sílu – ale *Hraničářova učeň* má pořád moc rád.

John bydlí na předměstí Sydney zvaném Manly a píše další příběhy série *Hraničářův učeň*.